

சங்க

ஏசாக்கன்

S. K. Sivananthan.

J 6

କେବ

ପ୍ରମାଣ
1980

சலத்

சொக்கன்

முரசாலி வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்.

1986

சலதி

காலீய நவீனம்

சொக்கன்

அட்டைப்படம்

‘லங்கா’

வெளிப்பீடு

முரசோலி பப்ளிஷர்ஸ்
 (பிறைவேற்) விமிற்றெட்
 ஆர். ஐ. கட்டடம்,
 ஸ்ரான்லி வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரிமை

திருவாட்டி தெய்வாஜை சொக்கலிங்கம்

அச்சுப்பதிவு

சாந்தி அச்சகம்
 காங்கேசன்துறை வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

அட்டைப்பதிவு

விற்யா அழுத்தகம்

முதற்பதிப்பு

1986-12-20

விலை

சாதாரண பதிப்பு

ரூபா 20-00

நால்கப் பதிப்பு

ரூபா 25-00

மு ள் ஹை ரா

இ. முருகையன் B. Sc., M. A.

(சிரேட்ட துணைப்பதிவாளர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்)

சொக்கன் எழுதிய நாவல் சலதி. இளங்கோவடிகள் இயற்றிய காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். இருவரின் ஆக்கத் துக்கும் காலாயுள்ள கதை நிகழ்ச்சி ஒன்றே.

சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைப்பது கோவலன் கண்ணகி கதை. இது நாட்டுக் கூத்தாகவும் ஆடப்பட்டுள்ளது. 'கண்ணகி வழக்குரை' என்பது கிழக்கிலங்கையில் எழுந்த பெரியதொரு பாட்டு நூல். மட்டுவில் பன்றித்தலீச்சி அம்மன் கோயிலிலும் நாட்டார் பாட்டு வகையைச் சேர்ந்த கோவலன் கதை படிக்கப்படுவது வழக்கம். வற்றுப்பனை அம்மன் கோயில் முதலான பிற அம்மன் கோயில்களோடு தொடர்புபட்டனவாகவும் கதை தழுவிய பாட்டுகள் வாய் மொழியாகவும் ஏட்டுச் சுவடிகளாகவும் வழங்கி வந்துள்ளன.

இனி, இக்காலத்து நாடகாசிரியர் பலரும் அவ்வப்போது இக்கதை முழுவதையுமோ இதன் பகுதிகள் சில வற்றையோ நாடகமாக்கியுள்ளனர். ஏறத்தாழ முப்பதாண்டு களுக்குமுன், தேவன் (யாழ்ப்பாணம்) 'கற்புக் கணல்' என்னும் நாடகத்தினை எழுதித் தயாரித்தமை நினைவுக்கு வருகிறது. சிலப்பதிகாரம் தோன்றியமை பற்றிய கற்பனை ஒன்றினை, 'சிலம்பு பிறந்தது' என்னும் தலைப்பிலே 'சொக்கனே' நாடகமாக்கியுள்ளார். டாக்டர், கலைஞர் மு. கருணாநிதி உட்பட, இன்னும் பலர் கோவலன் கண்ணகி கதையை நாடகமாக்கியுள்ளனர்.

இதே கதை திரைப்படங்களாகவும் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரக் காப்பிய நயப்புகளும் ஆராய்ச்சிகளும் விமர்சனங்களும் ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன.

பெருங்காப்பியக் கதைகளின் வரிசையிலே கோவலன் கண்ணகி கதை தனிச்சிறப்புகள் சிலவற்றைக் கொண்டு

அமைவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். ஏனைய பெருங் காப் பியங்களின் தலைவர்கள் அரசர்களாகவோ, தெய்வப் பிறவி களாகவோ இருப்பது வழக்கம். ஆனால் சிலப்பதிகாரத் தில் மன்னர்கள் துணைப் பாத்திரங்களாகவர, வணிகன் ஒரு வனும் அவன் மனையாட்டியும் பிரதான பாத்திரங்களாக வருகின்றனர். இதனால், சிலப்பதிகாரத்தைக் ‘குடிமக்கள் காப்பியம்’ என்பார் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார். இக் கதையின் மற்றொரு சிறப்பு, இது தமிழ்நாட்டில் முனைத்துக் கிளைத்த ஒன்று என்பதாகும். இராமாயணம், பாரதம், கந்தபூராணம் முதலிய பெருநால்களின் கதைகளில் வடநாட்டுப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் கணிசமான அளவு உண்டு. ஆனால், சிலப்பதிகாரத்தில் அவை குறைவு. தனித்தமிழ் வாதச் சார்புடையோரும் திராவிட இயக்கக்காரர்களும் கண்ணகி கதைமீது விருப்புக் கொண்ட.மைக்கு இதுவும் ஓர் ஏது ஆகலாம்.

பாரதிதாசன் ‘கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம்’ இயற்றியமையும் இவ்விடத்திற் கவனிக்கத்தக்கது. ஆனால், பாரதிதாசனேர் பழைய கண்ணகி கதையிலிருந்து பெருமளவு விலகிச் செல்கிறார். ‘மாமுது பார்ப்பான் மறைவலங்காட்ட, தீவலஞ் செய்யும்’ திருமணம், பாரதிதாசனின் புரட்சிக் காப்பியத்திலே கண்டிக்கப்படுகிறது. பகுத் தறிவுடன் ஒத்துப்போகும் விதத்திலே கதைக்கூறுகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன.

எது எப்படி என்றாலும், இக்காலத்து எழுத்தாளர்கள் பலரும், பல்வேறு காரணங்களுக்காக, கோவலன் கண்ணகி கதையினால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதற்குத் தடையேதுமில்லை.

II

சொக்கணையும் அந்தக்கதை கவர்ந்திருக்கிறது. அதனாலேதான் அவர் ‘சலதி’யை எழுதியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்தின் கதைக் கூறுகள் பலவற்றைச் ‘சொக்கன்’ தமது கலையாக்க முயற்சியின் பொருட்டு எடுத்த

துக்கொண்டுள்ளார். அந்தக் காப்பியத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் பல 'சலதி'யிலும் வருகின்றன.

அப்படியானால் 'சலதி' என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் உரைநடையாக்கமா? அந்தக் காப்பியத்தின் வசன வடிவமா? இல்லை. அப்படிச் சொல்லிவிடமுடியாது.

சொக்கனின் 'சலதி' முற்றிலும் வித்தியாசமானதொரு படைப்பாகும். சிலப்பதிகாரங் கூறும் கோவலன் கண்ணகி கதைக்கும் தெருக்கூத்துகளில் வரும் கோவலன் கண்ணகி கதைக்கும் வித்தியாசங்கள் பல உள்ளமையை நாம் அறிவோம். அவ்வாறேதான் சொக்கன் கூறும் கதையும் சிற்கில் இடங்களில் வேறுபடுகிறது. ஆனால் இந்த வேறு பாடுகள் நுட்பமானவை; கலைநயம் பொருந்தியவை.

சிலப்பதி காரத்தின் அடிக்கருத்து ஒன்று
 'சலதி'யின் அடிக்கருத்து மற்றொன்று
 இளங்கோவடிகளின் நோக்குநிலை ஒன்று
 சொக்கனின் நோக்கு நிலை மற்றொன்று
 சிலப்பதிகாரத் தமிழ் நடை ஒன்று
 'சலதி'யின் தமிழ் நடை மற்றொன்று

இப்படியான வித்தியாசங்கள் இரு படைப்புகளிலும் அமைந்து கிடப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரத்தின் அடிக்கருத்து யாது? இளங்கோவே அதனை வெளிவெளியாகச் சொல்லிவிடுகிறோம். அக்கருத்தில் மூன்று கூறுகள் உள்ளன. (1) அரசியல் நீதிவழுவியவர்கள் அழிந்துபோவார்கள்; (2) கற்புள்ள பெண்கள் சான்ஸ்ரோம் போற்றப்படுவார்கள்; (3) ஊழியினப் பயன் எல்லாரையும் தவரூது சென்று சேரும்; அந்த வினைப்பயனை அனுபவிக்காது தப்பிவிட முடியாது ... இவைதான் அந்த மூன்று கூறுகளும்.

'சலதி'யின் அடிக்கருத்து யாது? அதனைச் சொக்கன் எவ்விடத்திலும் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. அது

நாவலின் உட்கிடையாக உள்ளது. வாசகர்களாகிய நாங்கள்தான் அதனை உள்வாங்கி உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நாவலீல் வாசிக்கும் நாம் பின்வரும் எண்ணங்கள் அதில் மேலோங்கி வருவதை அவதானிக்கலாம். (1) கலையில் முழுமையாக ஈடுபட்டவர்கள் அதற்களிக்கும் முதன்மை ஒப்புயர்வு இல்லாதது; வாழ்க்கையின் ஏனைய அம்சங்கள் பலவற்றையும் அவர்கள் துச்சமாகக் கருதுவது இயல்லே ஆகும்; (2) பொருட்செல்வத்திலும் உலகாயத வாழ்விலும் ஈடுபாடு மிக்கவர்கள் நுண்மையான மனித உறவுகளைச் சரியாக விளங்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் குன்றியவர்களாக இருப்பதுண்டு; (3) கிழக்குலகக் கலைகளின் புறவருவ வெளிப்பாடுகள் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவையாகத் தோன்றினாலும், அவற்றின் அடிப்படையான இலட்சியங்கள் மனித வாழ்க்கையோடு நேரடியான தொடர்பு கொண்டவையே; இவைதான் ‘சலதி’ நாவலில் அதன் ஆசிரியர் ‘சொக்கன்’ அழுத்திக்காட்ட முற்படும் எண்ணங்கள்.

இவற்றுள் முதலாவதை மாதவிமேல் வைத்தும், இரண்டாவதைக் கோவலன்மேல் வைத்தும், மூன்றாவதை மினெசிலோக்கஸ், யூறிப்பிடிஸ், கெளசிகன் ஆகியோர்மீது வைத்தும் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

கோவலன் கண்ணகி கதைக்குச் சொக்கன் வழங்கும் புதிய பரிமாணம் இந்த வழியிலேதான் வந்து வாய்க்கிறது.

இனி, நோக்குநிலைகள் என்னும் எண்ணக் கருவைப் பார்க்கலாம். ஒரு கதையை அதன் ஆசிரியர் வெவ்வேறு நோக்குநிலைகளில் நின்று காட்டலாம்.

பெரும்பாலான பழங்காப்பியங்களில், படைப்பாளியானவர் ‘எல்லாம் அறிந்தவர்’ என்ற நிலையில் நின்று கதையைக் கூறிச் செல்லுவார். இவருடைய நோக்கு நிலை “ஓம்னிஸயன்ற் பொயின்ற் ஓஃப் வியூ” என்று கூறப்படும். உதாரணமாக வால்மீகியும் வியாசரும் தாம் கூறும் சகல மூலைமுடுக்குகளையும் முற்றாக உணர்ந்தவராகவே தமது காப்பியங்களிற் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

இராமனும் வாலியும் செய்யும் செயல்கள் மட்டும் அல்ல, அவர்கள் தமக்குள் நினைத்துக்கொள்வன யாவை என்பதும் வால்மீகிக்குத் தெரியும். வியாசருக்கும் அப்படித்தான். பாஞ்சாலியின் புறச்செயல்களை மட்டுமல்ல, அவளுடைய எண்ணவோட்டங்களையும் வியாச முனிவர் அறிவார். இத் தகைய காப்பியப் படைப்பாளிகள் ‘எல்லாமறியும்’ நோக்கு நிலையிலிருந்து கதைகளை நடத்திக்கொண்டு போவார்கள். இளங்கோவடிகளின் நோக்கு நிலையும் இப்படிப்பட்டதுதான். கதை முழுவதையும் தெரிந்தவராக அவர் நம்முன் வருகிறார். கதையில் வரும் நிகழ்ச்சிகளின் ஏதுக்கள், விளைவுகள் எல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். இம்மைப்பிறப்பில் வரும் உடனடி ஏதுக்களை மட்டுமன்றி முன்னைப் பிறவிகளின் ஊழிலினைக் காரணங்களைக்கூட அவர் ஆங்காங்கே உணர்த்திச் செல்வார். கவிக்கூற்றுகளும், பாத்திரங்களின் கூற்றுகளும் (பேச்சுகளும் பாட்டுகளும்), கனவுகளும் சம்பவத் திரட்டுப் பொழிப்பு களும் கொண்டதாகச் சிலப்பதிகாரத்தின் அமைப்பு முறை உள்ளது.

பொதுப்படையாக நோக்கும்போது இளங்கோவடிகள் ‘எல்லாமறியும்’ நோக்கு நிலையிற் செயற்பட்டாலும் பல வேறு பாத்திரங்களுடன் அவர் கொள்ளும் நெருக்கமும் ஈடு பாடும் வேறுபட்டே அமைகின்றன. இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். உதாரணமாக, கோவலனும் கண்ணகியும் தலைவனும் தலைவியுமாக உள்ளனர். ஆகையால் இவர் களுடைய நடமாட்டங்களையும் உறவாடல்களையும் உணர் வோட்டங்களையும் நெருக்கமாக — அன்னமைக்காட்சிகளாக அல்லது ‘குளோசப்’ ஆக — அடிகள் காட்டிச் செல்வது கண்கூடு. சிலப்பதிகாரப் பாத்திரங்களை வகுத்து ஆராய முற்பட்ட டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரராவர், சிலம்பில் வரும் துணைப்பாத்திரங்களை மூவகைப்படுத்திக் காணுவார். (1) ஒன்றிய பாத்திரங்கள், (2) ஒட்டிய பாத்திரங்கள், (3) ஊன்று பாத்திரங்கள் என்பன அவருடைய வகைப்பாடாகும். மாதவி, சேரன் செங்குட்டுவன் ஆகியோர் ஒன்றிய பாத் திரங்களாம்; தேவந்தியும் கவுந்தியடிகளும் மாடலனும் ஒட்டிய பாத்திரங்களாம்; கூணி, வயந்தமாலை, கோசிக

மாணி, மதுராபுரித் தெய்வம், அங்கியங்கடவுள் என்று வருவோர் ஊன்று பாத்திரங்களாம். பாத்திரங்கள் சிலவற் றைத் 'தலைமைப்' படுத்தியும் சிலவற்றை 'ஒன்று' வைத்தும் சிலவற்றை 'ஒட்டு' வைத்தும், சிலவற்றை 'ஊன்று' வைத்தும் கதையை நடத்திச் செல்லும்போது அவற்றின் முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் பலவாறு வேறு பட்டு — வரிசைப்பட்டு — அமைந்துவிடுகின்றன. கதை மாந்தரின் பங்களிப்புக்கு ஆசிரியர் வழங்கும் அழுத்தங்கள் வேறுபடுகின்றன,

'சலதி'யின் ஆசிரியராகிய 'சொக்கன்' இந்த அழுத்தங்களைத் தம்முடைய தேவைகளுக்கேற்ப மாற்றிக்கொள்ளுகிறார்; மறுசீரமைப்புச் செய்கிறார். மாதவியின் அருகிலே போய்நிற்கும் 'சொக்கன்' அவளுடைய உணர்வுகளையும் அவளுடன் தொடர்புபட்ட நிகழ்வுகளையும், அவளுடைய ஆளுமையையும் முதன்மைப்படுத்திக் காட்டுகிறார். மாதவியின் கலை ஈடுபாட்டை இலட்சியப்படுத்துகிறார் என்றும் கொள்ளலாம்.

'எல்லாமறியும்' நோக்கு நிலையினின்றும் இறங்கி வந்து பெரும்பாலும் மாதவியின் கண்கள் கொண்டே கதையின் களத்தையும் உரிப்பொருளையும் 'சொக்கன்' பார்க்கிறார்.

அதேசமயம் கோவலனின் பலவினங்களையும் அழுத்தி உணர்த்த முயன்றுள்ளார். தொடக்கத்திலிருந்தே அவனை ஒரு பல்கலை விநோதனங்களும் ஆடம்பரப் பிரியங்கங்களும் நம்முன் நிறுத்துகிறார். மாதவிக்குத் தோதான ஒருவன் என்று கருத இயலாதவாறு அவனைப் படஞ் செய்கிறார். அத்துடன் அவனுடைய நடத்தைகளுக்கு உள்ளியல் முறையான விளக்கந்தரும் முயற்சியும் ஆங்காங்கே காணப் படுகிறது.

இனி, இளங்கோவடிகளின் கதையில் "ஊன்று பாத்திர மாக" வரும் கோசிகமாணி (கெளசிகன்), 'சொக்க'னுடைய நாவலிலே சற்று விரிவாகச் சித்திரஞ் செய்யப்பட்டுள்ளான்.

கலைநல முணர்ந்த ஒருவனும்ச் சொக்கம் பெறும் கெளசிகள், பூம்புகாருக்கு வருகை தந்திருந்த கிரேக்க நண்பர்களுடன் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்ளுமளவுக்குப் பண்பாடுடையவன் ஆகிறான்.

'சலதி'யில் வரும் கிரேக்க இனத்துப் பாத்திரங்கள் இரண்டும் சொக்கனுடைய புதிய படைப்புகள். இவையுலம் தமது நாவலுக்கு, மேலும் ஒரு பரிமாணத்தை ஆசிரியர் வழங்கி விடுகிறார். கலையின் உள்ளடக்கம் பற்றியும் அதன் வெளிப் பாட்டு முறைகள் பற்றியும் கிழக்குலகத்தாரும் மேற்குலகத் தாரும் கொள்ளும் இருவேறு நோக்கு நிலைகளைக் கற்பனை செய்துகொண்டு, அவைபற்றி விளக்கந் தருவனபோல அந்தக் கிரேக்க நண்பர்களின் உரையாடல்களை ஆசிரியர் பின்னியுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரத்துக் தமிழரிடையே நிலவிய சில நம்பிக்கைகளும் கோட்பாடுகளும் இன்னும் அப்படியே நமது சமூகத் தில் உயிர்ப்புடன் உள்ளன என்று கூறமுடியாது. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அல்லது இயல்பிக்கந்த அந்த நம்பிக்கைக்காறுகள், இக்காலத்து மனிதர்களின் எண்ணப் போக்குடன் முற்றுக இசைவன அல்ல. ஒருவிதத்தில் அவை நவீன மனிதர்களின் புத்தியை உறுத்துவனவாகவும் இருப்பது உண்டு. நாவலாசிரியராகிய 'சொக்க'னும் அந்த அதிதமான கூறுகளுக்கு எந்தவகையிலேனும் அமைதி காணுதல் வேண்டும் என எண்ணினார் போலும்! அதனால், தமது கதை நுதலிய அடிக்கருத்தின் ஒரு கூறுக, கலைக் கோட்பாட்டுப் பிரச்சினை ஒன்றையும் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டார் என்று கருதலாமோ? வாசகர்களே ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும்.

அடுத்ததாக, 'சலதி'யின் தமிழ்நடை பற்றிய ஒரு குறிப்பு: பழங்குடையைக் கூறும் நாவலாகையால், சொக்கனுடைய ஏனைய கதைகளில் இடம்பெறும் வழமையான தமிழ் இதில் இல்லை. நிகழ்காலச் சூழலும் களமுங் கொண்ட கதைகளுக்குச் 'சொக்கன்' பயன்படுத்தும் தமிழ் நெகிழுச்சி மிக்கது.

சராசரி வாசகனுக்குச் சிரமந் தராத தன்மையை உடையது. உண்மையில், எளிமையுந் தெளிவும் பொருந்தவே கதைகளும், கட்டுரைகளும் அமைதல் வேண்டும் என்று அண்மைக் காலங் களில் ஆணித்தரமாக வற்புறுத்தி வருகிறவர் சொக்கன். ஆகையினாலே அந்தக் கோட்பாடு அவருடைய அடிமனத்தி விருந்து நீங்கியிருக்க முடியாது.

என்றாலும், இந்த நாவலீ எழுதும்போது அவருக்கு ஒரு பிரதான அக்கறை இருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. காப்பிய காலத்து உள்ளடக்கத்துக்கு இசைய — அந்தப் பொருத்தப்பாட்டை விட்டுக்கொடுக்காத விதத்தில் — எழுதவேண்டும் என்று அவர் விருப்பப்பட்டிருப்பார். அந்த விருப்பம் இடையூறில்லாமல் — குறைபாடில்லாமல்—நிறை வேறியிருக்கிறது. மிடுக்கான செழுஞ்சொற் பயன்பாடு வாசிப்போர்க்கு ஒருவகை எழுச்சியைத் தருகிறது, மெய்.

ஆனால் ஒன்று... மாலைமதி, ராணிமுத்து, மேகலா வரிசையில் வரும் ‘மாத நாவல்களை’ உட்கொண்டு வளரும் பயிர்கள்... ஒருவேளை திக்குமுக்காடிப்போகலாம்.

III

‘சொக்க’னவர்கள் ஒரேவிதமான எழுத்தாக்கங்களை மாத்திரம் மேற்கொண்டு தம்மை மட்டுப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒருவர் அல்லர். அவர் கவிதை எழுதுவார்; கட்டுரை எழுதுவார்; சிறுகதை எழுதுவார்; நாவல் எழுதுவார்; நாடகம் எழுதுவார்; உரைச்சித்திரம், இசைச்சித்திரம், மொழிபெயர்ப்பு, தோத்திரங் தொகுப்பு, சிறப்பு மலர்கள் என்றெல்லாம் பலபட எழுதிக் குவித்துப் புத்தக வடிவிலும் வெற்றிகரமாக வெளிக்கொண்டு வல்லமை அவருக்குண்டு.

அம்மட்டிலும் நிற்பவர் அல்லர்; பட்டிமன்றம், கருத்தரங்கு, கவியரங்கு, சிறப்பு வகுப்புகள், பாடசாலைப் பணிகள் என்று பல சோலிகளுக்கும் ஈடுகொடுத்து ஓயாது

முனைந்து முயன்றுகொண்டிருப்பது அவர் இயல்பு. அந்த முயற்சி முனைப்பின் தொடர்ச்சியையே தமது வாழ்க்கைப் பண்பாக அமைத்துக்கொண்டுள்ளார்.

அத்தகையதொரு பண்பாட்டுப் பணியாளரின் படைப் பாகிய ‘சலதி’, தமிழன்னையின் செல்வச் செருக்குக்கு மேலும் ஒரு பங்களிப்பாகும்.

‘சலதி’யின் வருகையை இலக்கிய நெஞ்சங்கள் பரிந்து மகிழ்ந்து வரவேற்கும்.

நீர்வேலி தெற்கு,

நீர்வேலி.

12-11-86

முகவுரை

திமில் எழுந்த முதற் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். “பழுதற்ற முத்தமிழின் பாடல்” என்னும் சிறப்பு அதற்கு உரியது. தமிழ் நாட்டிலே 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆடற்கலை எவ்வாறு இருந்தது என்று ஆராய விரும்பு வோருக்கு இக்காப்பியத்தின் அரங்கேற்று காதை பெரிதும் உதவும். சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான அடியார்க்கு நல்லார் இந்தக் காதைக்கு எழுதியுள்ள உரையின் போதா மையை உணர்ந்து, விபுலாநந்த அடிகள் மேலும் விளக்கம் தர மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனே அவர்தம் ‘யாழ்நூல்’.

சோழ, பாண்டிய, சேர நாடுகளில் நிலவிய கூத்து, இசைச் சிறப்புக்களைச் சிலப்பதிகாரத்திலே வரும் வரிப்பாட் டுக்களும் குரவைப் பாட்டுக்களும் எடுத்து இயம்புகின் றன். ‘நஞ்சை அள்ளும் சிலம்பதிகாரத்’ தினைத் தமிழ்க் கலைகளது கருலூலம் என்றே கூறலாம். ‘சிலம்பை’ இசைத்த சேரன் தமிழி, அவர் காலத்திலே தலைசிறந்த கலாமேதை யாக விளங்கியிருப்பார் என்பதற்கு ஜயமில்லை.

கலாமேதை கலாரசனையிலும் மேலோங்கியே இருந்திருப்பார் என்பதற்கு, அவர் படைத்த ‘மாதவி’ என்ற கதா பாத்திரமே சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

மேலோ ராயினும் நூலோ ராயினும்
பாஸ்வகை தெரிந்த பகுதியோ ராயினும்
பினியெனக் கொண்டு பிறக்கிட டொழியும்
கணிகையர் வாழ்க்கை கணடயே போன்ம்.

(சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண் காதை: 80—83)

என்று அக்காலக் கணிகையரின் இழிந்திலையைச் சித்திரித்த இளங்கோவடிகள், மாதவிக்குத் தமது காவியத்திலே அளித்துள்ள முதன்மையை நோக்கும் பொழுதும் அவர்தம் கலா ரசனையின் மேன்மையையும் புரட்சிப்போக்கையும் நன்கு

உணரலாம். மாதவியின் கலைத்திறத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளையும் சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்த பொழுது உணர்ந்து உருகும் நிலை பல சந்தர்ப்பங்களிலே எனக்கு ஏற்பட்டது ‘கானல்வரி’ யைப் படிக்குந்தோறும் என் கற்பனைகள் தறிகெட்டு ஒடுவது வழக்கம்.

சிலப்பதிகாரம் காவியமாக உருக்கொண்ட வரலாற் றினை முன்னரே ‘சிலம்பு பிறந்தது’ என்ற பெயரில் நாடக மாய் எழுதினேனுயினும் (1960இல் இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவால் இந்நாடகப் பிரதிக்கு முதற்பரிசு வழங்கப்பட்டது.) சிலப்பதிகாரக் கதையை மையமாக வைத்து ஏதோ ஒரு கலைப் படைப்பினை உருவாக்கல் வேண்டுமென்ற அவா என்னுள்ளே நெடுங்காலமாய் இருந்தே வந்தது. பேராசிரியர்கள் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரராவர் (குடிமக்கள் காப்பியம் - கட்டுரை, கானல்வரி - திறனுய்வு நூல்) மு. வரதராசன் ('கண்ணகி', 'மாதவி' திறனுய்வு நூல்கள்.), அ. ச. ஞானசம்பந்தன் (இலக்கியக் கலை - திறனுய்வு நூல், கோவலன் பற்றிய திறனுய்வுக் கட்டுரை) ஆகியோரின் எழுத்துக்களும் என் ஆவலைத் தூண்டி வளர்த்தன.

1972 தொடக்கம் 1975 வரை முதுகலைமாணிப் பட்டத் தேர்வுக்காய் ஈழத்துந் தமிழ் நாடக இலக்கிய ஆய்வினை நான் மேற்கொண்ட பொழுது, எட்த ஹமில்டன் என்ற பெண்மணி எழுதிய ‘மேற்கு நாகரிகத்தில் கிரேக்கத்தின் வழி’ (Greek Way To Western Civilisation) என்ற நூலைப் படித்தேன். அதில் மேற்கு நாடுகளதும் கிழக்கு நாடுகளதும் கலைகள் பற்றிய ஒப்பீடு என்னைக் கவ்வர்ந்து சிந்திக்கத் தூண்டியது. என்றால் ஒருநாள் சிலப்பதிகாரக் கதைக்குக் கலைவடிவம் கொடுக்கும்பொழுது இவரின் கருத்துக்களையும் விமர்சிக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று அன்றே உறுதிசெய்துகொண்டேன். (மேற்குறித்த நாலிலே ‘கலைத் துறையில் கிழக்கும் மேற்கும்’ என்ற கட்டுரை என்னால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, ‘வீரகேசரி’ வார வெளியீட்டில்

24-6-84 தொடக்கம், 22-7-84 வரை தொடர்ந்து வெளி வந்தது.)

1976இல் 'கானல்வரி' என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய நாடகம் இலங்கை வானேவியில் ஒலிபரப்பாகியது. அதே நாடகம் நான் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையிலே விரிவுரையாளனும் இருந்த காலத்தில் ஆசிரிய மாணவிகளால் நடிக்கப்பட்டு அரங்கேறியது. அக்காலகட்டத்தில் இதற்கு நாட்டிய நாடக உருவும் கொடுக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. இவை கணிசமான பாராட்டும் பெற்றன.

சிலப்பதிகார காலத்தில் யவனராகிய கிரேக்கரோடு தமிழ்நாட்டினருக்கு இருந்த தொடர்பை நாடகங்களில் புகுத்தமுடியாமை என்னளவில் குறையாகவே இருந்தது. இந்நிலையில் 1985இல் எனது கருத்துக்களுக்கும் கற்பனைக்கும் முழு உருக்கொடுக்க முடிவுசெய்ததன் பயனே 'சலதி' என்ற இக்காவிய நவீனமாகும். மினெசிலோக்கஸ், யூறிப்பிடிஸ் என்ற கிரேக்க பாத்திரங்கள் இரண்டு இந்நவீனத்தில் உலா வருவதன் பொருத்தப்பாட்டினா வாசகர்களின் தீர்ப்புக்கே விடுகின்றன.

'சலதி' 1985 ஆகஸ்ட் 15ஆந் தேதி தொடக்கம் நவம்பர் 22ஆந் தேதிவரை வாரந்தோறும் 'தினகரன் வாரமஞ்சரி'யில் வெளியாய்றறி. தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. இ. சிவ குருநாதன், வாரமஞ்சரி ஆசிரியர் திரு. எம். ஆர். சுப்பிரமணி யம் ஆகியோர் எனக்களித்த ஆதரவிற்கும் ஊக்குவிப்பிற்கும் நன்றி செலுத்த வேண்டியது என் நீங்காக் கடனாகும்.

'சலதி'யை நூலுருவிலே வெளியிட முன்வந்து இன்று அதனை வாசகர் கைகளிலே தவழுவிடுபவர், 'பெடலி குளோப்' அதிபரும், 'முரசொலி' பத்திரிகையின் ஆளுநர் நாயகமுமான திரு. ம. சிவராசா அவர்கள். அன்னூரது பயன்கருதாப் பணிக்கும் பண்பிற்கும் என் உளங்களிந்த நன்றிகள் உரியன.

என் மதிப்பிற்குரிய கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் கையெழுத் துப்படியை நுணுக்கமாகப் படித்துப் பல திருத்தங்களைச் செய்து உதவினார், அவருக்கும் என் நன்றி.

கவித்துவ ஆற்றலும் வீரர்களுத் திறமையும் ஆழந்த நோக்கும் கொண்ட, கவிஞர் இ. முருகையன் சிறந்ததொரு முன்னுரை வழங்கியமையை நன்றியுடன் நினைவு கூர்கின் நேண்.

சரவை பார்ப்பதில் என் கண்களாய் விளங்கிய அருமை நண்பர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன், அட்டைப்படம் வரைந்த ஒவியர் 'லங்கா', நூல் வெளியீட்டை ஊக்குவித்த மூரசொலி' பிரதம ஆசிரியர் திரு. எஸ். திருச்செல்வம் ஆகி யோருக்கும் என் அகங்குழைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நூலை அழகுற அச்சிட்ட சாந்தி அச்சகத்தினர், அட்டையைக் கவர்ச்சிபெறப் பதித்த விழுயா அழுத்தகத்தினர் ஆகி யோரும் நன்றிக்கு உரியவர்களே.

'வாணி'
நாயன்மார்கட்டு,
86-12-20

த. சொக்கஸ்கம்
(சொக்கன்)

அழகு என்பது யாது?

ஒரு பொருளைப் பார்த்து ஒருவர் அது அழகுள்ளதென
வும், மற்றொருவர் அழகில்லாததெனவும் கூறுதலே நாம்
பள்ளுறை கேட்டிருக்கின்றோம். இவ்வாறு ஒருவருக்குப் புலப்
பட்டதும் மற்றவருக்குப் புலப்படாததுமாகிய அழகென்
பது எதைக் குறிக்கின்றது? ஒரு நாட்டினர் அழகுவாய்ந்த
தெனக் கூறும் ஒரு பொருளைப் பிறிதொரு நாட்டினர் அவ்
வாறு கருதாது விடுகின்றனர். இவ்வாறுகவே, அழகு என்
பதைப் பற்றிக் காலந்தோறும் நாடுதோறும் வேற்றுமைக்
கருத்தே கொள்ளப்படுகின்றது. ஆயினும் பொருள்களின் வாயில்
காக்க காலந்தோறும் நாடுதோறும் பலதிறப்பட்டுத் தோற்ற
மாகும் உருவ அழகு (Physical Beauty) என்பதனைவிட, எக்
காலத்தினர்க்கும் எந்நாட்டினர்க்கும் மன அமைதி அளிக்கவல்
வதும் நிலைபேறுற்றதும், இன்பமே உருவங் கொண்டதுமான
ஓர் அழகு (Aesthetic Beauty) உண்டெனக் கலைநூலார் கூறுவாராகின்றனர். இவ்வழகு தெய்விகம் சேர்ந்ததென்பது இவர்
கள்தம் கருத்து. இஃது இயற்கைத் தோற்றங்களுக் கெல்லாம்
ஆதாரமாயுள்ள உண்மைப் பொருளின் ஒளியாகும்; மனித
இயற்கையினுள்ளே ஒளிர்வதாகிய உண்மை நிலையின் சொரு
பத்தன்மையும் பொருந்தியிதாகும். இப்பெற்றியதாகிய
அழகே சம்ஸ்கிருதத்தில் 'ரஸம்' எனவும், ஆங்கிலத்தில்
'ப்யூற்றி' (Beauty) எனவும் மொழியப்படுவதாகின்றது.
இவ்வழகின் நலத்தை ஒருவன் எவ்வகையான கலைப்பொருள்
களினிடத்தும் நுகர்தல் இயலும். ரஸத்தை அனுபவிக்கும்
ஆற்றல் வாய்ந்த ரஸிகனுக்கு உண்மைப் பொருள்கள் எவ்வ
யும் ரஸாநுபவத்தை அளிப்புனவேயாகும். ....

“இந்திய கலா தத்துவமும் சிற்பமும்”
தென் இந்தியச் சிற்பவடிவங்கள்
கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம்

பரல்: 1

‘உள்ளம் கவர் கள்வி’

அந்தக் கணங்கள்.....

பூம்புகார்த் துறைமுகத்தின் கரையிலே பண்டங்கள் இறக்கப்படும்பொழுது கப்பல்கள் சமைக்கிறனது கடலை களில் ஆடுவதுபோல, அசைவதுபோலக் கோவலனின் உள்ளத் தரங்கிலே மாதவியினது எண்ணக் கப்பல்கள் அசைந்து ஆடி...

கண்ணகியின்மீது கொண்ட காததும் கவர்ச்சியும் கடல் நுரைக் குழியிகளாக அழிந்துபோயின; அழிந்தே போயின!

ஆடல் அரங்கும் சூழ்நிதிருந்த அவையும் பாடல் மகளிரும் பல்லிய வாணரும் மறைந்திட.....

அங்கு மாதவி மட்டுமே எஞ்சி நின்றுள்... .. அவளின் ஆடல்கூட அவனுக்குப் பொருட்டாகனில்லை. அவளே..... எல்லாம் அவளே..... கோவல்னின் சிறிய உள்ளத்தைச் சல்லடைக் கண்களாய்த் துளைத்துத் துளைத்து ஒவ்வோர் ஜீளையும் ஒவ்வொரு மாதவியாகி ஒராயிரம் மாதவீகள் சூழன்றுகொண்டிருந்தனர்.

தலைக்கோலி என்ற பட்டமும் தார்வேந்தன் அணிவித்த மணிமாலையும் தலையரங்கேறிய தருக்கும் ஓன்றுகூடிய மாதவி, தன் பரிவாரத்தோடு பல்லக்கில் இவர்ந்து தன் பெருமணை

நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டாள். ஏக்கப் பார்வைகள், எச்சிற் பார்வைகள், இரசிகப் பார்வைகள் என்று தன்னைத் துரந்த பார்வைகள் பலவற்றையும் தூசாக, துரும்பாகப் புறந்தள்ளி அவன் சென்ற திசையிலே.....

கோவலன் கண் பதித்து, மனம் செலுத்தி, உயிர் உருக நின்றுன்... நெடுமரமாய் நெடிது நின்றுன்.

குலந்தரு செல்வக் குன்றத்தின் மீதேறி மன்னனும் மதித் திடும் மாண்பார்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்து, எல்லார்க்கும் இனிய ஞை, பெரியஞை, உரியஞை உன்னதத்தில் திகழ்ந்திட்ட கோவலனுக்கு இவையெல்லாம் அவ்வேலொயில் வேண்டா தவையாய் விலகிவிட்டன போவும் மாதவி என்ற மரகத மணிச்சிலை ஒன்றே எல்லாமாகவும் தோற்றின. தனக்குரிய யாவற்றையும் அளித்து அவளைப் பெற்றிடல் வேண்டும், என்ற ஒரே எண்ணம் தலைதூக்கி மேலோங்கி நின்றது.

அது அவனுக்குக் குற்றமாகத் தோற்றவில்லை. ‘மலை யிடைப் பிறவா மணியே, அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே, யாழிடைப் பிறவா இசையே’ என்று காதல் கைம்மிக்குக் கண்ணகியைப் போற்றிப் பாராட்டி மெய்ம்மறந்த நிலையிலே அவளை ஆரத்தழுவி அகமெல்லாம் அவளேயாய் மாறிய கோவலன் அந்தக் கணங்களில் அவளை நினைத்திடும் நிலையில் இல்லை. ‘நீல விதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தர்க்கீழ் மாழுது பார்ப்பான் மறைவுலம் காட்டிடத் தீவுலஞ் செய்து’ தெய்வ மாக் கண்ணகியைத் திருமணம் புரிந்த செய்தியெல்லாம் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்ப் போய்விட்டன.

மாசாத்துவான் என்ற வணிகனின் மைந்தன் அவன். மாநாய்கன் பெற்ற மலர்மேவும் திருமகளாய்ப் பொலிந்த மங்கை கண்ணகி. சோழநாடே என்றும் கண்டிராத பெரு விழாவாய் இவர்களின் மணவிழா நிகழ்ந்தது. ‘மண்தேய்த்த புகழினங், மதிமுக மடவார்தம் பண்தேய்த்த மொழியினங்,’ ‘செல்வேளாம் முருகன்’ என்றெல்லாம் புகழ்ந்தேத்தப் புத்தெழிலோடு இன்னலங்கள் பலபெற்ற ஏந்தல், கோவலன்.

'தீதிலா அருந்ததியின் திறமெல்லாம் இவள் திறமே' என மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங் குணத்தவள் கண்ணகி. ஈருடலும் ஒருயிருமாய் இலங்கிய இவர்களின் மணப் பொருத்தமும் மனப் பொருத்தமும் இனப் பெருக்கமும் எழிற் பெருக்கமும் காண்பதே பிறவியின் பேறென்றுகொண்டு ழம்புகார் மக்கள் வாய் வலிக்கப்பேசி மகிழ்ந்து வருகின்றனர்.

புது மணமகனுக்கான பொலிவு இன்னமும் போய்விட வில்லை. கண்ணகியோடு புதுமனையில் வாழ்ந்து பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இன்பங்களின் சுவை இதுவரை குன்ற வில்லை..... ஆனால் அவற்றைப் போற்றிட முடியாவாறு மாதவி வந்து கோவலனின் உள்ள அரியணையில் வீற்றிருந்து அரசோச்ச ஆரம்பித்துவிட்டாள். கொடியை ஒத்தாளின் கொடுங்கோலாட்சிக்குக் கோவலன் முடிதாழ்த்தி அவன் அடிபணிய நேர்ந்த அந்தக் கணங்கள்..... அவன் என்றும் மறக்கமுடியாதவை.

குரல்வாய்ப் பாணரோடும் நகரப் பரத்தரோடும் மாநகர வீதி மறுகுகளிலே திரிந்து, பரத்தையரின் மனிமனைகளில் மாதவியினைத் தேடிச் சென்று கோவலன் கேவலன் ஆயினான்; நண்பரென அவனை நாடிவந்தோர்க்கு நாணம் விட்டுத் தனது மனத்தாசையைப் பாநலச் சொற்களால் எடுத்துரைத்தான். அவர்களும் அவனுக்கு ஒத்துதினர். “செல்வத்திற்கு அழகு செழுங்கிலோ தாங்குதல் மட்டுமல்ல, சிற்றிடையார் தம் மோடு திருவிளையாடல் புரிவதுந்தான்” என்றும் “பரத்தையர் தம்மோடு வாழாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே” என்றும் அவர்கள் சொல்லச் சொல்லக் கோவலனின் சித்தங்களங்கிக் களிமயக்கு உண்டாகி அது வெறியாகி மேன்மேல் வளரலாயிற்று.

வீடு சென்றுன்; கண்ணகியின் உருவிலே மாதவியைத் தேடினான். ஏமாற்றந்தான். கண்ணகி ஆடல் மகள்லள். அவள் குடும்பப் பெண், மனைக்கிழுத்தி. மாயச் சொல் பல

கூட்டும் மாயம் அவள் அறியாதது. விழியாற் கதை பேசி மொழியால் தடுமாற்றி உடல் ஒளியால் கவர்ந்திடக் கண்ணகிக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

கோவலனின் தாபங்கள் கோபங்களாய் மாறின. அவை கண்ணகியைச் சுட்டன. ஏன் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஒரிரு போதுகளிலே “கண்ணகி” என்று அழைப்பதற்குப் பதில் “மாதவி” என்று மனைவியை அழைத்து அவள் விளங்காநிலையில் விழித்து நிற்கையில்லை.....

கோவலன் தேடுதலில் ஏமாறிச் சீற்றம் கொண்டிட்டான்.

மேற்கு வான் நங்கையின் பஞ்சப் பாதங்களின் எழி லார்ந்த விரல்கள்மீது கதிரவன் செம்பஞ்சக் குழம்பு தீற்றி நிற்கும் வேளை அது. மாலைக்காலம். ‘காலை அரும்பிப் பக லெல்லாம் போதாகி மாலை மலரும்’ விரகநோய் மிக்குற்ற கோவலன் மனைவிட்டு வெளிப்போந்தான்; அரச வீதி களிலும் வணிகர் தெருக்களிலும் கருத்தின்றி உலாச் சென்றுன்.

அதுகாலை விதியால் ஒரு யானை வந்தது; அழகிய முகபடாம் போர்த்து ஆடி அசைந்து வந்தது. அதன் மீது கூனி ஒருத்தி. அவள் வாய் திறந்தபோது கோவலன் முகம் சுழித்தான். ஆனால் அந்த வாய் உதிர்த்த சொற்களோ...?

“நம்பியரே! என் கையகத்துள்ளது நன்மனி கொண்டு இழைத்திட்ட பொன்னரம்: இதன் விலை ஆயிரத்தெண் கழஞ்ச பொன். மாலையை விலை கொடுத்துப் பெறுவோர் எம் தலைவியும் நாட்டின் கலைச்செல்வியும் தலைக்கோவியுமான மாதவிக்கு மணைராகலாம்.”

கோவலனுக்கு மகிழ்ச்சியென்ற குன்றேறி நின்ற நிலை. மன்னர்க்கும் நிதிவழங்கும் பெருவணிகள் மாசாத்துவானுக்கு ஈமந்தன், செல்வ வளத்தில் அழகாபுரி வேந்தனும் குபேர

னுக்கு நிகரான மாநாய்களின் மருகன்! ஆயிரத்தெண் கழஞ்ச பொன் என்பது அவனுக்குப் பெருந் தொகையா? அது அவன் காலடித் தூசுக்கு நிகரன்றே?

“முதியவளோ! மாலைக்கு விலைபேசி அலையாதே. இதோ ஆயிரத்தெண் கழஞ்ச பொன். மாலையை என் கையிலே தா. நான் இக்கணத்திலிருந்து உன் தலைவி மாதவியை என் உடைமை ஆக்கிக்கொள்கிறேன்.”

கனவு நனவாதுமா?

ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் தனது பன்னிரண்டு வயதுப் பராயத்திற்குள் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் கற் றுணர்ந்து ஆடலிலும் பாடலிலும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி உயர்ந்து விளங்கியவள் மாதவி. அழகு என்ற பண்பு அதன் தூல வடிவினை வெளிப்படுத்தி உலகிற்குக் காட்ட வேண்டுமென்று ஒருகால் விரும்பியது. அவ்விருப்பத்தின் புலப்பாடுதான் மாதவி.

அவளின் முத்துப்பல் இளைஞரைப் பித்தேற்றும். முறுவலோ பித்தரை அவளின் பத்தர் ஆக்கிவிடும். நீலமணிப் புருவத்தின்கீழ் நெடுவேலும் வாருமாய் அமைந்த நீள் விழிக்கோ பட்டாரைக் குத்திப் பரிதவிக்க வைத்துவிடும். தண்ணூர்ந்த மதிமுகமோ பெண்ணூய்ப் பிறந்தவரையும் ‘ஆணூய்ப் பிறந்திலமே’ என்று அவளங்கொள் ஆக்கிவிடும். இறும் இறும் எனும் இடையோ துறவியரையும் “நீர் பற்றை உறும் உறும்” என்று பணிப்புரை வழங்கிடும்.

ஆணூய்ப் பிறந்தவரின் நெஞ்ச உறுதிக்கு அவளின் அழகு அறைக்கூலவுள் எனலாம். கலைகளைச் சுவைப்போரின் அழகுணர் விற்கு அவளின் கலைத்திறம் பெருவிருந்து எனலாம்.

மாதவியின் சாயல் கண்டு நானுற்ற மயில் கானகத்தில் சென்று ஓழித்தது. அவள் குரல் கேட்டுக் கூசிய குயில் மாஞ்சோஸியிடத்துப் புக்கு மறைந்தது. நடைகண்டு வெட்கிய நல்லன்னம் ‘தடாகத்தை விட்டு வெளிப்படேன்’ என்று உறுதிபூண்டது.

திலோத்தமை என்னும் தேவ உலக நடனமாது, பிரம னல் உலகில் உள்ள அழகுகளிலிருந்தெல்லாம் எள்ளளவு எள்ளளவாய் எடுத்துச் சமைக்கப்பட்டவள் என்பர். மாதவியோ திலோத்தமைகள் பல்லாயிரம் பேரிலிருந்து பெற்றிட்ட எட்பிரமாண அழகுகளால் உருவாக்கப்பட்ட வள். அழியாமை கொண்ட அழகு அவள் அழகு.

இத்தனை சிறப்பிருந்தும் மாதவிக்கு மனநிறைவு எட்டாக் கணியாகத்தான் இருந்துவந்தது. அவளின் கலைத்திறத் தினை வான்ளாவப் போற்றுபவர் பலர் இருந்தனர் என்பது உண்மையே. கலைக்கு மதிப்பளிப்பவர்களே அவளின் கட்டமூ கினை ‘ஹருணி நீர்’ போலப் பருகிடத் தமக்கு உரிமை உண்டு என நினைப்பதும் நினைத்ததைச் செயற்படுத்த முனை வதுந்தான் அவளுக்குத் தாங்கொலை த வேதனையை அளித்தன.

பரத்தை என்றும் வரைவின் மகள் என்றும் விலைமகள் என்றும் கணிகை என்றும் ஒருபக்கம் இழித்துவரப்பு. மறு பக்கம் அவளின் கலைக்கு அரசவை ஈருக உயர் மதிப்பு. அழகை இரசிப்பது ஒரு புறம். அதேவேளை அழகினைக் கசக்கி முகர்ந்து பாழாக்க முனையும் துடிப்பு மறுபுறம்.

‘இத்தனைக்கும் காரணம் பிறப்பால் அமைந்த தாழ் நிலை தானே?’ என்று நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவளின் மென்மையான கலையுள்ளம் சிறைவற்றுப் பெரும் வேதனைக்கு உள்ளாயிற்று. ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்று அக்காலத்திலும் வள்ளுவம் மேற்கோளாய் எடுத்துப் பேசப் பட்டதே வந்தது. ஆனால் நாலோராயினும் மேலோரா யினும் கணிகையர் வாழ்வினைக் கடையானது என்றே கருதிய

தோடு அவரைப் புறந்தள்ளி வாழ்வதே மேலான பண்பு வாழ்வாகவும் கொண்டனர்.

இந்திலீயில் தன்மீது அரசவைக் களத்திலே, சொரியப் பட்ட புகழ்மாரியை மாதவியால் சுவைக்க முடியவில்லை. *தேன்மொழியை வாரிச் சொரிந்துகொண்டே நச்ச விழி களால் ஏனாம் செய்கிறார்கள் இவர்கள்' என்று அவளின் உள்ளத்தில் ஓர் உறுதியான் நினைவு படர்கையில் அவள் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளத்தால் அழுதாள்.

அபிந்ய பாவங்களால் அழுகை, சிரிப்பு, வெகுவி, காதல், மருட்டை முதலிய எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்திப் பிறரை மகிழ்விக்க முடிந்த அவளால் தன் உள்ளத்தை மட்டும் அமைதிபெறச் செய்வது இயலாது போயிற்று. எனினும் தன் நடிப்புத் திறத்தால் அவையினர் முன்பு மகிழ்ந்தவள் போலவும் கலைச்செருக்குக் கொண்ட வள் போலவும் காட்டி, அரசன் வழங்கிய மாலையைக் கிடைத் தற்கரிய பெரும் பரிசிலைப் பெறுவதுபோல உவப்பையும் நன்றியையும் வெளிப்படுத்திப் பெற்றுக்கொண்டு ஒருவாறு இல்லம் சேர்ந்தாள் மாதவி.

கணிகை ஒருத்தி தனது கலையிலே தேர்ச்சிபெற்று அரங்கேறியதும் அவருக்குப் பரிசிலாய் வழங்கப்படும் மாலையினை அவளைச் சேர்ந்தோர் குறித்திடும் விலைக்கு ஆடவன் ஒருவன் பெற்றுக்கொண்டானியின், அன்றிலிருந்து அக்கணிகை அவ ஜுக்கே உடைமையாவாள். இது சோழநாட்டில் அன்று இருந்த வழக்கம்.

இந்த வழக்கத்திற்குத் தானும் இரையாக நேரிடும் என்பதை மாதவி முன்னரே அறிந்துதான் இருந்தாள். ஆனால் அந்த நாள் இவ்வளவு விரைவில் வருவதற்குத் தனது வயதிற்கு மேலான கலையாற்றலே காரணம் என்று எண்ணியபொழுது கலைகளின் மீதே அவருக்கு ஒரு கணம் வெறுப்பு உண்டாயிற்று.

ஒரு கணந்தான்.....அந்த வெறுப்பு நெடிது வாழவில்லை. காரணம் மாதவி தான் கற்ற கலைகளை உயிராக நேசித்தவள்; அவற்றின் திட்பு நுட்பங்களிலும் அவை தரும் இன்பத்திலும் ஆழ்ந்துபோனவள். தனது கலைத்திறமை மற்றவரை மெய்ம் மறக்க வைப்பதையும் அவர்கள் புகழாரங்களைச் சூட்டுவ தையும் கலையுள்ளம் படைத்த அவளால் தள்ளிவிடல் முடியாத செயலே..... ஆனால்... .

தனக்கு முன் வாழ்ந்த கலைஞர்கள் எவருமே பெறுத அளவு அரச மதிப்பையும் பெறுமதி நிறைந்த பரிசிலையும் தான் பெற்றிருந்துங்கூடத் தன்னை ஒரு விலைப்பொருளாய் ஆக்கிவிட்ட நாட்டின் மரபு முறைகளையிட்டு அவளால் வேதனைப்படாது இருத்தல் கூடவில்லை.

மாதவிக்குத் தனக்குகந்த மனைனைத் தெரியும் உரிமை கிடையாது. வயது முதிர்ந்தவனும் இருந்தால் என்ன, கலை யுணர்வு கடுகுத்தனையும் இல்லாதவனாலும் என்ன, அழகுக் கும் அவனுக்கும் நெடுந்தொலைவு என்று சொல்லத்தக்க குருபியாய் இருந்தால் என்ன, மாலைக்கு விலைதர வல்லவன் அவளின் தலைவன் ஆவது தவிர்க்க முடியாதது.

இவற்றையெல்லாம் சிற்தித்த மாதவி தன் தாயின் முன்பு கதறி அழுதாள்; மன்றூடினாள். “அம்மா! நான் மனவாளன் இன்றியே வாழ்வதற்கும் ஆயத்தம். ஆனால் என்னை விலைப்பொருளாக்கி என் கனவுகளைச் சிதைத்து எனக்குச் சுற்றும் பொருத்தமில்லாத ஒருவனேனு என்னை வாழ வைக்க முயலாதே” என்று மண்டியிட்டுக் கெஞ்சினாள்.

ஆனால் மாதவியின் தாய் தன் முடிவில் உறுதியாகவே இருந்தாள். தலைமுறை தலைமுறையாக வரைவின் மகளி ரிடத்தே நிலவிவரும் ஒரு வழக்கத்தைத் தன் மகளுக்காக அவள் விட்டுவிட ஆயத்தம் இல்லை.

இதன் பயன்தான் கூனி, பொன்னாரத்திற்கு விலைகூறிச் சென்றதும், கோவலன் அதனைக் குறித்த விலை கொடுத்து வாங்கியதும் எல்லாம்.....

கூனி மகிழ்ச்சியும் குதிப்புமாக வந்தாள். முதுகையால் மெலிந்த தன் கைகளால் அவள் மாதவியைத் தழுவிக் கொண்டாள். ஆனந்தமிகுதியால் வார்த்தைக்குப் பதில் வெறும் ஒரைகளே அவள் தொண்டையிலிருந்து வெளிப் பட்டன.

மாதவியின் நெஞ்சம் அடித்துக்கொண்டது. கூனியின் குனம் அவள் நன்கு அறிந்ததுதான். கையில் காசுள்ளவன் என்றால் அவனுக்குக் கட்டடிமையாய் வாழ்வதையே கூனி விரும்புவாள். “காசில்லாதவன் கடவுளானாலும் கதவைச் சாத்தி வெளியே தூர்த்து” என்றுதான் அந்தக் கிழவி கூறுவாள்.

“அம்மையே; உன் ஆனந்தத்தினை என்னேடும் பகிர்ந்து கொள்ள மாட்டாயா? கருத்தற்ற உன் ஒரைகளைக் கேட்கக் கலக்கமாக இருக்கிறது” என்று போவி முறுவலைத் தன் முகத்திலே படரவிட்டவன்னம் அதேசமயம் ஆவலும் ஏக்கமும் சொற்களைத் தடுமாறவைக்க மாதவி வேண்டினாள்.

கூனியின் சொல்லாடா நாவில் சொற்கள் ஆடத் தொடங்கின. “மாதவி, குழந்தாய! உன் பேற்றுக்கு நிகரான பேற்றினை உனக்கு முன்னே அன்றி உனக்குப் பின்னே எங்கள் குலத்தில் யாருமே பெறவில்லை. பெறப்போவதும் இல்லை. உனது அழகுபோலவே உனது நல்லூரும் அமைந்து விட்டது. உனது கலையாற்றல் போலவே ஓளி நிறைந்த எதிர் காலமும் மஸரப்போகிறது” என்று அவள் தன் கதையை நீட்ட நீட்ட மாதவியின் ஆவல் எல்லை கடந்து சென்றது.

“இதோ பார். நடந்ததைச் சுற்றி வளைக்காமல் சொல்ல உனக்குத் தெரியாதோ? கணிகையாய்ப் பிறந்த அன்றே என் நல்லூரும் எத்தகையது என்பது தெரிந்துவிட்டது. இனி என்ன புதிதாய் நிகழப்போகிறது?” இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே பெருமுக்கதிர்த்தாள் மாதவி.

கூனிக்கு அவளின் குறையை விளங்கிக்கொள்ளும் அளவிற்கு விவேகமோ பொறுமையோ இல்லை. “பூம்புகாரின்

பெயர்பெற்ற திருவாளன், பிறப்பாலும் புகுந்த குடும்பத் தாலும் செல்வச் செழிப்பில் கொழிப்பவன் யார் என்று உணக்குத் தெரியுமல்லவா?'' என்று தன் பொக்கைவாய் முழுதும் சிரிப்பிலே நீண்ட மாதவியிடம் வினாவிய வினா மூலமே விடையையும் சூறிவிட்ட தன்திறமையைத் தானே மெச்சியவளாய் வினாவின் பாவத்தினைத் தன் கழுத்து நெளிப்பினாலும் புலப்படுத்தினால் அவள்.

“நீ மாசாத்துவான் புதல்வரும் மாநாய்கனின் மருமகனுமான கோவலரைத்தான் குறிப்பிடுகிறோய் என்று நினைக்கிறேன். கோவலருக்கு அண்மையில்தானே திருமணம் நிகழ்ந்தது? அவர் மனைவி கண்ணகி பேரழகும் பெருங்கற்பும் பொருந்தியவள் அல்லவா? அவர்...”

மாதவி தன் வாக்கியத்தை முடிக்கக் கூணி இடம் அளிக்கவில்லை. அவள் மாதவியின் மாங்கனிக் கண்ணங்களை அன்போடு தடவினால். “கண்ணகி பேரழகியாய் இருக்கலாம். ஆனால் என் கண்மணியான உனக்கு முன்பு அவளின் அழகு எடுபடுமா? அவள் கற்பிலே சிறந்தவள் ஆகலாம். ஆனால் இளமை உணர்வுகள் கொந்தளிக்கும் இளைஞன் ஒரு வனுக்குக் கற்புப் பெரிதல்ல. உன் போன்ற கலைச்செல்வமே பெரிது. கோவலன் வணிகன். அவன் இழப்பதிலும் பல மடங்கு பெற்றுடியும் என்பதாலேயே கண்ணகியைத் துறந்து உன் மனைநாடி வருகிறான். இன்னும் சிறிது பொழுதில் அவன் இங்கு வந்துவிடுவான்.”

மாதவியின் நெஞ்சத்தில் நோ எடுத்தது. கண்ணகியின் கனவு மாளிகையை அழித்து அதன் அத்திவாரத்திலே தனது எதிர்காலம் எழுவதை அவளால் நினைத்துப்பார்க்கவே கூட வில்லை. அவள் தன்னை மறந்து கதறினால். “இது கொடுமை. கோவலரிடம் நீ பெற்ற ஆயிரத்தெண் கழஞ்ச பொன்னையும் திருப்பிக்கொடுத்து மாலையைப் பெற்றுவா. குலப்பிறப் பாட்டி ஒருத்தியின் வாழ்விலே குறுக்கிட்டு அதைக் கண்ணீர்க்காவியமாக மாற்ற நான் விரும்பவில்லை.”

கூனி சிரித்தாள். “மாதவிப் பெண்ணே! நாங்கள் கணி கையர். எம்மை உடைமை கொள்பவன் எம்மைக் காத்திட வல்லவனு என்பதை அறிந்துகொள்வதே எமக்குப் போதியது. அவன் மணம் புரிந்தவனு மணம் புரியவில்லையா என்பதெல் லாம் எமக்கு ஏன்? எமது குலதரும் செல்வத்தை வழங்கு பவனுக்கு, மாற்றுக் கூட இன்பத்தை வழங்குதல். அதை மணம் மொழி மெய்களுக்குப் பொய்யின்றிச் செய்திடு”. கூனி மாதவியின் பதிலுக்குக் காத்திருக்கவில்லை. அவள் அவ் விடத்திலிருந்து அகன்றாள்.

மாதவியின் எதிர்காலம் எவ்வாறிருக்கும்? கோவலன் தன் புது மோகத்தின் மெருகு அழிந்ததும் அவளைக் கைகழு விச் சென்றுவிடுவானா? அவன் குணம் எத்தகையது? அவனைத் தன் இல்லத்திலும் இதயத்திலும் எவ்வளவு காலத்திற்கு மாதவி கட்டி வைத்திருப்பாள்?

அவளின் சிந்தனையிலே இத்தகைய வினாக்கள் ஒன்றைத் தொடர்ந்து மற்றென்றாய் மொய்த்தவண்ணமே இருந்தன. விடைகள்தாம் கிடைக்கவில்லை.

இத்தனைக்குமிடையே அவனுக்கு ஒரே ஒரு ஆறுதல் இருக்கவே செய்தது.

‘கோவலன் சிறந்த கலைஞர்களுமே? யாழ் வாசிப்பதில் வல்லுநருமே?’

மாதவி, கோவலன் பற்றிக் கேள்வியற்றிருந்த இவை உண்மையானால்.....?

கலைஞர் உணர்வுகளிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவன். அழகை ஆராதிப்பது அவன் தொழில்.

கோவலனுக்குக் கலையணர்வும் கலைத்திறனும் உண்மையிலே இருக்குமானால்.....

மாதவியை அவன் ஏத்தவும் போற்றவும் தவறமாட்டான். இதைவிட அவனுக்கு வேறு என்னதான் வேண்டும்.

மாதவி நெட்டுயிர்த்தாள். அந்த நெட்டுயிர்ப்பிலே புயலுக்குப்பின் உண்டாகும் அமைதியின் சாயல் படிந்திருந்தது.

பரஸ்: 3

முதலில் ஆழுகு, பிறகே கலை

மாசாத்துவான் பல கப்பல்களுக்கு உரிமையாளன். ஆண்டு முழுவதும் அவன் கப்பல்கள் பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு கிரேக்கம், உரோமாபுரி, அராபியா முதலிய நாடுகளிற் சென்று வணிகம் நடத்தித் திரும்புகையில் பெரு நிதியையும் தமிழகத்தில் விற்பனைசெய்ய உகந்த பொருள் களையும் கொண்டுவரும். அவன் நிறுவியிருந்த வணிகக் குழுக் கள் தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி வெளிநாடுகளிலும் பெருஞ் செல்வாக்குடன் வணிகம் நடூத்தி வந்தன. பெருமங்னர் களும் கண்டு பொறுமை கொள்ளும் வகையில் பூம்புகாரில் அவனது பெருமனையும் அங்கு நிறைந்திருந்த கலைப்பொருள் களும் விளங்கின. இவற்றால் கடல்கடந்த பெயருக்கும் புக முக்கும் உரியவளும் அவன் வாழ்ந்துவந்தான்.

இவை யாவும் இருந்தும் என்ன பயன்? ‘மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப் பயக்குறையில்லைத் தாம் வாழும் நானே’ என்ற பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் கூற்றுக்கு அவன் எடுத்துக்காட்டாய் வாழல் நேர்ந்தது. பிளைச் செல்வம் இல்லாக்குறை ஒன்றே அவனுக்குப் பெருங்குறையாய் இருந்ததில் வியப்பில்லை. இதனால் அவனும் அவன் மனைவியும் அறம்பல இயற்றியும், நோன்பு பல நோற்றும் பலநாள் வருந் திய வருத்தத்தின் பயனாய் இறைவன் அருள் பாலித்ததால் அவர்களின் முதிர்ந்த காலத்தில் தோன்றியவனே கோவன்

செஸ்வம் நிலைந்த பெருங்குடிச்கு மகனும்ப் பிறந்திட்டால் அவ்வாறு பிறந்தவனுக்குக் கிடைக்கும் அளவுகடந்த அன்பும் போற்றலுமே அவனைப் பாழாக்கிவிடும். இதற்குக் கோவலன் எவ்வாறு விலக்காதல் கூடும்?

“வானத்து வெண்ணிலவைப் பதக்கமாக்கி விண்மீன் களைக் கோத்து மாலையாக்கித் தரவேண்டும்” என்று கோவலன் கேட்டாலும், அதனை முடித்துக் கொடுத்துத் தன் செல்வனின் அவாவை நிறைவு செய்ய முனைவானேயன்றி அது இயலக் கூடியதா, என்று ஒரு கணங்கூடச் சிந்திக்காத குருட்டன்பால் மாசாத்துவான் தன் மகனை எவ்வளவு செடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவு கெடுத்துவந்தான்.

நல்லவற்றை நாடாத நண்பர் குழுவிலும் ஆசைக்கன லீக் கிளர்ந்தெழுத் தூண்டிவிடும் அரிவையர் கூட்டிலும் புக முடைத் தலைவனும்க் கோவலன் விளங்கியதற்கு அவன் தந்தை யும் ஒருவகையில் காரணமாக இருந்தான்.

கோவலனின் உள்ளத்தில் இளமையின் வேட்கைகள் வளர்ந்திருந்த அளவிற்குப் பண்பாடும் ஒழுக்கக் கட்டுப் பாடும் வளர்ந்திருக்கவில்லை. தன் தந்தைக்கே இணையான செல்வமும் செல்வாக்கும் பொருந்திய மாநாய்கனின் ஒரே மகளான கண்ணகியை மணந்து கொண்ட பொழுதும் அந்தத் திருமணம் தன் திருவிளையாடல்களில் ஓர் அங்கம் என்ற எண்ணமே கோவலனின் உள்ளத்திலே மேலிட்டு நின்றது.

திருமணத்தின் புனிதம் பற்றியோ கண்ணகியின் தெய்வமாக் கற்பின் திறம் பற்றியோ கோவலன் சிறிதுகூடப் பொருட்படுத்தியதாய்த் தெரியவில்லை. “பள்ளி அறைப் பதுமை ஒன்று கிடைத்துள்ளது. வேண்டும்போது அதனேடு வேண்டியாங்கு இன்பந் துய்க்கலாம். வேண்டாதபோது நண்பர் கூட்டத்திலும், பிற மங்கையர் சேர்க்கையிலும் கூட யிருந்து பொழுதைப் போக்கலாம்” என்ற அளவிலேயே கோவலன் கண்ணகிக்கு மதிப்பளித்திருந்தான்.

அவனுக்கு யாழிலையிற் சிறிது ஈடுபாடு இருந்தது; ஒரளவு யாழில் வாசிக்கவும் பயின்றிருந்தான். எனினும் அதனையும் ஒரு பொழுதுபோக்காக, நண்பர் கூட்டத்தின் கேளிக்கைகளில் தன் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சாதனமாகவே அவன் பயன்படுத்திவந்தான்.

தொடக்கநாளில் கண்ணகியின் அழகிலும் அன்பிலும் கோவலனுக்கு இருந்த ஈடுபாடு பழகப் பழகப் புளித்துப் போயிற்று. அவன் எதிர்பார்த்த அளவு உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி, நகையும் சுவையாற்ந்த சொற்களும் வெளிப்படுத்தி நடித்திடக் கண்ணகி அறிந்திருக்கவில்லை. எதிலும் ஒரு பெருந்தனமை, முதிர்ச்சி, கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு என்பவற்றையே பேணிவந்த அவன் கோவலனது பிள்ளை விளையாட்டுக்களுக்குச் சற்றும் பொருந்தாதவளாகவே விளங்கினான்.

“நான் கலீஞர். என் உணர்ச்சிகள் உயர்ந்தவை. அவற்றை விளங்கிக்கொண்டு எனக்கேற்ப நடந்திடக் கண்ணகிக்கு இயலவில்லை. எவ்வகையிலும் இவள் எனக்கு ஏற்றவள் அல்லன்.” என்று அவன் தன்னையும் அவளையும் தன் எளவில் மதிப்பீடு செய்துகொண்டு சில நாள்களாய் அவளிலிருந்து சற்று எட்டியே இருந்துவந்தான்.

இந்த நிலையிலேதான் சோழமன்னனின் அவைக்களத்திலே மாதவியின் ஆடல் அரங்கேற்ற அழைப்பு வந்தது. மாசாத்துவாளின் மகன், மாநாய்களின் மருமகன் என்ற மதிப்பு ஒருபுறம், இரவலர்க்கும் கலைஞர்க்கும், அள்ளி அள்ளி வழங்கும் புரவலனைய் இருந்தது மறுபுறமாக நாட்டில் குறிப் பிடத்தக்க உயர்குடிமகன் என்றே வகையிலேதான் மன்னனின் அழைப்புக் கோவலனுக்கு வந்தது.

அவைக்களம் சென்றான்; மாதவியின் ஆடலைக் கண்டான். அவளது ஆடலைச் சுவைக்க மறந்து அவளையே சுவைக்க ஆவல்கொண்டான். அதற்கான வாய்ப்பும் கூனியின் உருவில் வந்தது. பயன்படுத்தியதற்குக் கேட்கவாவேண்டும்?

ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பொன் ஈந்து பெற்ற மாலையுடனும் தன் நெஞ்சமடை உடைந்து பெருகி ஓடும் ஆசையென்னும் வெள்ளத்துடனும் கோவலன் மாதவியின் மனை சென்றான். மாதவி அவன் வந்த செய்தியை அறிந்து அவனை நாடி வரும் வரை அவனுலே காத்திருத்தல் கூடவில்லை.

அவளின் ஏவன் மகளிர் காட்டிய திசையிலே விரைந்து சென்று அவளது கழுத்திலே மாலையை அணிந்த வேகத் திலேயே அவளை இறுகத் தழுவியும் கொண்டான். “மாதவி மாதவி!” என்ற சொல்லை மறைமொழி போலப் பலமுறை சொல்லிய வண்ணம் தன்னைத் தழுவிய அவனது தழுவவின் இறுக்கத்தில் மாதவி திணறிப்போய்விட்டாள்.

அவனுக்கு இந்த அநுபவம் புதிதாய் இருந்தது. புதிது என்பதாலேயே அது அவனுக்கு இன்பம் தந்தது என்று கூறக்கூடியதாய் இருக்கவில்லை.

மாதவிக்கு அவன் செய்கை பெரும் ஏமாற்றத்தையே அளித்தது!

கோவலன் வருவான்; அரைக்கேற்றத்தின்போது தான் ஆடிய ஆடல்களின் சிறப்புக்களையும் நுணுக்கங்களையும் கூறிப் பாராட்டுவான்; “மாதவி! நான் உன் அழகை நாடி வரவில்லை. உன் கலையை ஆராதிக்கவே வந்தேன்.” என்று சொல்லுவான். படிப்படியாகத் தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து பின்னர் த்தான்.....

ஆனால் கோவலனின் இரசனை மாதவியின் உடலில் இருந்துதான் தொடங்குகிறது! தொடக்கமே நடுவும் முடிவும் ஆகிவிட்டால்.....

மாதவியின் நெஞ்சில் இந்த நினைவே முன்ளாக உறுத் தியது. அந்த உறுத்தலில் அவளின் எதிர்பார்ப்புக்கள் இதழ் உதிர்ந்த காம்பாக வெறுமைப்பட்டு நின்றன.

கோவலனில் தான் காண நினைத்த கலைஞர்கள் என்ற படிமம், முதற் சந்திப்பிலேயே நொருங்கிப் போய்விட்டதாய் அவளின் உள்ளுணர்வு கூறியது; இருதயம் குருதிக் கண்ணீர் வடித்தது.

வாழ்வின் ஆரம்பம் நெஞ்சங்கள் கலக்கும் கலவியாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது இன்றுவரை மாதவியின் கணவாய் இருந்துவந்தது. ஆனால் அது கோவலனைப் பொறுத்தவரையில் பகற்கணவாய் மாறிவிட்ட பிறகு.....

மாதவி கோவலனின் அணைப்பிலிருந்து ஒருவாறு விடு பட்டாள்.

கோவலனே இன்னமும் பசிகொண்ட பிராணி ஒன்று தன் இரையை எவ்வாறு நோக்கி நிற்குமோ அவ்வாறே மாதவியைத் தன் பார்வையால் விழுங்கிக்கொண்டு அவள் முன் நின்றான்.

மாதவி கணிகையானாலும் தன்னைக் கொண்டவனை மதிக்கவும் போற்றவும் வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வில் வளர்ந்தவள்.

அவள், கோவலனின் கால்தளில் மண்டியிட்டு வணங்கி னான். “எனக்கு வாழ்வளிக்க வந்த பெருமானே! இன்றி விருந்து என் உடலும், உள்ளமும், உயிரும் தங்களுக்கே சொந்தமானவை.” என்று அவள் கூறியபொழுது அவள் விழிகளிலே நீர் நிறைந்து நின்றது. “பெருமானே” என்று மாதவி கோவலனை அழைத்த சொல் கோவலனைப் பெரு மான் நிலைக்கு உயர்த்திவிடவில்லை. அவன் மாதவியைத் தன் ஆசைக்கனல் சுடரும் விழிகளால் விழுங்கியவனும், “மாதவி உன் அழகுபோன்ற ஓர் அழகினை நான் என்றும் எங்கும் கண்டதில்லை. இவ்வளவு அழகும் இன்றிலிருந்து எனக்கே சொந்தம் என்று நினைக்கும்பொழுது என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை” என்றான்.

மாதவி மெல்லச் சினாங்கினான். “என் அழகுபற்றிச் சொன்னீர்கள் என் கலைபற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே!”

கோவலன் கலகலவென்று சிரித்தான். “உன் அழகு தான் உன் கலைக்கு மேன்மை அளிக்கிறது. முதலில் அழகு. பிறகுதான் கலை. ஏனென்றால் அழகு பிறப்பிலேயே அமைவது. கலை முயற்சியாலும் பயிற்சியாலும் வளர்வது’ என்றான்.

மாதவிக்கு உண்மையாகவே சற்று வெகுளி உண்டா யிற்று. “கலைத்திறலும் கருவிலேயே அமைவதுதான். பயிற்சியும் முயற்சியும் உள்ளார்ந்த கலைத்திறனை வெளிப் படுத்த ஓரளவே உதவல் கூடும்.”

கோவலனுக்கு மாதவி கூறிய கருத்தை விளங்கிக்கொள் வதே கடினமாய் இருந்தது. அவன் அது பற்றிக் கலவை கொள்ளவும் இல்லை. “மாதவி! நாம் சந்தித்த இந்த முதற் சந்திப்புப் புலவிக்கு உரியதல்ல. ஆனால் உன் வெகுளி காரணமாகச் சிவந்த கன்னங்களும், சுடரும் விழிகளும் உன் அழகை மேலும் கூட்டி என்னைப் பித்தனுக்குகின்றன. வா!” என்று சொன்னவன்னம் அவன் மாதவியை மீண்டும் அணைத்துக்கொண்டான்.

உணர்ச்சி எல்லைகடந்த நிலையிலே கோவலன் உடல் குடேறியிருப்பதை மாதவி உணர்ந்தாள்.

ழும்புகார் வீதியில் யவனர் இருவர்

‘தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே, மன்னை துஞ்சோழ மண்டலமே’ என்பது ஒரு பழம் பாட்டு. ‘சோழவளநாடு சோறுடைத்து’ என்று அதன்பெருமை பேசப்படும். ‘வான் பொய்க்கினும் தான் பொய்க்காத, நீர்வளத்திற்குப் பெயர்பெற்றது காவிரியாறு. இதன் செல்வப் பெருக்கை நோக்கி இதனைப் ‘பொன்னி’ என்று புகழ்ந்து அழைப்பது வழக்கம். •

சோழநாட்டின் பெருமைகளுக்கெல்லாம் சிகரமாய் விளங்கியது அதன் துறைமுகமான காவிரிப்பூம் பட்டினம். பண்டைக்காலத்தில் உலகநாடுகள் பலவற்றினேடு சோழ நாட்டார் கடல்வணிகம் செய்து பெருநிதிகொண்டு சீரோ டும் சிறப்போடும் வாழக் காரணமாயிருந்தது காவிரிப்பூம் பட்டினமே. இதனைப் புகார் என்றும் ழும்புகார் என்றும் அழைப்பர்.

‘முட்டாச் சிறப்பின் பட்டின மாகிய ழும்புகார் அக்கா லத்தில் அளகாபுரி என்றே சொல்லக்கூடிய அளவிற்குத் திரு, உரு, கலீ, அறம் ஆகிய யாவிலும் மேலோங்கி விளங்கியதைச் சங்கத்துப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றுகிய பட்டினப்பாலீஸ்’ மூலம் நன்கு அறியலாம்.

செம்பியர் என்றும் வளவர் என்றும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற முடியுடை மன்னரான சோழர்கள் அறத்தின் வழி நின்று மரங்கடிந்து மாண்புடன் ஆட்சி நடத்திய அந்தக் காலத்திலே காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வானளாவிய பெரு மனைகள் விளங்கித் தோன்றின. நிலாமுற்றங்களோடு கூடியவை அம்மனைகள். அவற்றிலே மானின் விழிகள்போலுச் சாளரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. துறைமுக அண்மையிலே யவனர் இருக்கைகள் காண்போர் விழிகளைக் கவர்ந்திழுக்கும் கவின் பெற்று ஒளிர்ந்தன.

நகர வீதிகளிலே சண்ணமும், சாந்தும், ஆரமும் அகிலும் முதலான நறுமணப் பொருள்களைக் கூவி விற்போர் எந்தேரமும் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். பட்டிலும் எலிமயிரிலும் நுண்ணிய தையல்வேலை செய்யும் சாலியர் என்ற கலைஞர்கள் வாழும் இருக்கைகள், பட்டு, பவளம், சந்தனம், அகில், பொன் என்பவற்றில் அணிகள் செய்வோர் வதியும் பகுதிகள், தானிய வகைகளை விற்கும் வணிகர்கள் வாழும் இடங்கள், பலவகை உணவுப் பண்டங்களை விற்பனை செய்வோரின் நிலையங்கள், கள்விற்போரின் மறுகுகள், உப்புவணி கர் உறைவிடங்கள், கயிறு திரித்து விற்போர் வசிப்பிடங்கள், தக்கோலம், இலவங்கம் முதலான வாசப்பொருள்களை விற்போரின் உறைவிடங்கள், ஆட்டுவணிகர், ஊன்விற்போர், எண்ணெய் வணிகர், செப்புப்பாத்திரங்கள் விற்போர். தச்சர்கள், கொல்லர்கள், சித்திரகாரர், சிற்பாசாரி கள் முதலானேரின் வாசங்கள் எனத் தனித்தனியாக வகுக்கப்பட்ட இடங்கள் இருந்தன.

தேரோடும் வீதிகள், மறையோர் இருக்கைகள், முத்துக் கோப்போர் வதிவிடங்கள், சங்கறுப்பார் சாரும் இடங்கள், சூதர், மாகதர், வேதாளிகர் முதலானவரின் உறைவுகள், சோதிடர் இருக்கைகள், ஆடல் மகளிர் வாசங்கள், பூவிற்கும் மாதர்க்குரிய நிலையங்கள் பலவும் தனித்தனி வகுக்கப்பட்டிருந்தன.

அரமணைகளைச் சூழ்ந்து வீரர்கள் வாழும் பரந்த பெருமகைகள் விளங்கின. அடுத்து அரசகுலத்தினரும், பெருஞ்செல்வர்களும் அறிஞர்களும் வாழும் பகுதி அமைந்திருந்தது. இதற்குப் பட்டினப் பாக்கம் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. இவர்களுக்கு அடுத்த தரத்திலுள்ளோர் வாழும்பகுதி மருவூர்ப்பாக்கம் எனப்பட்டது. இவை இரண்டிற்கும் இடைப் பட்ட நிலப்பகுதியிலே பகலிற் கூடும் நாளங்காடிகளும் இரவிற்கூடும் அல்லங்காடிகளும் அமைந்திருந்தன. வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் எந்தநேரத்திலும் இந்த அங்காடிகளிலே விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நாளங்காடித் தெருவிலே அமைந்த பூத்து வாயிற் பீடிகையிலே மறக்குலப் பெண்கள் சித்திரை மாதத்துச் சித்திரை நடச்த்திரம் கூடிய நாளிலே முழுநிலவு மலரும் இரவுக்காலத்தில் “நாடு பசி நீங்கி வசியும் வளனும் பெறவும், மன்னன் பகைகடிந்து நலம் பெறவும் வேண்டும்” என வேண்டிப் பொங்கிப் படைத்து வழிபட்டனர். மருவூர்ப்பாக்கத்திலோ மன்னனின் நலவாழிவிற்காய் வீரர்கள் தம்மையே பலியிட்டு வழிபட்டனர்.

சோழப் பெருமன்னனை கரிகாற் பெருவளத்தான் தமிழகத்தில் வெல்வதற்கு இனி நாடும், மன்னரும் இல்லை என்று கருதி ஒருகால் வடத்திசை சென்றன. அவ்வாறு சென்ற காலத்து வடத்திசை மன்னரான வச்சிர் நாட்டானும், மகதநாடுடையானும் அவந்தியை ஆண்டவனும் முத்துப் பந்தர், பட்டிமண்டபம், தோரணவாயில் ஆகியவற்றைத் திறைப்பொருள்களாக முறையே வழங்கி உய்ந்தனர். இவை பட்டினத்தின் முக்கிய இடத்திலே முறைபெற அமைந்து கவினுறு காட்சி வழங்கின. எந்தாளும் பூசையும் விழாவும் நிகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும் ஆலயங்கள் பல அங்கு உண்டு. பிறவா யாக்கைப் பெரியோனை சிவனும், அறுமுகச் செவ்வேளான முருகனும், வெண்சங்கோத்து வெளிர் மேனியனை பலராமனும், மாலை வெண்குடை பொலிந்த தேவர்கோனை இந்திரனும் தத்தமக்குரிய அணிதிகழ் ஆலயங்களிலே எழுந்

தருளித் தம்மை வழிபடுவார்க்கு அருள்பாலித்தனர். சமணர்க்கும் பெளத்தர்க்கும் வழிபாட்டிடங்களும் அங்குப் பொலிந்து தோன்றின.

இந்திரனுக்கு விழாதிகம் நன்னாள் ஒன்றில். ஆரவாரமும் அலங்காரங்களும் பத்தியும் பரவசமும் பொலிந்து தோன்றிய தேரோடும் வீதி ஒன்றிலே இருவர் வந்துகொண்டிருந்தனர். நீண்ட நெடிய உருவினர், செக்கச் சிவந்த மேணியர், அறிவு, அழகு, கம்பீரம் பொலிந்திடும் முகத்தினராய் அவர்கள் காட்சி தந்தனர். அவர்களின் தலைகளைச் சுற்றிப் பொன்வண்ண நாடா ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. முழந்தாள்வரை நீண்ட சட்டை தரித்துச் சட்டையைச் சுற்றி இடையிலேயும் அதேபோல நாடா அணிந்து, கால்களில் கண்கவரும் தொடுதோல் (செருப்பு) தரித்துக் காட்சிதந்த இவர்கள் மற்றையவர்களிலும் வேறுபட்டே விளங்கினர். ஆம்! அவர்கள் சோழமன் ஈந்த மைந்தர் அல்லர். யவன மாகிய கிரேக்கநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள்.

இருவன் பெயர் யூறிப்பிடிஸ். இவன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தனது தாயகத்திலிருந்து தமிழகம் வந்து பளிங்குச்சிலைகள், கிரேக்கக் கைவினைப் பொருள்கள் விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டவன். பூம்புகார் மக்களின் கலையணர்வும் கவின் பொருள்களை எந்த விலைகொடுத்தும் பெறத் தயங்காத இயல்பும் இவனது வணிகத்தைப் பெருக்கின. பெருந்தனம் படைத்தோர் யாவரும் இவனுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள். கிரேக்கமொழி உச்சரிப்போடு இவன் பேசும் தமிழ் வேடிக் கையாக இருந்தபொழுதிலும் அவற்றில் ஆழமும் சிந்தனைச் செறிவும் இருந்தமையால் தமிழ் அறிஞரும் புலவரும்கூட இவனுக்கு மதிப்பளித்தனர்.

மற்றவன் பெயர் மினெசிலோக்கஸ். இவன் கிரேக்க நாட்டிலே அந்நாளில் தலைசிறந்து விளங்கிய நடன, நாடகக் கலைஞர்களுள் ஒருவன். நடனப்பயிற்சி காரணமாகவும் உடற்பயிற்சி காரணமாகவும் இவனது உடல் மெலிந்து

ஆனால் உறுதிபெற்று விளங்கியது. கிரேக்கநாட்டில் இவனைப்பற்றி யாரையாவது கேட்டால் “கலைக்கென்றே பிறந்தவன். இவனது உடலில் ஒவ்வொர் அணுவிலும் பாவமும் அபிநியமும் துடித்துக்கொண்டேயிருக்கும்” என்றே அவர்கள் பதில் கூறுவார்கள். இத்தகைய திறமையாளனான் மினெசிலோக்கஸ் தமிழ் நாட்டுக்கலைகளை அறிந்துகொள்ளும் பெருவிருப்பினாலும் தன் நண்பனான் யூறிப்பிடிசின் அழைப்பினை ஏற்றுப் பூம்புகாருக்கு வந்து நண்பனுடனேயே தங்கியுள்ளான்.

“மினெசிலோக்கஸ், நீ இங்கு வந்து இரு வாரங்கள் ஆகிவிட்டன. மாலைக்காலங்களில் பூம்புகார் வீதிகளிலே ஒவ்வொரு நாளும் உன்னை அழைத்துவந்து காட்டுகிறேன். ஆனால் நீ கண்டவைபற்றிய உன் கருத்துக்களைக் கேட்டால் சிரித்து மழுப்பிவிடுகிறோய். இல்லாவிட்டால் கதையை வேறு திசையில் திருப்பிவிடுகிறோய். பூம்புகார்ச் செல்வவளத்தையும் கலைச் சிறப்புக்களையும் இத்தனை ஆண்டுகள் கண்டும் அருபவித்தும் இன்னமும் எனது மலைப்பும் வியப்பும் மாறவில்லை. நீயோ இவற்றில் ஒரு புதுமையும் இல்லையே என்பதுபோல அலட்சியமாக இருக்கிறோய். உனக்கு இவை அனுப்பைத் தருகின்றனவா?” இவ்வாறு யூறிப்பிடிஸ் நண்பனை நோக்கிக் கேட்டான். இப்படிக் கேட்க அவனுக்குக் காரணம் இருந்தது. பூம்புகார்ச் சிறப்புக்களை அவன் கிரேக்கம் திரும்பிச் சொல்லியே மினெசிலோக்கஸ் முன்பு ஒரு கணவுக்காட்சியை விரித்தவன். அந்தக் களவுக் காட்சியின் உண்மையைக் காண வந்த தன் நண்பன், அவற்றில் ஈடுபாடோ இரசனையோ காட்டாது நடந்துகொண்டது, யூறிப்பிடிசுக்குக் கவலையையும் ஏமாற்றத்தையுமே அளித்தது. இதன் பயனாகத்தான் அவன் நண்பனை நோக்கி இவ்வாறு கேட்டான்.

நண்பனது கவலையோடு கூடிய கூற்றுக்களைச் சொல்லுத்த மினெசிலோக்கஸ், முறவுல் பூத்தான். “நண்பனே,

பூம்புகாரின் அழகும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளின் இயற்கைவளமும் போற்றத் தக்கவைதாம்! இயற்கையன்னை இம்மக்களுக்கு வரையாது வழங்கியுள்ளாள் என்பதைப் பூம்புகார்த் துறைமுகத்தில் வந்திரங்கிய அன்றே நான் உணர்ந்துகொண்டேன். ஆனால்.....” என்று சொல்லி மினெசிலோக்கஸ் சுற்றே நிறுத்தினான்.

“உ.வக நாடுகளிலேயே சிந்தனை வளமும், கலீச்செழுமையும் நிறைந்த நாடு எனது கிரேக்கமே”. என்று பெருமிதம் கொள்ளும் உனக்கு இந்தச் சோழநாட்டினைக் கண்டதும் பொருமை உண்டாகிவிட்டது போலும்’ பாதி கேவியாக வும் பாதி உண்மையாகவும் யூறிப்பிடிஸ் சொன்ன இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு மினெசிலோக்கஸ் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“யூறிப்பிடிஸ், நான் கலைஞர் என்பதை நீ அறி வாய். நான் எவ்வளவுதான் நாட்டுப்பற்று மிக்கவனையினும் என் நாட்டில் இல்லாத புதியவற்றைக் கண்டால் அவை என் கலையுள்ளத்தைத் தொட்டால் அவற்றின் சிறப்பினை இரசிக்கவோ அவை சிறந்தன என்று மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டவோ ஒரு சிறிதும் தயங்கமாட்டேன்: ஆனால் இங்கு நான் காண்பவை எல்லாம் இயற்கையை இகந்தனவா கவும் ஓரே குழப்பமாகவும் தோன்றும்பொழுது இவற்றை நான் எவ்வாறு பாராட்டுவேன்?’

“மினெசிலோக்கஸ், கிரேக்கராகிய நாங்கள், சிந்தனை வாதிகள், கலையெனிலும் அழகெனிலும் ஏவற்றையும் அறிவு பூர்வமாகவே காண்பதற்கு நாங்கள் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் உணர்வு பூர்வமாகவும் அவற்றைக் காணலாம் என்பதைத்தான் பூம்புகார்க் காட்சிகள் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சிந்தனைகளுக்கு ஒய்வளித்துக் கற்பனைகளை அவற்றின் போக்கிலே செல்லவிட்டு மாணிடத்திற்கு அப்பாலான ஒன்றைத் தேடுவதாகவே இங்குள்ள கலைகளும் மக்கள் போக்குகளும் விளங்கின்றன. இவற்றிலும் ஓர் அழகு

இருப்பது உன் கலைக்கணகளுக்குப் புலனுகவில்லையா!'' என்று யூறிப்பிடிஸ் கேட்டபொழுது மினெசிலோக்கஸ் உடன் பதில் சொல்லவில்லை.

நண்பர்கள் இருவரும் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். “பூம்புகாரிலுள்ள கோயில்களைப் பார்த்தேன். சிற்பங்களைக் கண்ணுற்றேன். கட்டட அமைப்புக்களை அவதானித்தேன். எல்லாவற்றிலும் நீ சொன்ன அமானுஷிகத் தன்மைதான் மேலோங்கி நிற்கிறது. மக்கள் பத்திரவசத்தோடு வழி படும் விக்கிரகங்கள் மண்ணின் இயற்கைக்கும் மனித சிந்தனைக்கும் மிக அப்பாற் சென்றுவிட்டன. எவற்றிலும் பிரமிக்கத்தக்க அளவு மிகைப்படுத்தப்பட்ட தன்மையே மேலோங்கி நிற்கிறது. இவற்றில் உண்மையை — எதார்த்தத்தை — என்னால் காணமுடியவில்லை. இவை தமிழர்களின் குழந்தை இயல்பினையும் எதிலும் ஆண்மிகத்தைப் புகுத்த முனையும் முனைப்பினையுந்தான் புலப்படுத்துகின்றன. கண்களால் காணும் உண்மை உலகினைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டு அதற்குக் கலைவடிவம் கொடுக்க முற்படாத ஒன்றை என் கலைக்கண்கள் ஏற்க மறுக்கின்றன.”

மினெசிலோக்கஸ் இவற்றைக் கூறிக்கொண்டிருந்த பொழுது, அவனும் யூறிப்பிடிசும் தேரோடும் வீதியின் அந்தத்தினை அடைந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மூன்பு பரதவ இளைஞர்களும், வணிகச் செல்வரும் தேர்களில் அமர்ந்து கலகலப்பாக அவற்றைக் காற்றினும் கூடிய வேகத்தில் ஓட்டிச்செல்வது புலனுயிற்று. தொடர்ந்து மதுவுண்ட வெறியர் சிலர் தள்ளாடித் தள்ளாடிக் களிமயக்கில் ஏதேதோ பிதற்றிக் கொண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் தெய்வப்படி மம் ஓன்று தலையிலிருந்து கால்வரை பலவகை அணிகளாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் திருவுலாவில் வந்தது. அதன்மீது கிடந்த மாணிக்கமும், வைகூரியமும் பொன்னும் அணியும் வீசிய ஓளி, கண்களைக் கூச்சவைத்தது. தீவர்த்திகள் ஏந்தியோரும் அடியார் கூட்டமும் அத்தெய்வத்தின் திருநாமங்களை உரக்க முழங்கிக்கொண்டு நாற்புறமும்

குழந்துவந்தனர். லீலார் தெய்வம் ஏறி அங்கும் இங்கும் கழன்று வெறியாடியபடி வந்தனர்.

மினெசிலோக்கஸ் யூறிப்பிடிசை வீதியின் ஒரத்திற்கு இழுத்துச் சென்று சனக்கூட்டத்திலிருந்து லீலகி ஒருவாறு அந்தத் திருவுலாவைக் கடந்து அப்பாற் சென்றன.

அந்தவேளையில் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து “யூறிப்பிடிஸ் யூறிப்பிடிஸ்” என்று அழைக்கும் குரல் அவர்களுக்குக் கேட்டது யூறிப்பிடிஸ் நின்று, குரல் வந்த திசையை நோக்கித் திரும்பினான். இடையிற் கட்டிய தண்டும், தலையிற் கட்டிய குழுமியும் அவிழ மறையவன் ஒருவன் வாயெல்லாம் பல்லாக யூறிப்பிடிசை நாடி ஓடிவந்தான்.

“யூறிப்பிடிஸ், வருகிற திங்கட்கிழமையன்று மாதவியின் இல்லத்திலே, கோவலன் அவளுக்கு அமைத்துக் கொடுத்த புதிய அரங்கிலே அவள் ஆடல் நிகழி இருக்கிறது. உம்மை நேரிற்கன்டு மாதவியின் ஆடல் காண உம்மைத் தனசார்பில் அழைக்கும்படி கோவலன் சொன்னான். வருவீரல்லவா?” என்று அவன் ஓடிவந்த இளைப்போடு முச்சு வாங்கக் கூறிமுடித்தான்.

“ஓ! அப்படியா? மகிழ்ச்சி. நன்றி. நானும் என் நண் பரான இவரும் கட்டாயம் வருவோம்” என்று யூறிப்பிடிஸ் உரைத்ததும் அந்த மறையவன் மகிழ்ச்சி ததும்பச் சிரித்த துடன் நட்புக் கலந்த பார்வையை மினெசிலோக்கசில் செலுத் திவிட்டுத் திருவுலா ஊர்வலத்திற் கலந்துகொள்ள விரைந்து திரும்பி ஓடிச் சென்றன.

“இப்பொழுது எனக்கு இந்தச் செய்தியை உரைத்தவன் சாதியிற் பிராமணன். ஆனால் அந்தச் சாதிக்குரிய ஒழுக்கங்களாகிய வேதம் ஒதுதலோ, எரியோம்பலோ, பூசை புனிச் காரமோ இவன் செய்வதில்லை. கணிஞகயர் லீடுகளையே சுற்றிக்கொண்டு அவர்களுக்கும் செல்வர்களான வணிக, பரதவ

இலைஞர்களுக்கும் தூதுபோய் அவர்களின் நட்பிலும் உதவி யிலும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவன் பெயர் கெளசி கன்'' என்று பூறிப்பிடில் சொல்லி ஒடிச்சென்ற பிராமண ஜெத் தன் நன்பனுக்கு அறிமுகம் செய்தான்.

“மினெசிலோக்கஸ், நீ தேடிவந்த பூண்டு உன் காலடி யிலேயே கிடைத்துவிட்டது. சோழநாட்டில் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாடெங்கணுமே தனது ஆடற்கலையால் இசைபோக்கியவள் மாதவி. அவள் ஆடலைத்தான் எதிர்வரும் திங்கள்று நாம் காணப்போகிறோம்.”

ஏட்லுக்கு அமைந்த ஆரங்கு

கோவலன் மாதவியை மகிழ்விக்க அவள் மனையின் முற்றத்திலே, பெரும் பொருள் செலவிட்டு ஒர் ஆடல் அரங்கினைச் சமைத்திருந்தான். “பூம்புகாரிலுள்ள ஆடல் அரங்குகள் யாவற்றிலும் தலைசிறந்தது இதுவே” என்று கண்டவர் யாவரும் கொண்டேத்தும்படி அது காட்சி தந்தது.

இருபத்து நான்கு பெருவிரல் நீளம் கொண்ட அளவு ஒரு கோல் எனப்படும். இவ்வாறு எட்டுக்கோல் நீளமும், ஏழுகோல் அகலமும் ஒரு கோல் உயரமும் பெற்றதாய் அந்த அரங்கு விளங்கியது மேல் விதானமும் மேடையும் பலகை களால் ஆனவை. மேடை, நாற்கோல் அளவிற்கு இடையில் இரு பகுதிகளாகப் - இரு நிலங்களாகப் - பிரிக்கப்பட்டது. இவ்விரு பகுதிகளுக்கும் இரு வாயில்களும் சமைக்கப்பட்டிருந்தன. அரங்கின் “மேற்புறத்தில் அந்தனர், அரசர், வணி கர், வேளாளர் ஆகிய நால்வகை வருணாத்தினரையும் உருவகப்படுத்தும் பூதரின் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. அரங்கத் தூண்களின் நிழல் மேடையில் விழாவண்ணம் ஓளி விளக்குகள் ஆங்காங்கு வைக்கப்பட்டன. இடப்பக்கத் தூண் நிலையை அடுத்துத் தூக்கப்பட்ட திரை ஒன்றும், வலதுபக்கத் தூண்கள் இரண்டை இணைத்துத் திரை ஒன்றும்

மேலிருந்து இறக்கி ஏற்றும் திரை ஒன்றுமாக மூன்று திரை கள் இடப்பட்டிருந்தன. இவை முறையே ஒருமுக எழினி, பொருமுக எழினி, கரந்துவரல் எழினி எனப் பெயர் பெற்றன. இவற்றைவிட நவமனிகள் அழுத்திச் செய்திட்ட மேல்விதானமும், முத்துமாலைத் தொங்கல்களும் அரங்க மேடையை மேலும் அணிசெய்தன.

மாலை மறைந்து இருட்போர்வை யூமியை மெல்ல மூடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அரங்கின் முன்னால் விரித் திருந்த அழகிய கம்பளங்களில் தேர்ந்த இரசிகர்களோடு இரசிகர்களாக யூறிப்பிடிசும், மினெசிலோக்கசும் அமர்ந் திருந்தனர். ஆடல் தொடங்க இன்னும் ஒரு நாழிகைப் பொழுது இருந்தது. (24 நிமிடங்கள் கொண்டது ஒரு நாழிகை).

கண்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் பட்டாடையை இடையில் தரித்துத் தோளிலே உத்தரீயம் புரள மார்பில் மகரகண் டிகை, கைகளில் வெரங்கள் பதித்த காப்புக்கள், விரல்களில் ஓளி உமிழும் மோதிரங்கள் ஆகிய அலங்காரங்களுடன், உடலெங்கும் நறுமணத் திரவியங்களின் சுகந்தமும் வாயில் தாம்புலமுமாய்க் கோவலன் அரங்கின் முன்திரையினை விலக் கிக்கொண்டு அவையினர் இருந்த பக்கமாய் வந்தான். வழக் கம்போலவே இடைஆடையும் குடுமியும் அவிழ்ந்த நிலையில் ஆடையைமட்டும் ஒரு கையால் பிடித்தவாறு வேதியனான கெளிகள் கோவலைத் தொடர்ந்துவந்தான்.

இருவரும் மலர்ந்து விரிந்து நகையோடும் முகங்களோடும் அவையினருக்கு வணக்கம் செலுத்தினார்கள். அவையோரும் அவர்களுக்குப் பதில் வணக்கம் தெரிவித்தனர். யூறிப்பிடிஸ் செய்ததுபோலவே மினெசிலோக்கசும் தன் கைகளைக் குவித்த போது அது அவனுக்கே வேடிக்கையாயிருந்தது.

கெளிகள் யூறிப்பிடிஸ் இருந்த திசையைச் சுட்டிக்காட்டிக் கோவலன் காதுகளில் எதோ சொன்னான். கோவலன்

அப்பொழுதுதான் யூறிப்பிடிசைக் கண்டு நடபின் மஸர்ச் சியை முகத்தில் வெளியிட்டவண்ணம் அவன் முன்பு வந்து அவன் கைகளைப் பிடித்தபடி “யூறிப்பிடிஸ், நீர் வந்தது எனக்கு மகிழ்ச்சி. கௌசிகர் உம்முடைய நண்பரும் உம் முடன் வருவதாகக் கூறினார். அவர் இவர்தாமா?” என்று சொல்லியவண்ணம் மினெசிலோக்கச்க்கு வணக்கம் செலுத்தி ஞன். மினெசிலோக்கசம் பதில் வணக்கம் செய்தான்.

“ஆம். இவர்தாம். உங்கள் தமிழகத்திற்கு ஒரு மாதவி எங்கள் கிரேக்கத்திற்கு மினெசிலோக்கஸ். இவர் நடனம், நாடகம் ஆகிய துறைகளிலே மகாமேதை.” என்று யூறிப்பிடிஸ் சொன்னபொழுது, தன் பெயரும் அவனது உரையிடையே வந்ததால் மினெசிலோக்கஸ் ஓரளவு விடய்த்தை விளங்கிக்கொண்டு கோவலையும் கௌசிகளையும் நோக்கி முறுவலித்தான்.

கௌசிகன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். அவன் சிரித்த பொழுது தாம்பூலச் சாறு அவனது வாயிலிருந்து புறப்பட்டு நாடியில் வழிந்தது. அதை அவன் கையால் துடைத்தபடி ‘இனம் இனத்தை நாடுவது இயற்கைதான். உலகப்பொது மொழியாகிய நடனக்கலையை மினெசிலோக்கஸ் எளிதில் புரிந்துகொண்டு இரசிப்பார் என்றே நம்புகின்றேன். மாத விக்கு இப்படி ஒரு கலைஞர் இரசிகராகக் கிடைத்தது உன் மையில் பெரும் பேறே. ஆடல் முடிந்ததும் நீங்கள் இருவரும் மாதவியைச் சந்தித்து அவளின் ஆடல்பற்றிய உங்கள் கருத்துரையை வழங்கினால் மாதவி மிகவும் மகிழ்வாள்’ என்றுன்.

கோவலன், கௌசிகன் கூறியவற்றைத் தனது தலையை ஆட்டி ஆமோதித்து வந்தவன், கடைசியில் அவன் சொன்னதை விரும்பாது முகத்தைச் சுழித்தான். அவனது முகச் சுழிப்பின் உட்பொருளை மதியுகியான யூறிப்பிடிஸ் புரிந்து கொண்டு “மாதவியின் கலாரசிகர்களாக நாமும் இருந்து விட்டுப் போகிறோம். அவளின் கலைத்திறத்தை மதிப்பீடு

செய்து கருத்துரை வழங்க எங்களுக்குத் தகுதி ஏது?'' என்று சிரித்தபடி சொன்னான்.

ஆனால் கௌசிகன் யூறிப்பிடிசின் கூற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ''யூறிப்பிடிஸ், நீர் என்ன சொல்கிறீர்? கலைத் துறையில் உம் நண்பர் ஒரு துருவமாகவும், மாதவி இன் ஞானு துருவமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நான் முதலிற் சொன்னாது போல உலகப் பொதுமொழியான நடனக்கலை பற்றிக் கலாமேதையாகிய உமது நண்பரை விட இங்கு வேறுயார் அதிகமாக அறிந்தவர்கள் இருக்கப்போகிறார்கள்? கலையை இரசிப்பது என்ற பெயரால் புற அழகை அநுபவிப் பவர்களைவிடக் கலையினுடாக உண்மையை, உண்மையின் அழகை இரசிக்க வல்லவர் நூறுமடங்கு மேல்லவா? நான் வேண்டுகிறேன். உங்கள் நண்பர் உங்களின் ஊடாக மாதவிக்குத் தம் கருத்துக்களைக் கூறித்தானுகவேண்டும்.'' இறுதி வாக்கியத்தைக் கௌசிகன் கூறியபொழுது அது வேண்டுகோளாய் இராது அன்புக் கட்டளையாகவே அமைந்திருந்தது.

யூறிப்பிடிஸ், கௌசிகனின் கலை நோக்கினையும் ஆழ்ந்த அறிவையும் தன்னுள்ளே வியந்துகொண்டான். அவன் கூறிய கருத்துக்கள் கலையைப் பொறுத்தவரையில் மினெசிலோக்கஸ் போன்ற கிரேக்க கலாமேதைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியனவாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. யூறிப்பிடிஸ், மினெசிலோக்கஸ்க்குத் தானும் கௌசிகனும் உரையாடிய விடயத்தின் சாரத்தைக் கிரேக்க மொழியிலே சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தபொழுது மினெசிலோக்கஸ் மகிழ்ச்சியோடு கௌசிகனின் வேண்டுகோளை ஏற்றதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தான். அவனது தலை அசைப்புக்கூட ஒரு சிறந்த அபிநயம் போல விளங்கியதைக் கௌசிகன் தன் னுள்ளே இரசித்து, மினெசிலோக்கஸைத் தன் பார்வையாலே எடைபோட்டு மன்றிறைவை அடைந்தான்.

யூறிப்பிடிசுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே மினெசிலோக்கஸை யும் மாதவியையும் சந்திக்கவைத்து இரு திசைக் கலைஞர்

களும் ஒருவரின் கலைநோக்கை மற்றவர் அறியச்செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தது. அதற்காகவே அவன் கௌசிகலூடாக வந்த கோவலனின் அழைப்பினை ஏற்று இன்று தன் நண்பனேடு அங்கு வந்திருந்தான். ஆனால் கோவலனின் போக்கும் அவனது மனநிலையும் உணர்வுகளும் அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாயிருப்பதை அவன் சில கணங்களிலேயே உணர்ந்துகொண்டு பெரிய சங்கடத்தில் சிக்கிக்கொண்ட உணர்வை அடைந்தாலும், இச்சந்திப்பு நிச்சயம் ஏற்பட்டே ஆகவேண்டும்' என்ற மன உறுதி இறுதியில் அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

''கோவலரும் கலைஞர் மட்டுமன்றிக் கலாரசிகருந்தாமே? அவர் இச்சந்திப்பினைக் கட்டாயம் வரவேற்பார் என்பதே என் உறுதியான நம்பிக்கை. கோவலரே, ஆடல் முடிவில் என் நண்பர் மாதவியைச் சந்தித்துத் தம் கருத்தைக்கூற நீங்கள் அனுமதிப்பீர்கள் அல்லவா?''

கோவலனுக்கு ஷுறிப்பிடிசின் முன்னால் தன்னை அற்பத் தனமுடையவனுக்க் காட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் அவன் வேறுவழியின்றித் தலையை ஆட்டினான். ''ஓ! அதற்கு என்ன தடை? மாதவிக்கு மகிழ்ச்சி தரும் எதற்கும் நான் தடையாக இருக்கமாட்டேன். இந்தக் கலை அரங்குகூட அவளை மகிழ்ச் செய்வதற்காகவே நான் அமைப்பித்தேன். இதற்காக எனக்கு ஏற்பட்ட செலவு பத்தாயிரம் பொறுத்தக்காகன்.....ஆமாம்! பத்தாயிரம் பொறுத்தக்காகன்! உமது ஐந்தாண்டு வணிகத்தில் நீர் தேடக்கூடிய அளவுக்கு இது சமமல்லவா? ஆனால் இது எனக்கு ஒரு பொருட்டல்ல.''

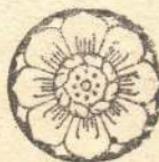
என்று எங்கோதொடங்கித் தனது செல்வப் பெருக்கம்பற்றிப் பேரிகை கொட்டுவதாய் அவன் கதை முடிவுற்றது,

கௌசிகலூக்கும், ஷுறிப்பிடிசுக்கும் கோவலனது பணப்பிரபாவம் பெரும் பிரலாபமாகவே தோற்றியதால் அவர்களின் முகங்களிலே அதிருப்தி நிழலிட்டது. மினை லோக்கக்குக் கோவலன் கைவிரல்கள் பத்தையும் விரித்துக்

காட்டிச் சொன்ன பாவத்திலிருந்து அது காசு சம்பந்தப்பட்ட விடயமாகவே இருக்கலாம் என்ற ஊகமே ஏற்பட்டது. ‘கலீ விவகாரத்திற்கும் காசு விவகாரத்திற்கும் என்ன தொடர்பு?’ என்று அவனுக்குப் புலனுகவில்லை.

“சரி! சரி! நேரம் ஆகிறது. ஆடல் தொடங்க மணியும் அடித்தாயிற்று. கோவலரே! வாரும். நண்பர்கள் ஆடலீலக் காண வாய்ப்பளித்து நாம் செல்வோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு கெளிகள், கோவலளின் கையைப்பற்றி அழைத்துக் கொண்டன.

சில கணங்களில் ஆடல் அரங்கின் திரை மெல்ல மெல்ல மேலெழுந்தது.

பரஸ் 6

நடனம் சூழ்னால்

தீரந்துவரல் எழினி மெல்ல மெல்ல மேலெழுந்தது.
அரங்க மேடையிலே ஒளிவெள்ளாம் அலையெறிந்தது.

அரங்கின் வலப்புறத்திலே ஆடலாசிரியன் தாளக்கோலைத் தன் கைகளில் தாங்கிக் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான். அவனது இடப்பக்கத்திலே நன்றாற் புலவன் (பாடகன்) இருந்தான். இருவருக்கும் இருபக்கங்களிலும் குழலோனும் யாழோனும் தண்ணுமையோனும் (மத்தளக்கலைஞரும்) இருந்தனர்.

மாதவி வலக்காலை அரங்க மேடையில் முதலில் வைத்து ஏறி மஞ்ஞை என அன்னமென நடந்து வந்தாள்; மான சிகமாகத் தெய்வ வணக்கம் புரிந்தாள்; ஆடலாசிரியன் முன் சென்று அவனை வணங்கி ஆசிபெற்றார்; இறுதியாக அரங்க மேடையைக் கைகளால் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றியபிள் ஆடலைத் தொடங்கினார். அவை முழுவதும் பேரமைதி நிலவிற்று.

யாழிசை எழுந்தது. குழலோசை அதனேடு இனைந் தது. தண்ணுமை தாளக்தியில் முழங்கியது. நன்றாற் புலவன் பாட, அதனேடு இனைந்து ஆடலாசிரியனும் இறைவணக்கப் பாடலைப் பாடியவண்ணம் தாளக்கோல் கொண்டு தாளமிட்டான். அதற்கேற்ப மாதவி ஆடலானாள்.

அவளின் கண்கள் காவியம் இசைத்தன. கைகள் தாமரையாய் மொட்டித்து மலர்ந்தன. கொடியுடல் அபி நயங்களை வாரி வழங்கியது. கால்களிலே தாளக்கட்டுக் கொஞ்சியது; கெஞ்சியது. அவளின் ஆடற் கலையிலே உண்மை கருக்கொண்டது. அது அழகாக மலர்ந்து பார்வையாளரைப் பரவசப்படுத்தியது. மெய்ப்பாடுகள் கணத்துக் குக் கணம் மாயாசாலம் புரிந்தன. முத்திரைகள் மோகன மயக்கத்தினை ஏற்படுத்தின. பண்ணும் பறதமும் ஒன்றை ஒன்று தமுவி முயங்கின.

அஞ்சலி, புட்பாஞ்சலி, பதுமாஞ்சலி, கபோதம், கற்கடகம், சுவத்திகம் முதலாகப் பதினைந்துவகை இணைக்கை உருவங்களைப் புலப்படுத்தி இறுதியில் அக்கரங்கள் இரண்டும் கூடி அஞ்சலி நிலையிற் சேர்ந்தபொழுது அவையினரின் மனங்களிலே அழுக்குகள் நீங்கித் தூய்மை அங்குக் குடியேறி இறைவனின் இணையடிகளுக்கு அவை அர்ப்பணம் ஆவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

பலரின் முகங்களிலே இனங்காண முடியாத ஓர் அமைதி குடிகொண்டது. சிலரின் விழிகளிலே நீர் நெறிகட்டி நின்றது. அவர்கள் தம் கைகளாலே கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்துக்கொண்டனர்.

அவ்வாறு துடைத்துக்கொண்டவர்களிலே யூறிப்பிடிகள் மினெசிலோக்கசும் அடங்கியதுதான் பெருவியப்பிற்கு உரிய தாகும். மானிடத்தின் வரம்பு கடவாத எதார்த்தப் புலப் பாடே உண்மைக் கலையின் உச்சம் என்று கருதி அக்கருத் திணையே வளியுறுத்தி வாதிட்டு வந்தவன் மினெசிலோக்கஸ். ஆனால் இன்று அவனுடைய பூட்டையிலே ஒரு தளர்ச்சி உண்டாகி, கலையில் ஆன்மிகப் பண்புக்கும் இடம் உண்டு தான் போலும் என்ற அருட்டுணர்வு உண்டாவதை அவனுல் தடுத்தல் கூடவில்லை.

கட்டடக்களைக்கு முதன்மையியாது அவங்காரங்களுக்கே முதன்மை வழங்கிக் கும்பலாக ஒழுங்கின்றிக் காட்சி தந்த கோயில்களையும் கெளசிகன் போன்ற விந்தையான மனிதர்களையும் அறிவுக் கலப்பில்லாத ஆரவாரங்களையுமே கடந்த இரண்டு திங்கள்களாகக் கண்டு கண்டு மனம் சலித்துப் போயிருந்த மினெசிலோக்கசிற்கு இவற்றின் பின்னால் ஏதோ ஒரு பிரதமையான விளக்கவியலாத தனித் தன்மை கொண்ட அயிசம் இருப்பதாக என்னும் வகையில் மாதவியின் தொடக்க ஆடலே அமைந்துவிட்டது.

நன்மை, தீமை, அறம், மறம், அறிவு, அறியாமை, அகங்காரம், தன்னிழப்பு என்ற முரண்பாடுகளுக்கிடையேதான் இந்த உலகம் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இவற்றின் குறியீடுகளாக மாணிடத்தையே இரு கூறுகளாகக்கிக் கலையுருவளிப்பது ஒருவகை. இவற்றில் மேன்மையானவற்றைத் தெய்வதமாகவும் கீழானவற்றை அசரத்துவமாகவும் குறியீடு தந்து அவற்றிற்குக் கலையுருவளிப்பது இன்னொருவகைக்கலையுருவம். முன்னது அறிவுபூர்வமானது. பின்னது...? இதுநாள்வரை பின்னதை அறியாமை பூர்வமானது என்றே மினெசிலோக்கஸ் முடிவு செய்திருந்தான்.

அவன் கொண்ட முடிவு தவறானதா? “அறியாமையிலிருந்துதான் அமானுஷிக்கக் கற்பகீர்கள் உருவாகின்றன. அவை பயனற்றவை” என்ற அவனின் முடிவு மீளாய்வு செய்யப்பட வேண்டியதுதானே?

மினெசிலோக்கசுக்கு ஒரே குழப்பமாயிருந்தது. “உம்... தொடர்ந்து மாதவியின் ஆடல்களைப் பார்த்தபின் தருக்கரிதியாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்” என்று அவன் தீர்மானித்தவனும் அரங்க மேடையிலே மீண்டும் கண்களைப் பதித்தான்.

அக்கூத்து, புறக்கூத்து என்றும் வேத்தியல், பொதுயியல் என்றும் வகைப்பட்டுத்திய ஆடல்வகைகளிலே அகக்கூத்தாகிய வேத்தியல் சார்ந்த நடனம் சிலவற்றை மாதவி

ஆடலானான். அவனோடு வேறு சில நடன மாதரும் இப்பொழுது பாத்திரமேந்தி ஆடினர். மாயவன் ஆடிய அல்லியம், முருகன் ஆடிய குடை, சிவன் ஆடிய பாண்டரங்கம், மாயவன் ஆடிய மரக்கால். என்று பதினெட்டுவகையாடல்களிற் சிலவற்றை மாதவி ஆடிய பொழுது வேடமாற்றம் எதுவுமே இன்றி அவ்வத் தெய்வங்களின் உருவம், பண்பு என்பவற்றை அபிநியங்களைக் கொண்டே உருவசித்து மொழி யறியாத மினெசிலோக்கே விளங்கிக்கொள்ளவும் நயக்கவும் செய்தது மாதவியின் ஆடவின் திறம் என்றே கூறல் வேண்டும். அவளின் திறமைக்குத் துணை புரிவன போல அமைந்த மற்றைய நாடக மகனிரின் ஆடல்களும் பாராட்டத்தக்கன வாகவே விளங்கின.

நடுவுநிலைமை தவிர்ந்த வீரம், பயம், இழிப்பு, வியப்பு, அவலம், இன்பம் (சிருங்காரம்), நகை, அற்புதம் ஆகிய எண்சுவைகளும் மாறி மாறி அமையும் வண்ணம் ஆடல்கள் அமைக்கப்பட்ட ஒழுங்கு முறையும், சில சந்தர்ப்பங்களில் இரண்டு மூன்று சுவைகளைக் கூடக் கால இடைவெளியின்றி உடனுக்குடன் வெளிப்படுத்திய திறமும் கலைநுட்பம் உணர்ந்த மினெசிலோக்கஸையே அயரவும் வியக்கவும் வைத்தன என்றால், மாதவியின் திறமைக்கு வேறு சான்றே வேண்டியதில்லை.

வேதத்தியலை அடுத்துப் பொதுவியற் கூத்துக்களை ஆடமுன் இடையிலே சுத்தநிருத்தியமான பாடல் சாரா ஆடல் ஒன்றினை மாதவி ஆடினான். இவ்வாடலிலே தாளக்கட்டும் அதற்கு உகப்பான முழுவுமே பெரிதும் இடம்பெற்றன. பொறி பறக்கும் வேகம், அதே நிலையில் இறங்கிவந்து மெல்ல நடையிடும் மந்தம், பின்னர் படிப்படியாக வேகத்தைக் கூட்டல் என்றவகையில் தாளக்குள் மாற மாற அவற்றிற்கேற்ப அவளின் ஆடல் சற்றும் தாளம் பிசகாது நிகழ்ந்த பொழுது மினெசிலோக்கசிற்கு மாதவியின் கால்கள் கால்கள்தாமா எந்திரப் பொறிகளா என்ற பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. இத்தகைய திறமையைப் பெறவே பல்லாண்டுகள் பயிற்சி வேண்டப்படும் என்பதை மினெசிலோக்கஸ் உணர்ந்து கொண்டான்.

சிறிது இடைவேளையின் பின்பு மாதவியின் ஆடல் மீண்டும் தொடங்கியது. இந்த இடைவேளைவரை சித்திரப் பாவை போலவே ஆடாது அசையாதிருந்து ஆடலை இரசித்து வந்த யூறிப்பிடில் தன் நண்பனை நோக்கி ‘ஆடல் எப்படி இருந்தது?’ என்று வினாவினான்.

மினெசிலோக்கஸ் இதற்கு வாயாற் பதில் சொல்ல வில்லை அவனுடைய கண்கள் கசிந்திருந்ததும், முகத்தில் காணப்பட்ட நிறைவோடு கூடிய ஒருவகை அமைதியுமே அவன் சொல்ல வேண்டிய பதிலை யூறிப்பிடிக்கு உணர்த்தி விட்டன நண்பனின் கலா யோகத்தினை யூறிப்பிடில் குழப்ப வில்லை.

அடுத்துப் பொதுவியல் சார்ந்த ஆடல்கள் சில இடம் பெற்றன. விநோதக்கூத்து, ஶாந்திக்கூத்து, வரிக்கூத்து, குரவைக்கூத்து என்ற வகைகளுள்ளே அடங்கியவை அவை. இவற்றில் முன்னைக் கலைநுட்பங்களைக் காணமுடியாவிட்டாலும் நளினமும் எளிமையும் அந்த எளிமையிலே ஒரு கலைத்துவமும் புலப்பட்டன. முன்னதில் உருகித் தன்வய மிழந்திருந்த மினெசிலோக்கஸ் இப்பொழுது, முறுக்கேறிய நரம்புகள் முறுக்கவிழ்ந்து பழைய நிலையை அடைய அந்த ஆடல்களை மகிழ்வோடு இந்சிக்கலானன்.

ஆடல்களின் இறுதியும் உச்சமுமாக ‘உமையவள் ஒரு திறனுக இமையவன் (சிவன்) ஆடிய கொடுகொட்டி’ என்ற ஆடல் இடம்பெற்றது. அது தொடங்கு முன்னர்க் கரந்து வரல் எழினி சிறிது பொழுது இறக்கப்பட்டது. கெளசி கன் திரைமுன் வந்து நின்று அவையோரை நோக்கி இவ் வாறு கூறினான். ‘அன்பார்ந்த அவையோரே, இதுவரை ஆடிய ஆடல்கள் யாவும் உமக்கு முன்னரே அறிமுக மானவை. நிறைவாடலாக இடம் பெறும் ‘கொடுகொட்டி’ என்ற இவ்வாடல் சேரநாட்டினரான்’ கூத்தத்ச் சாக்கயரால் ஆப்படுவது. சாக்கயர் என்னும்பொழுதே, கொடுகொட்டி, ஆள்களுக்கே உரிய ஆடல்வகை என்பது உமக்குப் புலனுகியிருக்கும். ஆனால் சகல கலைகளிலும் வல்லவளாகிய

தலைக்கோலி மாதவி அண்மையில் இந்த ஆடலையும் பயின்று தேர்ந்துள்ளாள். இவ்வாடவின் சிறப்புச் சொல்லால் விளக்கு வதற்கு உரியதன்று. நீரே கண்டு களித்திடும்”.

கௌசிகனின் உரை முடிவுற்றதும் கரந்துவரல் எழினி மேலெழுந்தது. ஆடல்வல்லானாகவே உருமாறியவன் போன்று மாதவி கம்பீரமாகத் தனது இடக்காலினைத் தூக்கியபடி சிலைபோல நின்றாள். யாழ் அனுங்கியது. குழல் முன்கியது. தன் ணுமை மெல்லென எழுந்தது. மாதவியின் கொடுகொட்டி நடனம் தொடங்கியது. மெல்லென ஆரம்பித்து விரைவில் அது விறுவிறுப்பினை அடைந்தது. விறுவிறுப்பிற்கேற்ப இசைக் கருவிகளும் விரைவையும் மேலெழும் முழங்குதன் மையையும் உற்றன.

இப்பொழுது அவையினர் மாதவியை அங்குக் காண வில்லை.

திருநிலைச் சேவடி சிலம்புவாய் புலம்பவும்
பரிதரு செங்கையிற் படுப்பை ஆர்ப்பவும்
செங்கண் ஆயிரந் திருக்குறிப் பருளவும்
செஞ்சடை சென்று திசைமுகம் அலம்பவும்
பாடகம் பறையாது சூடகம் துளங்காது
மேகலை ஓலியாது மென்முலை அசையாது
வார்குழழ ஆடாது மணிக்குழல் அவிழாது
உமையவன் ஒருதிறன் ஆக ஒங்கிய

இமையவனே’ அவர்தம் கண்களில் நின்று களிப்புடன் ஆடினான். ஆனந்தத் தாண்டவத்தின் அருட் கோலமே தம் முன்பு அசைவதாக, குதிப்பதாக, ஆடுவதாக, கலையின் முழு மையான உருவமும் பொருளும் உண்மையும் இதுதான் என்று உணர்த்துவதாக ஓவ்வொருவரும் உணர்ந்தனர்.

அந்த உணர்ச்சியின் உண்ணத நிலையிலே அணைவரின் கரங்களும் தலைக்குமேல் அஞ்சலி நிலையில் சென்றபோது அந்தக் கரங்களாகிய பெருவெள்ளத்துள் மினைசிலோக்கசினதும் யூறிப்பிடிசினதும் கரங்களும் அமிழ்ந்து போயின.

கோவலன் உள்தெழுந்த கொடுந்தீ

இனது ஒப்பனைகளைக் களைந்து வழக்கமான உடையணிந்து காட்சிதந்த மாதவியை அரங்கில் கண்ட மாதவியாக மினெசிலோக்கசால் நினைத்துப்பார்க்கவே கூடவில்லை.

இளங்குமரியாய், காதல் வசப்பட்ட கன்னியாய், காதலனை எதிர்பார்த்து ஏமாந்து விரகத்தால் வேதனைப்படும் காரிகையாய், காதலன் அருகிருக்கையில் களிப்பின் மிகுதியாலே உடலும் உள்ளமும் குதித்திட மகிழ்ந்திடும் பாவையாய், பாவமும் அபிநயமும் காட்டிப் பரவசமுற வைத்தல், சிறுமி ஒருத்திக்குக் கைவந்த கலையாகலாம்.

ஆனால் மாதவியின் ஆடல்களில் இவைமட்டுந் தாமா வெளிப்பட்டன?

தெய்விகத்தின் பல கோலங்களையும் மானிடத்தின் பல தரப்பட்ட அநுபவங்களையும் அழகுகளையும் ஏன் அழகின் மைகளையுங் கூடத் தனது சிறுச்சிறு அங்க அசைவுகளால் விழி விச்சுக்களால், உதட்டுக் கோணல்களால், நெற்றிச் சுருக்கங்களால், புருவச் சுழிப்புக்களால் புலப்படுத்தி நின்ற ஒருத்தி முதிர்ந்தவளாயும் ஆழ்ந்த அநுபவங்கள் பெற்றவளாயும் இருப்பாளென்று மாதவி பற்றி மினெசிலோக்கஸ் கற்பனை பண்ணியது முற்றிலும் தவரூகி விட்டதை நினைக்கப் பெரும் ஏமாற்றமாக இருந்தது அவனுக்கு.

ஆனாலும் அவன் உண்மையான கலைஞர். கலையானது ஒருவனை வெறி கொள்ள வைத்தல் கூடாது என்றும் அதன் பெருமையும் சிறுமையும் அது தரும் இரசாநுபவங்களின் சிறப்பிலும் சிறப்பின்மையிலுமே தங்கியுள்ளன என்றும் அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

மாதவியின் ஆடலின்போது அவையிலிருந்த மற்றவர்கள் அடைந்த அளவு மெய்ம்மறந்த நிலையினை ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் அவனும் அடைந்தான் என்பது உண்மையே. ஆனால் பெருமளவு அவனைக் கவர்ந்தவை மாதவியின் ஆடற்கலை தந்த இரசாநுபவங்கள்தாம்.

நடனம் என்பது அங்க அசைவுகளின் நுணுக்கமான வகைகளினாலும், தாளத்தோடிசைந்த ஒத்திசைவுகளினாலும் புலப்படுவது என்றே அறிந்து உணர்ந்து வெளிப்படுத்தியும் அநுபவித்தும் வந்த மினெசிலோக்கசுக்கு அவற்றிற்கும் அப்பாலான பிராவங்கள், முத்திரைகள் என்பவற்றின் சிறப்பினை உணர முதன் முதல் வாய்ப்புக் கிடைத்த பொழுது அந்த வாய்ப்பினை வழங்கிய மாதவியைப் போற்றுதும் புகழாதும் இருப்பது அவனால் இயலாத காரியம்.

எனவே கோவலனும், கெளசிகளும் தன்னையும் யூறிப் பிடிசையும் மாதவி இருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற பொழுது மினெசிலோக்ககள் எல்லாரையும் முந்திக் கொண்டு போய் மாதவியின் கைகளைத் தனது பாராட்டுக்கு அறிகுறியாய்ப் பற்றிக் குறுக்கினான்; அவள் முன்பு மண்டியிட்டு நின்று தன் மதிப்பையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்தான். பின்னர் எழுந்து நின்று தனது மொழியிலே பாராட்டுக் களைப் பொழிந்தான். *

கோவலனுக்கு அவன் செயல் வெறுப்பைத் தர அவன் முகம் சுழித்தான். ‘முன்னை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்’ என்ற முன்னேர் மொழியை மனத்திலே மிகுந்த பிரயாசையுடன் கொணர்ந்து தன்னை அவன் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான். ஆனால் முகத்தில் மலர்ச்சியைக் காட்ட அவனால் முடியாது போய்விட்டது.

மினெசிலோக்கசின் அப்போதைய மனநிலையையும் அவனது பாராட்டுரைகளையும் யூறிப்பிடில் விளங்கிக் கொண்டாலும், முற்றிலும் வேறுபட்ட பண்பாடுகள் கொண்ட வேற்றுநாட்டிலே நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையையை அறிந்து கொள்ளாது, தன் நண்பன் அவசரப்பட்டதை அவன் விரும்பவில்லை. அதனாலே கோவலனின் முகபாவங்களில் காணப்பட்ட வெறுப்பும் வெகுளியும் அவன் கண்களுக்குத் தப்பவும் இல்லை.

யூறிப்பிடில் மினெசிலோக்கசை நோக்கிக் கிரேக்க மொழியில் அவனது தவற்றை இடித்துக் காட்டிய பொழுது மினெசிலோக்கஸ் மிகவும் நாணமும் கவலையும் அடைந்தவ ஞைய மன்னிப்பு முகபாவத்தை வெளிப்படுத்தியவன்னை கோவலனையும் மாதவியையும் பார்த்தான்.

யூறிப்பிடில், “கோவலரே, எமது நாடக அரங்குகளிலும் விளையாட்டு மைதானங்களிலும் சாதனைகள் புரிபவர்களை ஆண்களும் பெண்களும் சென்று வேறுபாடின்றிக் கைகளைக் குலுக்கிப் பணிந்து நிற்றல் வழக்கம். உங்கள் நாட்டு மரபு களை அறிந்து கொள்ளாது மினெசிலோக்கஸ் நடந்துகொண்ட முறையைக்காக அவன் சார்பில் உம்மிடமும் மாதவியிடமும் நான் மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன்” என்றான்.

கோவலன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அவன் வெகுளி இன் னும் குறைந்ததாய் இல்லை. கெளசிகன் நிலைமையைச் சமாளித்துச் சுமுக நிலையை ஏற்படுத்த நினைந்து வழக்கமான தனது அட்டகாசச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்தினான்: “யாதும் ஹரே யாவரும் கேள்வி’ என்பது எமது முன்னேனான புலவன் ஒருவனின் கூற்று. உள்ளத்தில் களங்கமின்றிக் கலைத் திறம் வாய்ந்த ஒருத்தியை அதற்காகவே ஒரு கலைஞர் பாராட்டும் முறை இதுவானால் அதிலே எதுவித குற்றமும் இருப்பதாக என்க்குத் தெரியவில்லை. கலைஞர் எல்லாம் ஒரினம். அவர்கள் மொழியாலும் இனத்தாலும் நாட்டாலும் வேறுபட்டாலும் கலைத்தாயின் மக்கள் என்பதால்

அவர்களை உடன்பிறப்புக்களாகவே கொள்ளவேண்டும். அப்படிக் கொள்கையில் அன்னன் ஒருவன் தன் தங்கையைத் தொடுவதை எவரும் பிழையாக விளங்க இடம் இல்லையே!” என்று அவன் கூறியதை மாதவியும் மினெசிலோக்கஸ்ம் யூறிப்பிடிக்ஸ் ஏற்றதற்கு அறிகுறியாகப் புன்னகையுடன் தலையசைத்தனர். ஆனால் இன்னமும் கோவலன் பழைய நிலைக்குத் திரும்பப் பூடியாமல் தவித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

“கெளசிகரே உமது சாதியாசாரங்களைக் கைந்தெகிழ்ப்பு தில் நீர் காட்டிய துணிவினை எல்லா விடயங்களிலும் கையா ளப் போனால் அது சங்கடத்தையே விளைவிக்கும். சரி, நடந்த தைப்பற்றி இனிப் பேசிப் பயனில்லை.” ஆசனங்களில் அமர்ந்து பேசுவோம் என்று கெளசிகளைத் தனது அங்கதப் பேச்சால் குத்திவிட்டு, ஒருவாறு நிலைமையைச் சமாளித்துப் போலிச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்திய வண்ணம் கோவலன் தன் விருந்தினரை உபசரித்தான்.

மாதவியைத் தவிரக் கோவலன் உட்பட யாவரும் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். மாதவி கோவலனுக்கு அருகில் நின்ற படியே அவர்களின் உரையாடல்களை ஆவலோடு கவனிக்க வானான். ‘பாம்பின் கால் பூம்பறியும்’ என்பதற்கொப்ப மாதவி மினெசிலோக்கஸின் பாராட்டுரைகளை விளங்கிக் கொள்ளாதவிடத்தும் அவை இவ்வாறுதான் இருக்கவேண்டும் என்று, அவன் பேசியபொழுது காட்டிய முகபாவங்களி விருந்து ஓரளவு தெரிந்துகொண்டாள். அவனுக்கு அவன் மீது மதிப்பு ஏற்பட்டது.

யூறிப்பிடிஸ், மினெசிலோக்கஸ் கூறிய பாராட்டுக்களை மொழிபெயர்த்துக் கூறினான். “உனது நடனம் இயற்கையை இகந்ததாயினும் கலைத்துவம் நிறைந்து விளங்கியது. கிரேக்க ரான நாம் குழு உள்ள உலகையும் மாந்தரையுமே எமது கலையின் எல்லாத் துறைகளுக்கும் கருப்பொருள்களாகக் கொள்வது வழக்கம். ஆனால் உங்கள் கலையிலோ அதீதமான கற்பணிகளும் ஆன்மிகத் தேடல்களும் நிறைந்திருக்கின்றன.

இவற்றில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும் உன் கலீத் திறமும் நுட்பங்களும் மிகவும் போற்றத்தக்கவை. அவை என்னை மிகுதியும் கவர்ந்துவிட்டன; எனது இரசாநுபவங்களைத் தூண்டிவிட்டன. இவற்றிற்காக உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்.”

மாதவிக்கு இந்தப் பாராட்டுரைகள் மிகுந்த மன நிறைவை ஏற்படுத்தின. அவள் மினெசிலோக்கஸை நோக்கிக் கூறினால். “கலைகளின் போக்கும் நோக்கும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்ப மாறுபடுகின்றன. மாற்றங்களை உணர்ந்து கொள்ளும் மனப்பக்குவம் இருந்தால் எந்த நாட்டின் கலையையும் வெறுப்பின்றி, காட்டிப்பின்றிச் சுவைக்கலாம். இந்தச் சுவையுணர்வதான் கலைஞர்தும், சுவைஞர்தும் பெருஞ் செல்வம், இவ்வகையில் நீங்கள் பெருஞ் செல்வர்தாம்.”

யூறிப்பிடிஸ் வியப்படைந்தான். கெளிகளைப் பொறுத்த வரை மாதவியின் ஆழமான கலைஞர்களும் அதனால் அவருக்கு ஏற்பட்ட பரந்த நோக்கும் புதியனவல்ல. அசடன் போலவும் நகைவேளம்பன் (விகடன்) போலவும் பிறருக்குக் காட்சிதரும் இந்த ஏழைப் பார்ப்பனன் உண்மையான கலை விற்பன்னன் என்பதை அவனை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள். ஒரு வகையிலே மாதவியின் பரந்த பார்வைக்கு அவனே காரணன் என்று கூடச் சொல்லலாம். எனவே அவனுக்கு எவ்வித வியப்பும் உண்டாகாதது இயற்கையே.

கோவலனுக்கோ மாதவியின் பேச்சு அதிகப் பிரசங்கித் தனமாகவே தோற்றியது. பள்ளியறையில் அவன் மாதவிக்கு அடிமையாகத் தயங்கமாட்டான். ஆனால் பிறர் முன்னிலையிலே மாதவியில் அவன் கண்ணகியையே எதிர்பார்த்தான். இந்த எதிர்பார்ப்பில் அவன் ஏமாற்றம் அடைவது இதுதான் முதல் முறையன்று கோவலனைப் பொறுத்தவரையில் மாதவி அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் அவன் முன்பு பாராட்டுவதேயோ மதிப்படைதயோ அவனால் பொறுத்தல் இயலாது. ஆனால் என்ன செய்யமுடியும்? இத்தனைக்கும் காரணங்கள்

கெளசிகனிலேதான் அவனுக்குப் பெரும் வெளுளி உண்டா யிற்று. விருந்தினர் போன்பின்பு கெளசிகனுக்கு நல்ல பாடம் கற்பித்தல் வேண்டும் என்று மனத்தில் எண்ணிக் கொண்டு அவன் பேசாது மேளனம் சாதித்தான்.

யூறிப்பிடில் மாதவியின் கூற்றுக்களை நன்பனுக்கு மொழி பெயர்த்துக்கூறிய பொழுது அவனுக்கும் மாதவிமீது வியப்பே உண்டாயிற்று. கிரேக்கதாட்டுக் கலைக்கழகம் ஒன்றிலோ உடற்பயிற்சிக்கூடம் ஒன்றிலோ இருந்துகொண்டு ஆழமான பொருள்கள் பற்றி அறிஞருடன் விவாதிப்பது போன்ற நிலை வும் உணர்வும் மினெசிலோக்கசிற்கு உண்டாயின.

அந்த உணர்வு ஏற்பட்டதும் அவனுக்குத் துணிவு பிறந்துவிட்டது. “எமது நாட்டில் நடனம், நாடகம் ஆகியவற் றில் ஈடுபடுவோர் உடற் பயிற்சிகளையும் நாள்தோறும் செய் வது வழக்கம். மாதவியின் உடல் நவினமும், உறுதியும் பொருந்தி விளங்கினால் கலைத்துறையில் நீண்டகாலம் தொடர்ந்து சாதனைகள் புரியக் கூடியதாயிருக்கும். எமது நாட்டில் ஜம்பது, அறுபது வயதிலும் இளமையின் மிடுக்குடன் தமது கலைத்துறையைத் தொடர்பவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். இங்கோ குறிப்பிட்ட வயதிற்குப் பின்பு ஆடற்கலையில் ஈடுபட முடியாதவாறு பெண்களின் உடல்கள் பருத்து விடுகின்றனவாமே? உண்மையா?” என்று பாதி அறிவுரை யாகவும் பாதி உண்மையை அறியும் ஆவலாகவும் புலப்பட மினெசிலோக்கஸ் சொன்னதை யூறிப்பிடில் மொழிபெயர்த்த போது மாதவி அதற்குப் பதில் கூறவில்லை. கெளசிகன்தான் தனது வழக்கமான சிரிப்போடு “நடனமே ஓர் உடற்பயிற்சி தான். உடலைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் ஆடற் கலைஞர்களாகவே வாழ்பவர் எங்கள் நாட்டில் அநேகர். இவர்களுக்குக் கலை வெறும் பொழுதுபோக்கன்று. அதுவே அவர்களின் உயிர்” என்றான்.

இதை யூறிப்பிடில் எடுத்துக் கூறியபொழுது மினெசிலோக்கஸ் தான் கேள்விப்பட்டது தவறான கருத்து என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

உரையாடல் இவ்வாறே வளர்ந்து செல்வது கோவல னுக்கு வெறுப்பையும் சலிப்பையும் அளித்ததால், “நல்லது. கலைஞர்களாகிய நீங்கள் பேசத் தொடங்கினால் காலக்குறிவு பற்றிய உணர்ச்சியே உங்களுக்கு இராது. நேரமோ நடுயாமம். யூறிப்பிடிஸ், நீரும் உம் நண்பரும் எங்கள் விருந்தினர். வாருங்கள், உணவுச்சாலீக்குச் செல்வோம்” என்று கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தவண்ணம் எழுந்தான்.

கெளசிகன் “கோவலரே, நீரும் ஒரு கலைஞர்தாமே? யாழ் வாசிப்பதில் நீர் வல்லவர் என்பதை மினெசிலோக்கஸக் குச் சொல்லி வைக்கிறேன்” என்று கூறியபடி தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தான்.

கோவலன் மிகுந்த கூச்சம் அடைந்தவனாய் “என் நண்பர் கூட்டிலே சிறிது யாழ் வாசிப்பது என் வழக்கம். ஆனால் அதில் நான் மேதை என்று கூறல் இயலாது” என்றபடி முன் னால் நடக்க, அவனைத் தொடர்ந்து கெளசிகனும் விருந்தின ரும் சென்றூர்கள்.

“உண்மையை இன்றுவது ஏற்றுக் கொண்டாரே” என்று மனத்தில் நினைத்த வண்ணம் மாதவி அவர்களைத் தொடர்ந்தாள்.

எரிமலை கக்கிய தீப்பிழும்பு

திரோக்க நாட்டின் எழிலனைத்துக்கும் குறியீடாய் விளங்கும் ‘அதீனி’ என்ற பளிங்குச் சிலை மாதவியின் பள்ளியறையிலே உடல் வேறு தலை வேறாக உடைந்து கிடந்தது.

மம்மர் நிறைந்த வைகறையின் இருள் கழியாத அந்தப் பொழுதிலே அந்தச் சிலை முன்பு மாதவி தனது ‘மான் நெடுங்கண்’ நீர் சோர அமர்ந்திருந்தாள்.

“தமிழகத்தின் நடன கலாராணிக்குக் கிரேக்க கலைஞர்கள் மினசிலோக்கஸ் என்ற பெயர்கொண்ட நான், அளிக்கும் பரிசு இது. எனது தாய்நாட்டின் கலைப்பெருமை களால் தலை நிமிர்ந்து நின்ற நான், கிழக்கு நாட்டின் உன்னத ஆடற்கலைக்குத் தலை வணங்குகிறேன் என்பதற்கு இது அடையாளச் சின்னம். உங்கள் நாட்டிற் போல எங்கள் நாட்டில் ஆடல் அரங்குகள் இல்லை. அணி அலங்காரங்கள் இல்லாத எளிமையே எங்கள் கலையழகு. சொபோக்கினிச், அறிஸ் டோபேனசு முதலான நாடக ஆசிரியர்களின் நாடகங்களால் பெருமைபெற்ற நாடே உனக்கு அளிக்கும் மதிப்பாக இதனை நீ ஏற்கவேண்டும்” என்று தனது மொழியிலே கூறி - அதனை யூறிப்பிடிஸ் மொழி பெயர்க்க - மினசிலோக்கஸ் மாதவிக்கு அளித்த பரிசு அந்த ‘அதீனி’ சிலை.

சோழன் கரிகாலன் வழங்கிய பரிசிலான பொன்மணி மாலையிலும், அவன் சூட்டிய தலைக்கோலி பட்டத்திலும் கோவலன் வாரி வாரி வழங்கும் பொன்னனி, மணியனி பட்டாடைப் பரிசில்களிலும் இந்தப் பரிசிலே சில பொற் காசுகளே பெறுமதியான ‘அதினி’ சிலையே அவளுக்குப் பெற்ற கரிய பெருஞ் செல்வமாக விளங்கியது.

மன்னனின் பரிசில்களில் மன்னான்பவனின் பெருமிதம் இருக்கலாம். கோவலனின் பரிசில்களிலே அவன் மாதவி மீது கொண்ட கரைகடந்த விருப்பம் புலப்படலாம். இரண்டும் அவன் வரையில் உயர்ந்தவைதாம்.

ஆனால் கலையின் உண்மையை உண்மையாகவே உணர்ந்த மாபெருங் கலைஞர் ஒருவன், கலைத்தேவிக்கே காணிக்கையாக குவது போன்ற பயத்தியோடு வழங்கினானே? அந்தப் பரிசுத்த அர்ப்பண அரும்பெற்ற பரிசிலே மாதவி இழப்பதென்றால்.....?

அதைமட்டுமா அவன் இழந்தாள்? விபரந்தெரிந்த நாள் முதல் தன் குருவாய், வழிகாட்டியாய், ஞானத்தந்தையாய் விளங்கிய கௌசிகையுமல்லவா அவன் இழந்துவிட்டாள்?

நடுயாம வேலோயில் விருந்தினரை அனுப்பும் வரை குளிர் தென்றலாய் வீசிய கோவலன், அவர்கள் சென்ற பிறகு கொடும் புயலாக மாறி நடத்திய இரவுத்திர தாண்டவத்தின் பயன்களே இந்த இரு இழப்புக்களும்!

“கௌசிகா! பல்லிலித்தும் கூழைக் கும்பிடு போட்டும் சான் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு என் பின்னால் திரியும் பார்ப்பனு! உனக்கு நானைம், மானைம், மதிப்பு என்ற எதுவுமே இல்லையென்று தெரிந்திருந்தும் நன்பன் என்ற தகுதியை மாதவிக்காகவே அளித்தேன். நான் உனக்களித்த இடத்தை நீ பிழைவழியிற் பயன்படுத்தி உரிமைக் கொடி தூக்கியதால் என் உள்ளத்தைச் சித்திரவதை புரிந்துவிட்டாய் மிலேச்சன் ஒருவன் மாதவியின் கரந் தொட்ட வைத்த காதகச்

செயலுக்கு நீதானே காரணன்? இனி நீ இந்த மனைப்பக்கமே தலைகாட்டக்கூடாது. போ வெளியே.”

நகைச்சுவையோடு நல்ல கருத்துக்களை நயம்பட உரைத் தமைக்கும், உள்ளங் திறந்து உண்மைகளையே பேசியமைக்கும் கெளசிகளுக்குக் கிடைத்த பாரிசில்கள்தாம் இந்தக் கொடு வார்த்தைகள்!

எனினும் கெளசிகள் நிதானம் இழக்கவில்லை “கோவலரே, இந்த மனையின் இன்றைய உரிமையாளராக நீர் இருக்கலாம். மாதவி உமது உடைமைப் பொருள் என்பதை யும் மறுக்கவில்லை, நான் ஏழைப் பார்ப்பான் என்பதும் உம் பின்னால் நாய் போல் வாலாட்டித் திரிந்தவன் என்பதும் உண்மையே. ஆனால் உம்முடைய வரம்பு கடந்த பேச்சுக்களால் நீர் யார் என்று காட்டிய பிறகு, நான் ஒரு கணங்கூட இங்கிருக்கப் போவதில்லை. மாதவி, நான் வருகிறேன் அம்மா! உன் கலை வாழ்க.”

கெளசிகள் சென்றுவிட்டான். அதன் பிறகும் கோவலனின் சீற்றம் தணியவில்லை. மினெசிலோக்கஸ் வழங்கிய கிலையிலே, அடுத்து அவன் பார்வை சென்றது. “இரண்டோ மூன்றே பொற்காசுகளுக்குப் பூம்புகார் வீதிகளிலே மிலேச்சன் கூவி விற்கும் இந்தக் கண்ணுடிச் சிலைதான் உனக்குக் கிடைத்த பரிசா? சீ! வெட்கக்கேடு! சோழநாட்டரசின் விருது பெற்ற வள் நீ. செல்வச் சீமானன் என் உள்ளத்தரசி நீ. அந்த அந்நியன் முன்பு தலைகுனிந்து தாழ்ந்து நின்று இதைப் பெற்ற பொழுது நான் அவமானத்தால் கூனிக் குறுகிப்போய்விட டேன். இதை இப்பொழுதே ரூக்கி வீசிவிடு.”

மாதவிக்குக் கோவலன் கூறியது பொறுக்கவில்லை. “பரிசின் பெறுமதி அதன் விலையினால் உறுதி செய்யப்படுவதல்ல. அதனை வழங்கியவனின் பெறுமதிதான் அதன் பெறுமதி. மினெசிலோக்கஸ் தலைசிறந்த கலைஞன்.” என்று அவள் விம்மிப் பொருமிக்கொண்டு சொன்ன சொற்கள் கோவலனின்

வெகுளியாகிய எரியும் நெருப்பிலே நெய் வார்த்தது போலா யின். அவன் விரைந்து சென்று சிலையை எடுத்துத் தரையில் வீசிய பொழுது ஒரு பாவமும் அறியாத அந்த எழிற்சிலை தலை வேறு உடல்வேருக்க் கூறுபட்டுப் போயிற்று.

கோவலன் அதன் பின்பு அங்கு நிற்கவில்லை. மாதவி நெடுநேரம் அழுதுகொண்டே மெல்லணையில் சென்று சாய்ந்தாள்.

குரிய கதிர்கள் காலதர்களினுடாக உள்ளே வந்து தங்கக் காசுகளின் வடிவில் தரையின் பல இடங்களிலும் பொட்டுக்கள் இட்டன. மல்லிகை, இருவாட்சி, மூல்லைப் பூக்களிலிருந்து கிளம்பிய சுகந்த மணமானது காற்றிலே கலந்து இனிமை பரப்பியது. தூரத்தில் மாந்தளிரைக் கோதியபடி குயில் ஒன்று கூவியது. அதன் குரல் இனிமை யோடு போட்டியிடுவாள் போன்று மாதவியின் தோழி யான வசந்தமாலை ஆடற்பயிற்சிக் கூடத்தில் இருந்தபடி யாழ் வாசித்துப் புறநீர்மைப் பண்ணமைந்த பாடலைப் பாடிக் காலைப்பொழுதை வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளை அழைத்துத் தன் துன்பங்களையெல்லாம் அவருக்கு முன்பு கொட்டிக் கதறி அழுவேண்டும் போல இருந்தது மாதவிக்கு. ஆனால் அந்த ஆவலை அவள் அடக்கிக் கொண்டாள்.

கடந்த இரவு ஆறு நாழிகைக்கு மேலாக இடைவிடாது தொடர்ந்து ஆடியும் ஏற்படாத களைப்பு மாதவிக்கு அந்த நேரத்தில் ஏற்பட்டது. அதனையும் விஞ்சிய மனச் சோர்வு அவளை ஆட்கொண்டது. .

என்றுமே இவ்வளவு நேரம் அவள் படுக்கையில் இருந்ததில்லை. ஆனால் இன்றே படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க அவளுக்கு மனமேயில்லை.

எதிலும் ஜயமும் எதற்கும் சீற்றமும் கொண்டு தன்னிலேயே எப்பொழுதும் முதன்மைப்படுத்தித் தன்னிலேயே உலகத்

தைக் காண முற்பட்டு, ஒயாது தொல்லை தரும் கோவல ஞெடு வாழ்நாள் முழுவதும் பின்னந்து அவனுக்கே ஆட்பட்டு வாழுவேண்டிய தன் விதியை நினைத்து மாதவி நொந்து கொண்டாள். அந்த நோவே பிரவாகமாகிக் கண்களில் பெருகலாயிற்று.

“மாதவி! மாதவி!” கோவலன் வந்துவிட்டான். மாதவி எழுந்திருக்கவில்லை. அவளின் அழுகையும் அனைக்குள் அடங்கவில்லை. கோவலன் அவளின் தோள்களைத் தன் கரங்களால் மெல்லத் தொட்டான். மாதவிக்கோ அவன் தொட்ட இடத்தில் தீயாற் சுட்டதுபோல இருந்தது. அவள் துடிதுடித்தவளாய் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்தாள்.

கோவலன் விடவில்லை. அவளைத் தன் கைகளால் அனைத்துத் திருப்பி “மாதவி, கோபமா?” என்று இனிமையாகக் கேட்டான்.

மாதவி பதிஸ் சொல்லவில்லை. கோவலன் சிறு குழந்தையைச் சமாதானம் செய்வதுபோல, அவளின் கண்ணங்களை மெல்லத் தடவியபடி “உனக்கு இந்த உதயப்போதில் ஒரு பரிசு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அது என்ன என்றுசொல், பார்க்கலாம்?” என்று கேட்டான்.

மாதவி வெறுப்போடு “சற்று முன்பு தாங்கள் தந்த பரிசினால் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன், அதற்கிடையில் இன்னமும் ஒரு பரிசா?” என்று முனு முனுத்து மீண்டும் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுக்க முயன்றார்.

கோவலன் விடவில்லை. அவளை வலுவந்தமாகப் படுக்கையிலிருந்து எடுத்து அனைத்துபடி, அதுவரை தனது போர்வையுள்ளே மறைத்து வைத்திருந்த மரகதமும் பொன்னும் கொண்டமைத்த சிலை ஒன்றை எடுத்து அவளின் கைகளிலே தினித்தான்.

“பூவிலும் மென்மையான இந்தக் கைகளால் பளிங்குச் சிலைனீ என் கண்மணி தொடக்கூட நான் அருமதிப் பேனு? உன்னுடன் கோபித்துக்கொண்டு மனைவாயிலுக்குப் போகு முன்பே என் கோபம் தணிந்துவிட்டது. எனது கோபக்கனலால் கருகிலிட்ட உன் முகமலரை நினைத்துக் கொண்டேன். என் கொடுமையே என்னைச் சுட்டது. உன் னில் வெகுண்ட பாவத்திற்குக் கழுவாய் தேடப் பொற் கொல்லர் வீதிக்குச் சென்றேன். அங்குள்ள பல வணிக நிலையங்களிலும் தேடி அலைந்து ஜயாயரம் பொற்காசக்கு இந்த அழகுச் சிலையை வாங்கி வந்தேன். இனியாவது உன் கோபத்தைத் தணிந்துக்கொண்டு உன் பவளவாய் திறந்து என்னேடு இனிமை ஒழுகப் பேசு’.

ஒரு நாழினக்கு முன்பு எரிமலையாயிருந்த கோவலனு இப்பொழுது ‘ஆசு வண்டு அறை பொய்கைப்’ புன்னாய் மாறிவிட்டான்! மாதவியின் மனம் குழம்பியது.

கோவலனின் முரட்டுப் போக்கினிடையே ஓர் இனிமை யும் கலந்துள்ளது என்பதை மாதவி அறிந்துதான் இருந்தாள். ஆனால் அந்த இனிமையின் மீது கிரகணமாக மூடிக் கிடக்கும் தன்னலத்தை அவளால் இரசிக்க முடியவில்லை. ‘எனது கலையார்ந்த உள்ளத்தினைத் தமது செல்வப் பெருக்கால் மட்டுமே நிறைவு பெறச் செய்யமுடியும் என்று தவறான கருத்துக்கொண்டிருக்கிறார் இவர். பளிங்குச் சிலையை உடைத்த தற்கு மரகதப் பொற்கலையை ஈடாக வழங்கி என்னைச் சமாதானப்படுத்த முயலும் இவரின் பேதமையை என்ன என்பது?’ என்று நினைத்துக்கொண்ட பொழுது மறைந்திருந்த வெறுப்பு அவளில் மீண்டும் தலை தூக்கியது; வெறுப்பை மீறிக்கொண்டு இரக்கமும் மேலெழுந்தது.

மாதவி தன் கையிலே திணிக்கப்பட்ட சிலையை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு ஒன்றும் போசாதிருந்தாள். முன்பு போல அதிக வெறுப்பின்றி, வேதனைமட்டும் தேங்கி நிற்க மொன்றத்தில் அழுந்தி விட்ட அவளைக் கண்டதும் கோவலனுக்குச் சற்றுத் துணிவு பிறந்தது.

“மாதவி, எவ்வளவுதான் செல்வத்திலே நான் திணோத்த போதிலும் உனக்கு முன்பு அண்புக்காய்க் கை ஏந்தி நிற்கும் யாசகன்நான். உனது அன்பை முற்ற முழுக்க எனக்கே நீ தரவேண்டும், வேறு எவருக்குமே அதில் பங்கு இருத்தல் கூடாது என்ற பேராசையும் எனக்கு உண்டு. நீயோ கலைக் குப் பாதி, எனக்குப் பாதி என்று அன்பைக் கூறு போடும் பொழுது எனக்குச் சிற்றம் உண்டாவதை என்னால் தடுக்கவே கூடுவதில்லை. நான் என்ன செய்வேன்?’’

மாதவிக்கு அவன் சொற்கள் உருக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அதேவேளை கலையைத் துறந்து தனக்கே அணைத்தையும் தத்தம் செய்யுமாறு கோவலன் வேண்டுவதையும் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடவில்லை.

“பிரபு, எனக்கு நீங்கள் ஒருகண்; ஆடந்கலை மற்றொரு கண். இதில் ஒன்றை இழந்தாலும் நான் குருடிதான். இதைத் தங்களால் ஏன் உணர முடியவில்லை?’’ என்று மாதவி மிகுந்த பரிவோடும் வேதனையோடும் கோவலனைக் கேட்டாள்.

கோவலனுக்கு இந்தக் கேள்விக்கு உடன் பதில் அளிக்க முடியவில்லை. அவன் சற்றே சிந்தித்தபின் சொன்னான்.

“கலை என்பது கண்ணுக்குப் புல்ஞாகாத குக்குமப் பொருள். எனினும் அது தனக்கு ஓர் உருவத்தை எப்பொழுதும் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதன் தேடவில் அதற்குக் கிடைக்கும் வடிவம் நேசத்திற்கு உள்ளாகிறது. நீ உனது கலையை அது குடிகொண்டுள்ள கலைஞரிலும் காண நேரும் பொழுதுதான் எனக்குத் தடுமாற்றம் உண்டாகிறது நான் உண்ணை இழந்துவிடுவேனே என்ற அச்சமும் ஜயமும் எனக்கு ஏற்படுகின்றன.’’

கோவலன், தான் ஆழமாகவும் நாகரிகமாகவும் பேசுவது போல நினைத்துக் கொண்டு சொன்னவற்றின் அநாகரிகத் தன்மையால் மாதவி நொந்துபோனாள். அவனுக்குத் தனது அழுகையை அடக்கமுடியவில்லை.

“நான் கணிகையாக இருக்கலாம். ஆனால் எனது மாலையை விலைக்குப் பெற்று என்னை உடைமையாக என்று ஆக்கினிர்களோ அன்றே நான் உங்களை என் உள்ளக் கோயி வில் நிலையாக இருத்தி மனம், வாக்குக் காயங்களால் உங்களுக்கு உண்மையானவளாய் இருந்து வருகிறேன். எனது உண்மையை ஆணையிட்டுச் சொல்ல என் கழுத்தில் மாங்கலியம் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் அணிந்த பொன்மணி மாலை இருக்கிறது. இதன்மீது ஆணை. என்னை நம்புங்கள்.”

கோவலனுச்சுத் தன் சொற்களின் கொடுமை அப்பொழுதுதான் புலனையிற்று. எனினும் அவன் அதற்காக வருத்தமோ கலக்கமோ அடையவில்லை. கெஞ்சியோ விஞ்சியோ மாதவியைத் தன் வழிக்குக் கொணர்ந்து தனக்கே அடிமையாய் அவளை ஆக்கி விடவேண்டுமென்பதே அவன் குறிக்கோள். எந்தப் பொருளையும் ஒரு முறை தனக்கு உடைமையாக்கினால், அதன்மீது பிறருக்கு உரிமையிருப்பதைச் சுகிப்பது அவன் வழக்கம் இல்லை. சிறுவயதிலிருந்தே அவன் தன் உள்ளத்திலே உருவாக்கி, பெற்றேரின் ஒத்துழைப்போடு வளர்த்துக்கொண்ட குணம் அது. மாதவியின் மனம் பல வீனப்பட்டு இதுவோ அதுவோ என்று முடிவுசெய்ய முடியாது தடுமாறுவதைத் தனக்குக் கிடைத்த பெரும் வாய்ப்பாக அவன் கருதி அவ்வாய்ப்பைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முடிவு செய்து கொண்டான்.

“மாதவி, உன்னில் எனக்கு முழுமையான நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் ஒன்று; நீ என் உள்ளக் கருவறையின் தெய்வமாக என்றும் வீற்றிருக்க வேண்டும் என்பதே என் வேணவா. உண்ணை எழுந்தருளியாக்கி அடியார்கள் வழி படுவதையே நான் பொறுக்கமுடியாமல் தவிக்கிறேன். எனக்கே எனக்கென்று என்னுள்ளே இருந்து அருள் பாலிக்க வேண்டுகிறேன். அருள்வாயா?” என்று அவன் கைகளை மாதவி முன்பு நீட்டி மன்றாடும் கோலத்தில் நின்றான்.

மாதவியால் பொறுக்கக்கூடவில்லை. அவள் கதறிக் கொண்டே கோவலனின் காலடிகளில் வீழ்ந்தாள். “உங்கள் அன்பு கொடுமையானது. எனது கலை அழிவின்மீது உங்களின் உரிமை மாளிகையை நிறுவ முயல்கிறீர்கள். உண்மையான கலைஞர் ஒருவனே உங்களில் எதிர்பார்த்து நான் தோற்றுவிட்டேன். என் தோல்விதான் உங்கள் வெற்றி என்று நீங்கள் கருதினால் உங்களின் பள்ளியறைப் பதுமையாக, உணர்ச்சிகள் செத்துப்போன மரப்பாவையாக நான் இருந்து மடிந்துபோகிறேன். இதுதானே உங்கள் விருப்பம்? நிறைவேற்றிக்கொள்ளுக்கள்,” என்று அவள் சொன்ன போது கோவலன் தனது தந்திரம் பலிக்கலீல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான்.

அவள் மனச்சான்றே அவனைச் சுட்டது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

மாதவியினதும் தனதும் எதிர்காலம் போராட்டங்கள் பலவற்றிற்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியதாகவே அமையும் என்பதைக் கோவலன் உணர்ந்தவனாய், எதுவும் பேசாது மௌனத் தில் ஆழ்ந்துவிட்டான்.

தன்னையே பிறருக்குத் தந்தவன்

கோவலன், கெளசிகனமீது கொண்ட சீற்றம் நாடு செல்லச் செல்லக் குறையலாயிற்று. அவனைத் தன் நாவி ஞோலே சுட்ட வடுபற்றிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க மனம் மிகுந்த வேதனையை அடைந்தது.

கெளசிகன் இல்லாத குறையினை மாதவி மட்டுமன்றி அவனின் மனையிலிருந்த யாவருமே உணர்ந்து, தொடக்கத் தில் தங்கள் வேதனையைத் தம்முள்ளே அடக்கிக் கொள்ள முயன்றும் முடியாத நிலையில் வெளிப்படையாகவே கூறத் தொடங்கினர். அவர்கள் தன்னையே மறைமுகமாகக் குற்றஞ் சாட்டுவதைப் புரிந்துகொண்டு கோவலன் மிகுந்த வேதனை அடைந்தான்.

கெளசிகனின் நகைச்சுவையான உரையாடல்கள், அவனது விகடக் கோலம், எந்தப் பொருள்பற்றியும் தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் சிந்தித்துச் சிந்தித்தவற்றை எடுத்துரைக்கும் திறமை, வினையாட்டாகவே எதனையும் கூறித் திருத்துகின்ற போக்கு என்பவற்றை நினைத்துக்கொண்டபொழுது கோவலன் னுக்கு அவனை இழந்த இழப்பின் அருமைப்பாடு சிறிது சிறிதாய்ப் புலனுக்குத் தொடங்கியது.

இவை யாவிலும் மேலாக மாதவியின் மனவேதனையைப் போக்குவதவற்காகவேனும் கெளசிகனைத் தேடி

மீண்டும் அழைத்துவரல் வேண்டும் என்று கோவலனுக்குத் தோன்றியது.

மனையிலிருந்த பணியாட்களைப் பூம்புகார் நகரம் எங்கும் தேடிக் கொசிக்கை அழைத்து வருமாறு கோவலன் பணித் தான். அவர்களும் தேடித் தேடி அலுத்துப் போன நிலையில் ஒரு நாள் அவனைப் புகார் த்துறைமுகத்துக் கண்மையில் கண்டனர். அவ்வேளையில் யூறிப்பிடிச்சடனும், மினெசிலோக்கச்சடனும் கொசிக்கை உற்சாகமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் முன்னரிலும் இளைத்துப்போய் இருந்தான். கண்களில் சோகம் தேங்கிக் கொடந்தது. எனினும் கோவலனின் அழைப்பினை அவன் ஏற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாயில்லை.

கொசிக்கை ஏழைதான். ஆனால் பெரும் மாணி. சிறுவை தில் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும், இதிகாசம், புராணம், சாத்திரம் ஆகியவற்றையும் முறையாகக் கற்று, அவ்வாறு கற்ற தெளிவாலேயே நடைமுறையிலிருந்த சாதி சமய ஆசாரங்களில் நம்பிக்கை இழந்து, சகல சாத்திர பண்டிதரான தந்தையின் வெகுளிக்கு ஆளாகி வீட்டைவிட்டு வெளிப் போந்தவன் அவன்.

பின்னர் தத்தை வருந்தி அழைத்த பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் வேண்டுதல்களைப் புறக்கணித்துத் தன் உரிமை காத்தான். கோயில், குளம், பூசை, மறையவர் ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் தூங்கும் குழந்தையின் கையிலிருந்து தளர்ந்து கீழே விழும் பாவை போல அவனைவிட்டு விலகிப் போய்விட்டன.

பாணர், பரத்தையரோடு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு அவர்களின் ஆடல் பாடற் கலைகள் பற்றியும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து கொசிக்கை திறமையடைந்தான். பரதவ இளைஞர்கள், வணக்க இளைஞர்கள் என்போருக்காகப் பரத்தையர் வீடுகளுக்குத் தூது சென்று அவர்களைச் சேர்த்து வைப்பதிலே அவனுக்கு ஒரு வகை நிறைவு ஏற்பட்டது. அதை அவன் பிழை

யான செயலாகக் கருதவும் இல்லை. ஆனால் தான் மட்டும் ஒழுக்கத்தில் நெருப்பாக இருந்தவகையில் அவன் விந்தை மனிதன்தான்.

இத்தகைய போக்குக்கொண்ட ஒருவன், உலகில் பாசமும் பற்றும் வைத்த ஓர் உயிர் உண்டென்றால் அது மாதவி தான். மாதவிக்காகவே கோவலனின் எல்லை கடந்த போக்குகளையும் பேச்சுக்களையும் கொசிகன் பொறுத்துவந்தான்.

அன்று அந்த நடுயாமப்பொழுதில் கோவலன் கூறிய கொடு மொழிகளை அவனுல் பொறுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை.

அப்பொழுதே புறப்பட்டவன் புலரிப்பொழுதிலே பூம்புகார்த்துறையை அடைந்தான். அங்குக் காலை உலாவில் வந்த யூறிப்பிடிசும், மினெலோக்கசும் அவனைக் கண்டார்கள். அவன் முகத்திலே கவிந்திருந்த சோகமும் கலக்கமும் யூறிப்பிடிசுக்குப் புதுமையாயிருந்தன.

“கொசிகரே, இது என்ன கோலம்? சிரிப்பு அழியாத உமது முகத்திலே இவ்வளவு சோகம் குடி கொள்ளக் காரணம் என்ன?” என்று யூறிப்பிடிஸ் கேட்டான். கொசிகன் அவனுக்கு உண்மையைச் சொல்லவில்லை. அவ்வாறு சொல்வதன் மூலம் கோவலனுக்கு மட்டுமல்ல, பூம்புகார் மக்கள் அனைவர்க்குமே இழிவினை ஏற்படுத்த வேண்டியிருக்கும் என்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டு “அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. மினெலோக்கஸ் மாதவிக்கு மட்டும் பரிசளித்து என்னைப் புறக்கணித்துவிட்டாரே, என்று அவரோடு சண்டையிடவே வந்தேன்” என்று கூறிச் சிரித்துச் சமாளித்தான்.

அன்றுதொடக்கம் ஏதேதோ சமாதானங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு கொசிகன் மினெலோக்கஸ்டனும் யூறிப்பிடிசுடனும் ஜட்டிக் கொண்டுவிட்டான். மினெலோக்கஸ் துமிழ்

நாட்டின் பண்பாடு, கலைகள், தத்துவங்களம் என்பவற்றை அறிந்துகொள்ள உதவ வல்லவன், கௌசிகனே என்றுணர்ந்து அவனை யூறிப்பிடிஸ் மூலம் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டான். கௌசிகன் அவர்களைப் பிரிய நினைத்தாலும் அவர்கள் அவனை விட ஆயத்தம் இல்லை.

தூது வந்தவர்கள், தம் கருத்து முடியாது திரும்பிவந்து கோவலனுக்கு உரைக்க, அவனே நேரிற் சென்று கௌசிகனைத் தனிமையில் அழைத்து, “கௌசிகரே, உம்மிடம் மன் விப்பு வேண்டித்தான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். உமக்கு நான் மகனுக்குச் சமம். மகன் செய்த தவற்றை மன்னித்துக் தந்தை அவன் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றிறவது அறமல்லவா?”, என்று கண்களில் நீர் மல்க வேண்டினன்.

அறம் பற்றியும் தந்தை-மகன் உறவு பற்றியும் கோவலன் பேசுவதையிட்டுக் கௌசிகன் தனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டான். கோவலனின் அந்த நேர உணர்வு பின்பு மாறிப் பழூய வேதாளம் முருக்கமரம் ஏறிய கதையாய் அவன் நடந்து கொள்ளமாட்டான் என்று உறுதியாகக் கருதுவதற்கு இடமில்லை என்பதையும் அவன் அறிந்துதான் இருந்தான். எனினும் மாதவிக்காக்கேவனும் தனது மான உணர்வினையும் வெருளியையும் கைவிடத்தான் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தவனும்க் கிரேக்க நண்பரிடம் அரிதில் விடை பெற்று அவன் கோவலனேடு திரும்பினான்.

கோவலன் அந்த வேளையில் யூறிப்பிடிசோடு சில முகமன் வார்த்தைகளைப் பேசினானாயின்ம், மினெசிலோக்ககடன் ஒரு சொல் கூடப் பேசவில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரையில் மினெசிலோக்கசில் அவனுக்கு இப்பொழுதும் பொருமை கலந்த வெறுப்பும் வெகுளியும் இருந்துதான் வருகின்றன என்பதைக் கௌசிகன் உணர்ந்துகொண்டு, ‘இவனேடு மாதவியின் எதிர்காலம் எவ்வாறு இருக்கப் போகிறதோ’ என்ற அச்சத்தை அடைந்தான்.

அந்த அச்சமே மாதவியின் பக்கத்தில் தான் இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாமையை அவனுக்கு உணர்த்திற்று. “மாதவி கணிகையாகப் பிறந்தது முன்வினைப் பயன் அல்ல. கோவலனைத் தன் தலைவனுக் குடைந்தாளே? இதுதான் அவளின் முன்செய்திவிளைகளுக்கு உரிய பயன்.” என்று நினைத்து வருந்திக்கொண்டு அவன் கோவலனைத் தொடர்ந்து மாதவி யின் மனைக்குத் திரும்பினான்.

அங்கு மறைந்திருந்த கலகலப்பு மீண்டும் ஏற்பட்டது. கெளசிகளைக் கண்டதும் மாதவியின் முகத்தில் உண்டான மலர்ச்சியைக் கண்டு கோவலன் முகத்திலும் மகிழ்ச்சிக்குறி வெளிப்பட்டாலும், அவன் தனது அன்பைப் பலருக்கும் பலவாறு கூறிடுவதையும் அதிலும் கெளசிகளிலே சிறப்பான அன்பையும் மதிப்பையும் செலுத்துவதையும் நினைந்து அவனுக்கு உள்ளத்தில் வெகுளியும் வேதனையும் குழநி அடங்கின.

“நான் இவளுக்காக என் பெற்றேரையும் என்னில் உயிரையே வைத்திருக்கும் கண்ணியையும் உறவினரையும் துறந்தேன். இவளுக்காகவே அவர்களைப்பற்றி நினைப்பதும் இன்றி வாழ்கிறேன். ஆனால் இவளோ, தன் குடும்ப உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் எனக்காகச் சந்றும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லையே” என்று கோவலன் மனம் வருந்தி அந்த மனவருத்தமே சிறலும் சிற்றழுமாய் மாறி மீண்டும் பழைய போக்கிலேயே நடக்கத் தலைப்பட்டான்.

மாதவியின் மீது அவன் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த வேட்கை தவளே சொல்வதுபோல மிகக் கொடுமையானது தான்! மாதவியைப் பொன்னனி மணிகளாலும் பட்டாடைகளாலும் ஆடம்பரப் பெரிருள்களாலும் பரிசில்களாலும் நிரப்பி விடுவதன் மூலம் அவளில் ஏகபோக உரிமை கொண்டாடிவிடலாம் என்று கோவலன் மனப்பால் குடித்துத் தான் நினைத்த பக்கமெல்லாம் நயத்தாலும் பயத்தாலும் அவளை ஆட்டிப் படைக்க முற்படுகையில், அவளுக்கும் ஓர் உள்ளம் உண்டு என்பதை அவன் முற்றுக மறந்துவிட்டவன்போலவே தோற்றினான்.

இதனால் மாதவிக்கு மட்டுமே துன்பம் ஏற்படவில்லை. அவளைச் சூழ்ந்திருந்த அனைவரும் அவள் அன்னை, தொழில் வசந்தமாலை உட்பட அனைவருமே துன்பத்திற்கு உள்ளாயினர். மாதவியின் மணையிலும் அரங்கிலும் அடிக்கடி ஏற்படும் ஆரவாரங்கள் கலகலப்புக்களின் பின்னணியிலே வேதனையும் நிறைந்தேயிருந்தது என்ற உண்மை வெளிஉலகிற்குத் தெரியாது.

“விழியாலும் மொழியாலும் மாயப்பொய் பல வற்றாலும் மாதவி கோவலனைத் தனையிட்டுத் தன் அடிகளிலே வீழ்த்தி அவன் செல்வங்களையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு அவன் உறவினரிலிருந்து அவளைப் பிரித்துவிட்டாள்” என்பதே டூர்ப்புகார் முழுவதும் பேச்க! ஆக மாதவிக்கு வீட்டிலும் அமைதியில்லை, வெளியிலும் தனையிறக்கம்! இவைதாம் கோவலன் உண்மையில் மாதவிக்கு வழங்கிய பரிசில்கள்.

கோவலனுக்கு அழகு இருந்தது; ஆண்மை இருந்தது; செல்வம் இருந்தது; யாழ் வாசிப்பதில் ஓரளவு திறமையும் இருந்தது. ஆனால் இவைழட்டுமே பெண் ஒருத்தியைக் கவர்ந்துவிடும் என்பதற்கில்லை. மாதவியைப் பொறுத்த வரை நிச்சயமாக இவை போதியன் அல்ல. கலைகளையே உயிராகக்கொண்டு பிறந்து மொழி பயிலத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து வளர்ந்து வந்தவள் அவள்.

கோவலன் தன் வாழ்க்கையிலே உரிமையும் ஆட்சியும் பெற்றபோது அவனைக் கலைஞர் என்று கேள்வியற்ற தாலேயே அவள் நிறைவினை அடைந்தாள். ஆனால் உள்ளத்திலே கலைஞர்வின்றி வெளியில் யாழ் வாசிக்கும் திறம் பெற்றும் என்ன? ஆடற்கூலையை ‘ஆஹா!’ என்று புகழ்ந்தும் என்ன? பிறருக்கு முன்னாலே தன்னைக் கலைஞர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிவதால் மட்டும் ஒருவன் கலைஞர்களுடுதில்லை!

கோவலனுக்கு நாட்செல்லச் செல்லத் தன் குறை சிறிது சிறிதாகப் புலப்பட்டது. தனக்குத் தெரிந்த கலையின் அளவால் மாதவியைக் கவர்வது இயலாது என்பது அவனுக்குத் தெரியலாயிற்று.

கோவலனின் தந்தை ‘வருநிதி பிறர்க்கார்ந்து’ வாழ்ந்துவரும் வள்ளல். மாமனே - கண்ணகியின் தந்தையோ ...‘மாகவான் நிகர் வண்கை’ உடையவன். கோவலனும் இவர்கள் வழியே ஒழுகி வந்ததனாலேயே பூம்புகார் மக்கள் அவன் குறைகளை ஒரளவு மறந்து அவனைப் போற்றிவந் தனார். ஆனால் மாதவி மனை புகுந்த பின்னர் அவன் அவளை மனநிறைவு செய்வது ஒன்றையே கருத்திற்கொண்டு தன் னில் எஞ்சியிருந்த வள்ளாற் பண்பையும் கைந்நெகிழ்த்து விட்டான்.

‘இப்பொழுது தனது பரம்பரைத் தாராள மனப்பான் மையாலும் வள்ளன்மையாலும் பெரும்புகழ் பெறுவதன் மூலம் மாதவியின் கலைப்புகழுக்குத் தன்னைச் சமமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதனாலாவது அவளின் மதிப்பைப் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை - அது நியாயமானதாலும் நோக்கத் தில் விபரீதமானது என்பதை அவன் உணரவில்லை - கோவலனுக்கு உண்டாயிற்று.

எனவே தான் இழந்துவிட்ட உறவுகளை அவன் மீட்டும் புதுப்பித்துக்கொண்டான். வருந்தி வந்தோர்க்கு வரையாது வாரி வாரி வழங்கினான்.

கோவலனின் ஆண்மை கலந்து, உதவி புரியும் போக்கிற கும் வள்ளன்மைக்கும் சான்றாக மூன்று நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லவாம்.

அன்று மாதவிக்கு மகள் பிறந்து முப்பத்தோராம் நாள். கணிகையர்களுள் முதியவள் ஒருத்தி அக்குழந்தைக்குப் பெயர் குட்டுமாறு வேண்டினாள். அதுகாலே கோவலன் கடவிலே

கலம் உடைந்து கரைதுறை தெரியாது தத்தவித்த தன் முன்னேணக் காத்திட்ட ‘மணிமேகலை’ என்ற தெய்வத் தின் பெயரைத் தன் மகனுக்குச் சூட்டினான். பின்பு அவனும் மாதவியும் இரவுரைய் வந்தோர்க்குப் பொன்னும் மணியும் வாரி வாரி வழங்கினர்.

அப்பொழுது, ‘சொல் தளர்ந்து கோல் உண்றிச் சோர்ந்த நடையினனுய்ப்’ பார்ப்பான் ஒருவன் தானம் ஏற்கக் கோவலன் முன்பு வந்தான். பக்கத்தில் நின்ற யானை மதங் கொண்டு அக்கிழவினைத் துதிக்கையாலே தூக்கி நிலத்திலே புடைக்க முற்பட்டது. உடனே கோவலன் பாய்ந்து சென்று யானையை உரப்பி அதன் துதிக்கையினுள்ளே தான் புருந்து தந்தத்தை மடக்கிப் பிடரியில் ஏறிப் பார்ப்பனவின் உயிரைக் காத்திட்டான். அன்றிலிருந்து அவன் ‘கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவன்’ என்று யாவராலும் புகழப்பட்டான்.

ஒருகால் பார்ப்பனி ஒருத்தி தொட்டிலிற் கிடத்தியிருந்த தன் குழந்தையைத் தான் வளர்த்த கீரி கடித்தது என்று அதன் வாயிற் காணப்பட்ட குருதி கொண்டு, உறுதி செய்து தன் கையிலிருந்த தண்ணீர்க் குடத்தை அதன்மீது எறிந்து அந்தக் கிரியைக் கொன்றான். பின்பு தொட்டி லருகே சென்று பார்த்த பொழுது தொட்டிலின் அடியிலே பாம்பு ஒன்று தலைவேறு உடல் வேரூகத் துண்டாடப்பட்டிருந்ததைக் கண்டபொழுதுதான், தன் குழந்தையைக் காக்கவே கீரி பாம்பைக் கொன்றதல்லாது, குழந்தைக்கு ஒரு தீமையும் விளைவிக்கவில்லை என்ற உண்மை அவனுக்குப் புரிந்தது. அவளின் பாவச்செயலைச் சகிக்காத அவள் கணவன் “நான் இனி உன்னுடன் வாழுமாட்டேன். நான் தரும் இந்த வடமொழி ஏட்டின் பொருளினை உணர வல்லவருக்கு இதனைக் கொடுத்துக் காசு பெற்றுக் கழுவாய் தேடிக் கொள்” என்று கூறிவிட்டு விட்டை நீங்கிச் சென்றான்.

பார்ப்பனி ஒவ்வொர் இல்லமாகச் சென்று தனது நிலையையும் நோக்கத்தையும் எடுத்துக் கூறி ஏட்டினை வாங்கு மாறு பலரையும் வேண்டினான். ஒருவரும் அவளின் வேண்டு

கோளினே ஏற்கவில்லை. இறுதியில் நீதிமன்றத்தின் முன் பார்ப்பவி வேண்டிய தானமும் அளித்து அவரோடு அவன் கணவனையும் கோவலன் கூட்டி வைத்தான். இந்தப் பரந்த மனப்பான்மையாலும் அவன் புகழ் வளர்ந்தது.

பத்தினிப் பெண்ணெருத்திக்குப் பழிமொழி உரைத்த பாதகன் ஒருவனைச் சதுக்கத்துப் பூதம் புடைத்துக் கொள்ள முற்பட்டபொழுது “இவனுக்குப் பதிலாய் என்னைக்கொன்று உண்” என்று கோவலன் முன்வந்தான். ஆனால் பூதமோ “பாவியின் உயிருக்குப் பதிலாக நல்லவன் ஒருவன் உயிரை நான் கொள்ளேன்” என்று மறுத்து அந்தப் பாதகணையே கொன்று உண்டது. இதனால் பெருந் துன்பமுற்ற அவன் மணவிக்கும் அவளைச் சார்ந்து வாழ்ந்த உறவினருக்கும் பல ஆண்டுகளாய் வேண்டிய யாவும் அளித்துக் கோவலன் பாது காத்தான். இச்செயலும் அவனது கீர்த்திக்கு மேலும் உயர் வளித்தது.

இவ்வாறு அவன் பெருமைகளைத் தேடிக் கொண்ட போதிலும் மாதவி மீது ஜையமும், அவளின் கலைத்திறந்ததை எவராவது புகழ்ந்தால் அவ்வாறு புகழ்பவர்மீது சீற்றமும் கொள்வதிலிருந்து தன்னைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவில்லை.

கண்ணகியை அவன் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் விட்டில் நிறைந்து கிடந்த செல்வத்தையெல்லாம் மாதவிக் கும் இரவலர்க்கும் வழங்கி வழங்கியே அவன் வறியவனுகி விட்டான்.

இனி அவன் கையில் எதுவுமே இல்லை. பெற்றோர் முகத் திலோ மாமன் முகத்திலோ விழிக்கவும் முடியாத நிலை! அவனிலும் எவ்வளவோ குறைந்த செல்வத் தகுதி பெற்ற உறவினரிலும் அவன் மிகவும் தாழ்ந்துபோய் அவர்களைக் கண்டால் மறைந்து ஒளித்துச் செல்வத் தொடங்கினான்.

புகழ் வளர்ந்தது போலவே மீண்டும் தேயலாயிற்று.

இனி.....?

பரஸ் 10

கோரிஞ்சு பரந்தது

கோவலன் மாதவியின் மணையிற் குடியேறியின் இடம்
பெறும் இந்திர விழாக்களில் இது பன்னிரண்டாவதாகும்.

கண்ணகியைக் கைவிட்டு, உற்றூர் உறவினரைத் துறந்து
'உடைப்பெருஞ் செல்வனுய்', ஆயின் தனியனுய் வந்தவன்
அவன்.

இன்று கோவலன் ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தை மாதவி
தாய். இருவரதும் முதிரா இளமை கழிந்துவிட்டது.
கோவலனுக்கு முப்பது அகவை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.
மாதவியோ இருபத்து நான்காண்டுப் பராயத்தாள்.

இன்பங்களிலேயே துளைந்து துளைந்தாடிக் கோவலனுக்கு
அவற்றில் ஓரளவு அலுப்பு ஏற்பட்டிருந்ததோடு வயதிலும்
கூடிய முதுமையும் வந்து அடுத்துவிட்டது. முன்னைய கட
டுடல் இல்லை. பதிலாகச் சிறிது தொந்தி விழுந்து உடல்
தளர்ந்திருந்தது. முகத்தில் முன்னிருந்த எழிலும் பொலி
வும் குறைந்துவிட்டன. வரவிள்ளிச் செலவுசெய்து வறு
மைக்கு வரவேற்புக் கூறி அதனால் ஏற்பட்ட சிடுசெப்பும்,
மாதவிமீது கொண்ட சந்தேகங்களால் அடிக்கடி வெகுண்டு
வெளுண்டு உண்டான கடுகுப்பும் சேர்ந்து அவன் முகமதி
யைத் தேய்பிறை ஆக்கியிருந்தன.

ஆனால் எவ்வளவுதான் உள்ளக்கவலையால் அரிக்கப்பட்ட பொழுதும் தாய்மைப் பேற்றினே அடைந்திருந்த பொழுதும் மாதவியின் கட்டிளமைப் பொவிவு குன்றுது தூண்டாமணி விளக்காய்ச் சுடர் விட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தை அடைந்ததும் காலம் அவள்வரை யிலே தேங்கி ஒரே இடத்தில் நின்றுவிட்டதுபோல, இளமை மாருது அவள் காட்சி தந்தாள். கலையின் மகத்துவம் இது தான் போலும்.

உடல், உள்ளம், உயிர் ஆகிய மூன்றாலும் கோவலனுக்கு எவ்வளவு உண்மையாக மாதவி நடந்துகொண்டாளோ அவ்வளவு கலைக்கும் அவள் உண்மையாய் இருந்து வந்தமையால் கலைத்தெய்வம் அவளின் இளமைக்கும் எழிலுக்கும் காப்பரன் அமைத்து அவளைப் போற்றி வந்தது.

இந்திர விழாவினே ஒட்டி மாதவி, மன்னனின் அவைக்களத்திலும் தனது மனையரங்கிலும் ஒவ்வொராண்டும் போலவே அவ்வாண்டிலும் பல புதிய ஆடல்களைப் பயின்றும் பயிற்றியும் அரங்கேற்றினான். பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களும் கலா ரசிகர்களும் அவற்றைக் கண்டு களிப்பிலே தினைத்தனர். தமிழகத்தின் மல பகுதிகளிலுமிருந்து மாதவி யின் ஆடல் காணவென்றே வந்த பலருக்கு அவள் ஏமாற்றத்தை அளிக்கவில்லை. தங்களின் மனந்திறந்த பாராட்டுரைகளை அவர்கள் நேரிலும் பிறர் மூலமும் மாதவிக்கு எடுத்துரைத்து அவள் கலையுணர்விற்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் கோவலன் கண்டும் கேட்டும் உள்ளம் குமைந்தான். ஆற்றுமையோடு கூடிய வெளுளியும் பொறுமையும் அவனுள் ஏற்பட்டன. தனது குலப் பெருமை, வள்ளன்மை யாவும் அவ்வேளைகளில் மாதவியின் கலைத்திறத்திற்கு முன் தூசாயும் துரும்பாயும் போய்விட்டதை அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. எனவே முன்னரிலும் அதிகமான சிடுசிடுப்பும் கடுகடுப்பும் காட்டினான்.

மாதவியும் வசந்தமாலையும் தவிர்ந்த மற்றவர்கள் இப்பொழுது கோவலன் வெகுனிக்கு அதிக மதிப்பளிப்பதில்லை. கெளசிகள் முன்போலக் கோவலனேடு அவ்வளவாய் அனுங்கம் இல்லை. எனவே கோவலனுக்குத் தான் அநாவத யாகிவிட்டது போலவும் மாதவி மணியிலே தான் வேண்டாத விருந்தாளியானது போலவும் உணர்வு ஏற்பட அவன் பெருங் கவலையில் ஆழ்ந்தான். அவனுள்ளே ஒர் எரிமலை உண்டாகி எப்பொழுதும் வெடிக்கக்கூடிய நிலையில் காத் திருந்தது.

அன்று இந்திரவிழாவின் இறுதிநாள். பங்குனித் திங்களின் இருபத்தொன்பது நாள்களையும் பல்வேறு சமய, கலை விழாக்களிற் கழித்துச் சித்திரைத் திங்கள் முதல் நாளான இன்று, பூம்புகார் நகர மாந்தர் கடவிற் சென்று நீராடும் இறுதி நிகழ்விற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

வழக்கம் போல மாதவியும் கோவலனேடு கடலாட எண்ணிப் புறப்பட்டாள். கோவலனுக்கு அதில் விருப்பம் இல்லை; என்றாலும் தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிலையில் இசைந் தான்.

வசந்தமாலையின் உதவியேடு மாதவி தன்னை ஒப்பனை செய்யத் தொடங்கினார்.

வாசனெய் பூசிய கூந்தலைப் பூவந்தி, திரிபலை முதலான பத்துவகை வண்ணங்கள், கொட்டம் முதலாகிய ஐந்துவகை நறுமணப் பொருள்கள், கஸ்தூரி இலாமிச்சை வேர் முதலான முப்பத்திரண்டு வகை ஒமாவிகைகள் என்ப வற்றை ஊற வைத்த நீரினாற் கழுவினாள்; அகிற்புகை கொண்டு உலர்த்தி ஐந்து பிரிவுகளாய் வகுத்துக் கஸ்தூரிச் சேற்றினை ஊட்டினாள்; பின்னர்ச் செம்பஞ்ச எழுதிய தன் எழிற் சிறடிகளின் நிறத்திற்குப் பொருந்துமாறு விரல்களிலே செந்திற அணிகலன் செறித்தாள்; கால்களுக்குப் பொருந்தும் வண்ணம் பாதசாலம், சிலம்பு, பாடகம், சதங்கை, காஞ்சரி ஆகியவற்றைப் பூட்டினாள். குறங்குசெறி எனப்படும் ஆபர ணத்தைக் குறங்குகளில் (தொடைகளில்) தரித்தாள்.

இடையிலே நீலநிறம் அமைந்த பூத்தொழில் செய்த நீலச்சாதர் என்னும் உடையணிந்து அதன்மீது முப்பத்திரண்டு முத்துமாலைகளாற் செய்த விரிசிகை ஆடையினைத் தரித்தாள். மாணிக்கம் பதித்தனவும் பொற்றோடாற் பிணித்தனவுமாகிய முத்து வளைகளைத் தோள்களிற் பூட்டி னாள்.

முகப்பில் இழைத்த மாணிக்கங்களைக் கொண்டனவும் இடையிலே வைரங்கள் பதித்தனவுமான வளைகளையும், நவரத்தினம் பதித்த வளைகளையும், சங்கு வளைகளையும், பவழம் வளைகளையும் ஐதான மயிர் உடைய கைகளிற் செறித்தாள்.

வாளை மீன் வணங்குவது போல வளைவுடையனவும், சிவந்து கதிரொளி வீசவனவும் நடுவில் மாணிக்கம் வைத்து இழைத்தனவுமாகிய மோதிரங்களைக் கைவிரல்களிலே அணிந்தாள்.

அழகிய கழுத்திலே வீரசங்கிலி, நேர்ஞ்சங்கிலி, பூண்டுஞ், சவடி, சரப்பளி என்ற பலவகைக் கோவைகளைத் தரித்தனள்; இவற்றைக் கொக்குச் சொண்டுபோன்று பல மணிகளும் இழைத்திட்ட பின்தாவி என்னும் அணியினாலே இனைத்து முதுகுப் புறத்திலே தொங்கவிட்டாள்.

இந்திரநீலமென்னும் விலையுயர்ந்த இரத்தினம் நடுவில் இழைத்தனவும், வயிரங்கள் சுற்றிக் கட்டப்பட்டனவுமான கடிப்பினை என்னும் காதனிகளைச் செவிகளிற் பொருத்தினாள்.

கூந்தலின் வகிட்டிலே சிதேவியார் என்னும் அணிகலனும், வலம்புரிதென்பல்வி, வடப்பல்வி என்பன இழைத்ததலைக்கோலமும் பூண்டாள்.

இத்தனை அணிகலன்களும் பூண்டு இயற்கையோடு செயற்கையும் ஒன்றித்த பேரமகாற் சுடர்விட்டுக் கதிரொளிப் பிழம்பாய்க், கவினூர்ந்த வஞ்சிக் கொடியாய் அன்னமும் மயிலும் தன்னிடம் நடைபயில், மாதவி மெல்ல

நடந்து வந்து, வாயிலில் தனக்கெனக் காத்துநின்ற வண்டி யிலே ஏறிய பொழுது, கோவலனுக்கு இனம்புரியாத ஏதோ ஒரு வகை எரிவு நெஞ்சிலே பிறந்து, வயிற்றிலே வியாபித்துப் பரவுவது போன்ற உணர்வு உண்டாயிற்று.

எவ்வாரே அதனைத் தன்னுள்ளே அடக்கிய வண்ணம் அவன் அவள் பின்னால் குதிரையில் அமர்ந்தபடி வண்டியைச் செலுத்துவோனுக்குச் சௌகை காட்ட, அவன் அதிற் பூட்டிய ஏருதுகளின் முதுகில் மெல்லத் தட்டிச் செலுத்தவானான்,

அதிகாலீப்பொழுது. பொய்கைகளிலேயுள்ள தாமரை கள் மலர்ந்துகொண்டிருந்தன. பறவைகள் அவற்றிலிருந்த வண்ணம் கலகலவத்தன. விடிவெள்ளி மறையக் கதிரவனின் பொற்கதிர்கள் கிழக்கு வானில் நீண்டன.

வண்டி மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து சென்றது. கோடி கோடியாய்ச் செல்வங்களைக் குவித்து வைத்திருக்கும் மாட மாளிகைகள் நிறைந்த பீடிகைத் தெரு பின்சென்றது. அதனேடு அறுகும் நெல்லும் வீசி, அணிவிளக்கென ஓளிரும் திருமகளினை ஆராதிக்கும் ஆரணங்கினர் நிறைந்து நெருங்கும் ஆலயமும் பின்னாற் கழிந்தது.

அடுத்து மருஷூர்ப்பாக்கத்து மாடவீதியும் பின்சென் றது. கூலவீதிகள், உணவுப் பண்டங்களைக் காவி விற்போர் வாழ் தெருக்கள், கம்மியர் சாலீகள், மீன் விற்போர் இருக்கைகள், பரதவர் வாழ் தெருக்கள், பிறநாட்டு வணிகரும் மற்றையோரும் நிறைந்துள்ள இருக்கைகள், தாழைகள் நிறைந்துள்ள கானற் கழிகள் என்ற பலவற்றையும் ஊடறுத் துச் சென்று மாதவியும் அவள் கூட்டத்தினரும் கோவல னும் காவிரி கடலொடு கலக்கும் சங்கமத்தை, நீராடு துறையினை அடைந்தனர்.

அங்கு அரசிளங்குமரர், பரதவ இளைஞர், செல்வச் சீமான்கள், ஆடன்மகளிர், ஆழகிய அரிவையர் என்று பலவேறு தரத்துப் பல்லாயிரம் மக்கள் திரண்டு, நெருங்கிக்

குழுமி, எழுப்பும் ஆரவாரமே மிக்கிருந்தது. அந்த ஆரவாரத்தினிடையே அனைவரது கண்களும் மாதவி வந்த வண்டி மீதும், அவளின் பேரழகார் வடிவின்மீதும் சென்று மொய்த் திட்டன. வியப்பு, இரசிப்பு, நயப்பு, களிப்பு ஆகிய பல்வேறு உணர்வுகள் அவர்களின் பார்வைகளிலே குதியிட்டதைக் கோவலன் காணத் தவறவில்லை.

எரிமலை வெடிக்கப்போகும் கால இடைவெளி நாள்களிலிருந்து நாழிகைகளாகக் குறுகும் நிலை ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்ததை அங்கு யாரும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை!

அவர்கள் மாதவியின் வண்டிக்கு வழிவிட அது மெல்ல ஊர்ந்து சென்று மாதவிக்கும் கோவலனுக்கும் என்று வகுக்கப்பட்டிருந்த இரைச்சல் குறைந்த தனியிடத்தை அடைந்தது. வசந்தமாலை கைகொடுத்து மாதவியை இறக்கி அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அங்கு நியிர்ந்து வளர்ந்து நிழல் பரப்பிக்கொண்டு புன்னை மரம் ஒன்று நின்றது. அதை நடுவிற் கொண்டு நான்கு பக்கழும் ஒவியத் திரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தரையிலே வெண்மனல் பரப்பியிருந்தது. மேல்விதானமும் அமைக்கப்பட்டு மென்மையான அனையொன்றும் அதன்கீழ் இடப்பட்டிருந்தது.

அதில் மாதவி வந்தமர்த்தாள். கோவலனும் அவள் பக்கத்தே அமர்ந்தான்.

மாதவி சைகை காட்ட வசந்தமாலை யாழ் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அவளின் கையிற் கொடுத்தாள்.

மாதவிக்குக் கோவலனது யாழிசையையும் பாடலையும் கேட்கவேண்டும் என்ற ஆசையானது அந்த நேரத்தில் ஏனோ எழுந்தது.

அவள் யாழிலைக் கோவலன் கையில் அளித்தாள். கோவலன் அதை ஏற்று ‘காவிரியை நோக்கினவும் கடற்

கானல் வரிப்பாணியும், மாதவிதன் மனம்மகிழு' வாசிக்கத் தொடங்கினான். வாசிப்பினைத் தொடர்ந்து அவன் வாயிலிருந்து பாடலும் பிறந்தது.

திங்கண் மாலை வெண்குடையான்
 சென்னி செங்கோல் அதுஒச்சிக்
 கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
 புலவாய் வாழி காவேரி
 கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
 புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணைய்
 மங்கை மாதர் பெருங்கற்பென்
 றறிந்தேன் வாழி காவேரி

மாதவி சிறந்த மதியூகியாவள். கோவலனின் பாட்டுத் தொடக்கமே ஏதோ ஓர் அங்கதக் கருத்தினை உள்ளடக்கி இருப்பது அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. காவிரியின் வாழ்த்தாக அவன் பாடல் தோற்றினாலும் அதன் பின்னணியிலே, சோழமன்னனின் வடத்திசை வெற்றியோடு இனைந்து ஆண் மக்களின் வரையறையற்ற காதல் உணர்வுகளையும் பெண்கள் பொறுத்து இசைந்தே செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தும் இழையோடுவதை விளங்கிக் கொண்டபோது கோவலனின் பாடல் நோக்கம் நேர் பாதையிலிருந்து விலகு கிறது என்ற கருத்து ஏற்படுவதை அவளால் தடுக்கக்கூட வில்லை. பாடல் தொடர்ந்தது. காவிரியினதும் காவலனதும் வாழ்த்தை அடுத்துக் கோவலனின் கற்பனையில் அவன் பரதவைப் பெண் ஒருத்தியிலே கழிபெருங் காதல் கைம்மிக்கு உருகு வதாகிய கருத்து விரிந்து வளர்ந்தது.

"புலால் நாறும் மீன்களைக் காய வைத்த வண்ணம் பறவைகளை ஒரு சுக்கினின்றூள் இந்தப் பாவை! ஓ! இவள் பறவைகளை ஒச்சவில்லை! கண்டவர் உள்ளத்தே காமநோயினை மிக்கெழு வைக்கினான். இவள் மாய மோகினி! இக்கானற கழியிடத்தே காரிகை வடிவம் பூண்டு நிற்கினான்! மலர் நிறை பொழுதிலும் மணம்நிறை மனதும் பரந்து கிடக்கும் கடற்

கரையிலே முழுமதி ஒத்த இவளின் முகமும் வளைந்திட்ட இளை விற்புருவங்களும் பருத்திட்ட இளமூலைகளும் என்னை இடர்செய்கின்றன.''

“மதுச்சொரியும் நீலோற்பல மலர்தன்னைத் தன்கையில் ஏந்திப் பறவைகளை ஒச்சும் கூர்வாளாத்த இவளின் விழிகள் மிகமிகக் கொடியன..... ஓ பெண்ணூர் அணங்கே! உன் அன்னன்மார் கடல்புக்கு மீன்களாகிய உயிர்களையே கொல்வர். ஆனால் நீயோ என் உடலிற் புகுந்து உயிரை வதைக்கின்றுய். நினது முலைகளின் பாரம் தாங்காது மெல்லிடை முறிந்து விடுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். தயைகூர்ந்து உன் இடையினை இழந்திடாதே.....அன்னமே! நீ அவள் பின் போகாதே. ஏனெனில் அவளின் ஏழிலார்ந்த நடைக்கு உன் நடை ஒவ்வாது என்பதை உணர்ந்திடு.”

கழிகாமப் பித்தன் ஒருவன் நெய்தலாம் கடலும் கடல் சார்ந்ததுமான நிலத்திலே மீனவ எழில் நங்கை ஒருத்தியைக் கண்டு தன்னை மறந்து பித்தேறிப் - பிதற்றுவது போலக் கோவலனின் கானல்வரிப் பாட்டமைந்து, மாதவியின் நெஞ்சைக் குத்தியது. கடந்த பன்னிரண்டாண்டுகளாய் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் கோவலனுக்கே ஆட்பட்டு அவனையன்றிப் பிறர் எவ்விரயும் கருதாத உறுதியுடன் வாழ்ந்தவருக்கா இந்தத் தண்டனை?

மாதவியின் இதயமே வெடித்துச் சிதறுவது போன் றிருந்தது. எனினும் அவள் தனது கவலையையும் வெகுளியையும் வெளிப்படுத்தாது திறமையாக மறைத்துக்கொண்டாள். முகத்தில் மலர்ச்சி பாவத்தைக் காட்டினாள்; தானும் வேஞ்சேர் ஆடவனிலே கருத்துடையாள் என எடுத்துப் பாடிக் கோவலனைப் பழிவாங்கவேண்டும் என்றும், தனது அங்குளிமையால் தன் உள்ளத்தெழுந்த புலவியைப் புலப் படுத்தவேண்டும் என்றும் உறுதி பூண்டாள்; யாழினைக் கோவலனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டாள்; இசைத் தெய்வ மரன் மாதங்கி வியக்கும் வண்ணமும், உலகத்தினர் மனம் மசிழவும் கருதி கூட்டி அதனேடு இசைந்து பாடலானாள்.

மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப
 மணிப்பட்டு ஆடை அதுபோர்த்துக்
 கருங்க யற்கண் விழித்தொல்கி
 நடந்தாய் வாழி காவேரி
 கருங்க யற்கண் விழித்தொல்கி
 நடந்த எல்லாம் நீன்கணவன்
 திருந்து செங்கோல் வளையாமை
 அறிந்தேன் வாழி காவேரி!

“காவிரியைப் புகழ்வதோடு காவலனின் செங்கோற் சிறப்பினையும் இண்த்துப் பாடுகிறுள் இவள். எனது நீதிபற்றிக் குத்திக்காட்டுகிறார்களா? கிராதகி! என்னையே முற்றுக இவனுக்கு அடிப்படூத்தி இவளையே இன்னுயிராகக் கொண்டு வாழ்ந்த எனக்குத் தன்னை அடிப்படூத்தாது உலகோரின் ஸ்ரீகஞ்ஜகருக்கும் நெஞ்சங்கஞ்ஜகருக்கும் விருந்தளிக்கும் இந்தக் கணிகைக்கு நான் என்ன அந்தி புரிந்தேன்?!” கோவலனின் சிந்தனைகள் இவ்வாறு விரிகின்றன.

எரிமலையின் அடித்தளம் கனலத் தொடங்குகிறது..... காவிரி வாழ்த்து முடிந்தது. பூம்புகார்ப் பட்டினத்துப் புக மூடுத்துப் பாடுமொரு மீனவள் தனது மனத்தெழுந்த காதலினைப் பறதவ இளைஞன் ஒருவனுக்குப் பகர்வனவாய் அடுத்து வந்த பாடல்கள் அமைந்தன.

எரிமலையின் நடுத்தளத்தில் தீச்சுடர் தலைகாட்டு கிறது..... ‘துன்பம் தரும் மாலைப் பொழுதிலே, ஏ நண்டே! என் விழிகள் புலம்புவதுபோல் நீயும் நின் தலைவனை நீத் தலையோ? அந்தோ! அவரின் பூள்ளொத்துப் பறக்கும் இயல் புடைய பரித்தேர் போன வழியை - சுவட்டினை - ஒ கொடிய அலையே! நீ அழித்துவிட்டாயே! நீ மிகக்கொடியை. என் உள்ளத்தே உலாவிடும் தலைவரோடு உறவு பூண்டிருந்தும் எனக்கு நீ இந்தக் கொடுமையினை இழைத்தது ஏனே?’

எரிமலை மேற்றளத்திற்கு வந்து வெடிக்கும் வேளை நெருங்குகிறது...

“நல்ல முத்துக்களாம் அணிபூன்டு, நலம் நிறைந்த பவளத்தினை ஆடையாய் அணிந்து, செந்நெல் வயல்தோறும் உலாவிவரும் கடலை நிறைந்த ஹரின் தலைவ! புண்ணைமரப் பொதும்பரிலே கொடியவனுன மன்மதன் என்மீது எய்திட்ட மலர்ப் பாணங்களின் புண்கள் புதுப்புண்களாக இன்னும் காட்சி தருகின்றன. அவை என் உடலைமுடி என் உருவத் தையே மறைத்துவிட்டன. இந்நிலையில் என்னை என் தாய்காண்பாளாயின் என்செய்வேன? ”

எரிமலை வெடித்து முதலாவது தீங்கங்கு வெளியிற் பறக்கிறது.....

“சலதி”

தன் இசையிலே ஆழ்ந்து தன்னையே மறந்த நிலையில் அந்தத் தீக்கங்கு அவளைத் தாக்கவில்லை. அவள் தொடர்ந்து பாடுகிறார்.

“கொக்கே! எங்களின் கானற்கழியினை நீ அடையவேண்டாம். ஏனெனில் நீ எனது விரகநோய்பற்றி அவருக்குக் கூறத் தவறிவிட்டாய். மாலைப்பொழுதே! நீ என் ஆவி கொண்டிட்ட கொலைஞர். நீயும் என் தலைவனைப் போல இரக்கம் இன்னது என்று அறியாய். “ஆனால் நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்கமாட்டோம..... நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்கமாட்டோம்.”

எரிமலை முற்றூக வெடித்துத் தீயின்மேல் தீயாக வெளிக்கக்கிச் சூழலை எல்லாம் பற்றி எரிக்கிறது.

“சலதி! சலம் புணர் கொள்கைச் சலதி! கானல்வரி நான் பாட நீ வேலெழுருவன் மீது மனம் வைத்து மாயப் பொய் பல கூட்டினாய்! மாயத்தானோ உன்னை இன்றிவிருந்து துறக்கிறேன்.... இது என் கண்ணகி மீது ஆளை.”

எரிமலை எரிந்தபின் கடல் அலையாய்க் குழறிப் புயலாக ஆர்ப்பரித்துச் சுழன்று சென்றது.

கோவலன் வெகுவியே தானுகி அவ்விடத்தை விட்டு விரைவில் அகன்று சென்றுன்.

மாதவியின் யாழ் நிலத்தில் வீழ்ந்தது. குடம் உடைந்தது. நரம்புகள் அறுந்தன. மாதவியின் இதய யாழும் நரம்பறுந்து இசையே வசையாகி அவளைக் கொன்றது. உயிரற்ற சடலம் போல் அவள் நிலத்திலே சரிகையில்.....'சலதி! சலதி! சலதி!' என்ற சொல்லையே எதிரொலித்துக் கடல் அலைகள் ஆர்த்த வண்ணம் இருந்தன.

பரல் 11

கற்புக் கடன் பூண்ட கண்ணகி

கேள்வலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்த பொழுது கண்ணகிக்கு வயது பன்னிரண்டு. அவளின் அழகிலே குத்துவிளக்கின் சுடர் போன்றதோர் அமைதி திகழ்ந்தது. கண்டாரை வெறி கொள்ளத் தூண்டும் கவர்ச்சிக்கும் அவனுக்கும் வெகுதூரம்.

வணிகர்குல மரபிற்கேற்ப அவன் மாநாய்களின் பெருமனையிலே அடக்கத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையே வளர்ந்தாள். ஆடலும் பாடலும் மயக்கும் கவர்ச்சியும் கண்ணகி அறியாதவை.

மாநாய்களும் அவன் மனைவியும் தம்முடைய ஏக புத்திரி யைப் போற்றி வளர்த்தாலும் அவளின் உரிமைகளை வீட்டிற்கு அப்பால் விரிவடைந்து செல்ல இடமளிக்கவில்லை. கண்ணகிக்கும் அத்தகைய புறக்கவர்ச்சிகளில் நாட்டம் இருக்கவில்லை.

‘அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணர் ஒம்பல்’, துறவோர் களை வணங்கி வரவேற்று உபசரித்தல், விருந்தினரைப்பேணுதல் முதலாகிய நெறிகளிலே பழகிப் பழகித் தான் செல்லும் தன் மனவாளன் இல்லத்திலும் அவற்றைத் தொடர்ந்து செய்வதே தன் கடன் எனக் கண்ணகி கருதித் தொடக்கநாளிலிருந்தே அவ்வாறு நடந்துவந்தாள்.

கோவலனின் வளர்ப்பு முறையே இதற்கு நேர்மாறு. கட்டற்ற சிறுபட்டியாய் ‘வம்பப் பரத்தரோடும் வறுமொழி யாளரோடு’ மே அவனின் நட்பும் தொடர்புகளும் இருந்து வந்தன. ஆடற் கணிகையரும், பாடும் விறலியருமே அவனுடைய இலட்சியமங்கையராய் விளங்கினர்.

கண்ணால் மருட்டிக் கணிமொழிகளால் மயக்கி, ஆடல் களால் கவர்ந்து பாடல்களாலே கணிவித்து வாழ்வினைச் சுவர்க்காருபவம் நிறைந்ததாய் ஆக்கவல்ல ஒருத்தியையே அவன் கண்ணகியில் காண முற்பட்டான்.

திருமணம் நடந்த ஆரம்ப நாள்களில் அவன் கண்ணகியைத் தன் வழியிலே திருப்பிடப் பலவாறு முயன்றது உண்மையே. ‘மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முத்தே, காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே’ என்றெல்லாம் கணிவான மொழிகள் பேசி அவற்றைப் போன்ற மொழிகளைக் கண்ணகி யும் திரும்பக் கூறித் தன்னை மகிழ்விப்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தான்.

கோவலனின் விருப்பத்திற்கிசையக் கூடலாலே இன் பளித்து கண்ணகிக்கு ஊடலாலும் அவ்வின்பத்தை வளர்க்க லாம் என்ற தந்திரம் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அழகு இருந்தென்ன? அன்பு இருந்தென்ன? அடக்கமும் பண்பும், கற்பும், உயர் ஒழுக்கமும் எல்லாம் அமைந்தென்ன? கோவலனுக்கு இவற்றால் நிறைவு உண்டாக வில்லை. அவனின் கற்பனைக் கனவுகளுக்கு உகந்தகவளாகக் கண்ணகி அமையமாட்டாள், என்ற உண்மை சில நாள்களிலேயே அவனுக்குந் தெரிந்துவிட்டது.

கோவலன் கண்ணகியோடு தனித்து வாழ்ந்திடப் புது மனை சுமைத்துக் கொடுத்துப் பொன்னையும் பொருளையும் குவித்து வைத்து நல்ல நாளொன்றிலே அங்கு அவ்விருவரையும் அவர்களின் பெற்றேர் குடியேற்றினர்.

தன்னிச்சையாய் வாழக் கிடைத்த நல்லதொரு வாய்ப் பென இதனைக் கோவலன் கருதி மகிழ்ந்தான். பலதரப் பட்ட நண்பர்கள் அங்கு அவனை நாடிவந்தனர். கோவலன், அவர்களையெல்லாம் கண்ணகி வரவேற்று உபசரிக்கவேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினான்.

கண்ணகி, தன் கணவனின் கட்டளைகளுக்கெல்லாம் அடிபணிந்தாலும் இவ்விடயத்தில் அவன் விருப்பத்தை அவளால் நிறைவேற்றல் கூடவில்லை. வழிவழி வந்த கட்டுப் பாடுகளையும் மரபாசாரங்களையும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் கைந்தெழுப்பது அவளால் இயலாத காரியம்.

இக்காரணங்களால் கோவலனின் கனவுகள் பகற்கணவு களாகவே ஆயின. கண்ணகியோடு கூடி இல்லறம் நடத்தி வரும் அவனின் பெரும் பொழுது முன்பு போலவே அவனுடைய நண்பர்களிடையேயும் மாதரார் ஆயத்திடையேயுந்தான் கழிந்துவந்தது.

இந்நிலையிலேதான் மாதவியை அவன் நாடிச் சென்று அவனைத் தன் உடைமையாக்கித் தன் கனவுகளை நனவுகளாக்க முயன்று, தன் எதிர்பார்ப்புக்களில் ஆரம்பத்தில் நிறைவுகொண்ட பொழுதிலும் படிப்படியாக அங்கும் ஏமாற்றமும் சலிப்புமே அடைந்தவருள்ளன.

கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் கோவலன் கண்ணகி யோடு ஒருநாளைக் கூட்டுக் கழித்ததில்லை. ஆனால் அவளுக்குரி யனவாயிருந்த ஆடை அணிகள்கள், இல்லத்தில் குவிந்திருந்த பொன் பொருள்களை மட்டும் தானே நேரில் வந்து எடுத்துச் சென்றும், ஏவ்வளரை அனுப்பி அவர்கள் மூலமாகப் பெற்றும் மாதவியையும் இரவலர்களையும் மகிழ்வித்து வந்தான்.

கண்ணகி உணர்ச்சிகளில் வாழ்ந்து பழகியவள்ளவர் மகிழ்ச்சியையும் துயரத்தையும் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தாது தன்னுள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு மறுகுவதே அவள் வழக்கம்.

கோவலன் பிரிந்த நாளிலிருந்து கண்ணகி தன் இல்லத்தைவிட்டு வெளியில் வந்ததேயில்லை. கணவன் இல்லாத போது தான் தருமங்களினைச் செய்வதும் தகாது என்று அவற்றையும் நிறுத்திவிட்டாள்.

அவளின் அழகிய அடிகள் அனிசிலம்பு ஒழிந்தன. மெஸ்லிய இடையானது மேகலையை மறந்தது. கொங்கை யிற் குங்குமாம் எழுதல் இல்லையாயிற்று. கழுத்திலே மங்கல நாண் ஒன்றே எஞ்சியது. காதுகள் குழைகளை இழந்து வடிந்து தொங்கின. செங்கயல் விழிகள் அஞ்சனம் இழந்தன. பவளம் போலும் நெற்றி, திலகத்தைத் துறந்தது. மை போலும் இருண்ட கூந்தல் நெய்யணி மறந்தது.

தனிமையில் கண்ணகி நெடுஞ்செழிந்தாள். இரவில் பஞ்சணியில் படுத்தலை அறியாதவளானாள். எவர்க்கும் தெரியாது கண்ணீர் வடிப்பதில் அவளின் காலம் கழிந்தது.

இடையிடையே அவள் பெற்றேர் அவளிடம் வருவதுண்டு. கோவலனின் பெற்றேரும் அவ்வப்போது வருவார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் தன் துண்பத்தை அவள் சற்றும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஓனினும் வலிந்து வெளிவரும் முறுவலும் மகிழ்வுமே அவர்களை வருத்தப் போதியன வாயிருந்தன.

கண்ணகியின் இல்லத்தில் ஏவல் மக்கள் பலர் இருந்தனர். தோழியர் சுற்றமிருந்தது. எவினும் அவர்களுக்கும் அவள், தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்தாது தவம் மேற்கொண்ட துறவினி ஒருத்திப்போல் விருப்பு வெறுப்பைக் கடந்தவளாய்க் காட்சி தந்தாள்.

தவத்தின் மூலமாக அவள் யாரிடம் வரத்தினை எதிர்பார்த்தாள்? அவளின் தவத்திற்கும் எதிர்பார்ப்பிற்குமிரிய தெய்வம் யார்?

கோவலனேதான்!

“இருநாள் என்தவம் பலிக்கப்போகிறது. என் நாதர் என்னிடம் திரும்பி வரத்தான் போகிறூர். அவர் வரும் நாள், எத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தாலும் சரிதான். அதுவரை அவரையே நோக்கித் தவம் செய்துகொண்டிருப்பேன்.”

ஒரு நாள் தேவந்தி என்னும் பார்ப்பனப் பெண் ஜௌருத்தி, கண்ணகிக்கு உற்ற துயரத்தைப் போக்கும் வண்ணம் தேவர் கோட்டத்தில் அறுகும் நெல்லும் இட்டு வழி பட்டுக் கண்ணகியை நாடி வந்தாள். அவனுக்குக் கண்ணகி, தான் கண்ட தீக்கனவொன்றினைக் கூறிக் கலங்கினான்.

அவ்வாறு கூறியவனுக்குத் தேவந்தி, “குழந்தாய், நீ கானற் கழிநிலத்தை அடுத்த தடாகங்கள் உள்ள இடத் திற்குச்செல். அவற்றிற்குச் சோமகுண்டம், சூரியகுண்டம் என்பன பெயர்களாகும். அவற்றிலே மூழ்கி எழுந்து இறைவளைத் தொழுதாயானால் இழந்த உன் கணவளை நீ மீட்டும் அடையலாம்” என்றார்.

கணவளை அன்றி வேறு கடவுளை அறியாத கண்ணகி ‘அது பெருமையன்று’ என்று கூறி அமைதியாய் இருந்தாள்.

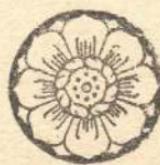
அதுகாலே ஏவலன் ஒருவன் கோவலன் மனைவாயிலில் வந்துள்ள செய்தியை அறிவித்தான். தனது தவம் நிறைவேறித் தன் தெய்வம் வந்தது, என்று அகமும் முகமும் மலரக் கண்ணகி வாயிலை நோக்கி வந்தாள்.

கோவலன் கண்ணகியை நோக்கினான். அவன் கண்களில் நீர் கசிந்தது. கண்ணகி அவன் பேசும்வரை காத்து நின்றார்.

“சலம்புனர் கொள்கைச் சலதியோடு ஆடினேன். என் குலந்தரு செல்வக் குன்றம் யாவும் தொலைந்தன” என்று குரல் தழுதமுக்கக் கோவலன் கூறியபொழுது கண்ணகிக்கு அவன் நிலைகண்டு கலையும் கலக்கமும் உண்டாயின. ‘பொருளின்றி ஏற்பட்ட கவலைதான் இது என்று கருதிய அவன் ‘சிலம்பு உள்ளன, கொள்ளும்’ என்றார்.

“கண்ணகி, உன் சிலம்பை முதலாகக் கொண்டு வணிகம் செய்து நான் இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் தேடுதல் வேண்டும். இதற்காக நான் மதுரை செல்ல உறுதி பூண்டுள் வேன். பொழுது புரரமுன்னர் நடு யாமத்தில் புறப்படுவோம். நீயும் வா.”

கண்ணகி மறுவார்த்தை பேசவில்லை. கணவனுடன் மாடமதுரைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான்;

உம்மைப் பிரிந்து வாழ்வேனே?

இந்தி மயக்கம் நீங்கிக் கண்விழித்த பொழுது முதலிற் கண்டது, தனது உள்ளம் போலவே நரம்பறுந்து குடம் உடைந்து கிடந்த யாழிலைத்தான்.

கலைஞருக்கு ஏற்படக்கூடிய கழிவிரக்கமும் அச்சமும் பத்தியும் ஏற்படத் துடித்து எழுந்து அதனை எடுத்துத் தான் இருந்த மெல்லையில் வைத்து வணங்கினான்.

வெளியில் மக்களின் ஆரவாரமும் கடல் அலைகளது இரைச்சலும் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிட்டு மாதவியின் காதுகளைக் குடைந்தன.

கோவலன் அமர்ந்திருந்த பக்கத்தை நோக்கினான். அந்த இடம் வெறுமையாய் இருந்தது.

அப்பொழுதான் நடந்து முடிந்தவையெல்லாம் அவளின் நினைவிற்கு வந்தன. ‘சலதி! சலதி!’ என்று வெளி இரைச்சஸ் யாவும் ஒன்றுகூடிக் காதுச் சவ்வுகளைப் பலமாகத் தாக்குவதுபோன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அவளின் நரம் புகள், எலும்புக் குருத்துக்கள் அளைத்தையுமே குடைந்து குடைந்து அந்தச் சொல்லானது உட்புக முனைவதாகிய சித்திரவதையினை அவ்வேளையிலே மாதவி அநுபவித்தாள்.

சலம்போலச் சலன உணர்வுகொண்டு நாளுக்கொருவளை
நாடுபவள்தான் சலதி! பொய்யே வடிவான ஏமாற்றுக்காரி
தான் சலதி! மாதவி சலதியா? கோவலன் கூறியதுபோல
மாயப்பொய்பல கூட்டும் மாயத்தாளா?

‘ஜூயகோ! எத்தகைய கொடுரோமான ஈவிரக்கம் அற்ற
வார்த்தைகள்!’

உயர்குலத்திலே பிறவாத குற்றத்திற்காக, கணிகையர்
குடியில் பிறந்த குறைக்காக, கோவலனின் ஆயிரத்தெண்
முகஞ்சு பொன்னுக்குத் தன்னை அடகுவைத்த பாபத்திற்காக
அவனுக்கு அழகான குழந்தையொன்றைப் பெற்றுக்
கொடுத்த பழிக்காக.....

கோவலன் வழங்கிய தண்டனை..... நாவென்னும் தீ
கொண்டு நல்லதோர் இதயத்தைச் சாம்பராக்கிவிட்ட
கொடிய தண்டனை.....

சுயநலம், பொருமை, வெகுளி என்ற மூன்றினதும்
கலவையாக விளங்கித் தன் இன்பம் ஒன்றிற்காகவே கட்டிய
மனைவியைத் துறந்து வந்து கண்டபடியெல்லாம் செல்வத்தை
வாரி இறைத்து அந்தக் குற்றத்தையும் மாதவிமீது சுமத்தி,
இறுதியிலே சொல்லக்கூடாத வார் த்தைகளையும் சொல்லி
அவளைச் சித்திரவதை செய்துவிட்டு.....

கோவலன் போய்விட்டான்.....

“போய்விட்டாரா?”

கோவலன்மீது சிற்றங்கொள்ளக் காரணமாயிருந்த
பழைய நினைவுகள் திடீரென்று நீர்மேல் எழுத்தாகிவிட,
மாதவிக்குப் பிரிவின் வேதனையும் ஏக்கமும் மேலோங்கின.
அவற்றின் பயன்தான் அவளை அறியாமலே அவளின் வாய்
உதிர்த்த அந்த வினா “போய்விட்டாரா?”

“ஆம். மாதவி! அவர் போய்விட்டார். இனி உன் மனை திரும்பமாட்டேன் என்று ஆயிரம் தடவைகள் ஆணையிட்டபடி பித்தர் போல உன் காதலர் தமது மனைநோக்கிச் சென்றுவிட்டார்.”

இடு முழங்கியது. மின்னல்கள் கண்களைப் பறிப்பது போலவிழிப் பாவையினுள்ளே சுழன்றன. சம்மட்டி கொண்டு தலையை அடித்துப் பிளப்பது போல இருந்தது. ‘போய்விட்டார், போய்விட்டார்’ என்ற சொற்றெடுரே வேலாகவும் சட்டியாகவும் மாறிமாறி மாதவியின் இதயத்தைக் குத்திக் குடைந்தன.

அவள் மீண்டும் தரையில் விழவிருந்தாள். ஆனால் மாத வியின் கேள்விக்கு விடையளித்தபடி உள் நுழைந்து, அவளின் எதிரியக்கங்களை அவதானித்துக் கொண்டு நின்ற வசந்தமாலை அவளைத் தாங்கிக்கொண்டாள். அவளின் அழைப்புக் குரலைக் கேட்டு வெளியில் நின்ற தாதியரும் ஓடிவந்து மாதவியைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்; அணைத்து ஆதரவுதர முயன்றனர்.

மாதவியின் கண்கள் அணையுடைத்துப் பெருகின. உடலானது கொம்பிலிருந்து பறித்தெறியப்பட்ட கொடிபோலத் துவண்டது. அவளின் மென்மையான இதயத்தை வெட்டிப் பிளந்து விம்மல்கள் வெடித்தன. சொற்களற்ற அவளின் ஒலத்தினை முதன்முதலாகக் கேட்க நேர்ந்த வசந்தமாலையும் தாதியரும் கடவுள், தங்களுக்குச் செவிகளைப் படைத்ததை நினைத்து நொந்துகொண்டனர்; கண்களைத் தந்ததற்காய்க் கடிந்துகொண்டனர்.

ஒருவாறு அவளை மெல்ல அணைத்து அழைத்து வந்து அவளின் வண்டியில் ஏற்றினர். வசந்தமாலையும் ஏறிக் கொண்டு மாதவியைத் தன் மார்பில் சாய்த்துக்கொண்டாள்.

அங்கு நின்ற மக்கள் கூட்டம் மாதவி தனித்துச் செல்வ நையும் அவளின் அணைகடந்துவிட்ட சோகத்தையும் வெடிக்கை பார்த்தது.

அவள் கடலாடக் கோவலனேடு வந்தபொழுது மதிப்பும் பயபத்தியும் காட்டி வழிவிலகிலிட்ட அடேகூட்டம், இப்பொழுது கேவியும், சிரிப்பும் பழிப்புமாக அவளை நோக்குவதை வசந்தமாலை கண்டு அளவற்ற வெறுப்பும் சீற்றமும் அடைந்தாள்.

‘மாதவி அன்னை தனித்துப் போகிறாரோ?’ ‘கோவலனைக் கலைத்துவிட்டாரோ?’ ‘புதிய கொம்பு கிடைத்துவிட்டதோ?’ ‘தாசி மோகம் திரவிய நாசம்!’ ‘ஆடிய ஆட்டமெல்லாம் இனி அடங்கிவிடும்’ என்பன போன்ற கருத்துரைகளைத் தாராளமாக அள்ளித் தெளித்தது, அந்த மக்களாகிய அங்காடிக் கும்பல்.

மாதவிக்கு அவளிருந்த நிலையில் அவையெல்லாம் செவி களில் ஏறின என்று கூறல் இயலாது.

ஆனால் வசந்தமாலையின் செவிகளை அவை இடியாய் இடித்துச் சித்திரவதை புரிந்தன. ‘இந்தச் சனக்கும்பலைப் பஸ்மீகரமாக்கினால் என்ன’, என்ற வெகுளியும் ஆவலும் அவள் உள்ளத்திலே கிளர்ந்தெழுந்தன.

“செல்வத்தின் செழிப்பின்றும் அதனால் உண்டான அதிகார மமதையினாலும், கணிகையர் என்று ஒரு பிரிவினை உண்டாக்கி அவர்களைத் தமது போகப் பொருள்களாய் அறுபவித்து, அவர்களின் அழகையும் இளமையையும் கலைத் திறன்களையும் உணர்வுகளையும் சிதைத்துச் சீரழித்துவிட்டுப் பின்பு அவர்களை இழித்தும் பழித்தும் கேவிசெய்யும் இந்தப் பாவிகள் அழிந்தபோகட்டும்’. என்று வசந்தமாலை தன் நெஞ்சினுள்ளே பொருமிச் சாபங்களை வழங்கினார்.

இவற்றை அவளால் வெளிப்படச் சொல்லமுடியுமா? சொன்னால் அவர்கள் அவளை உயிருடன் விட்டு வைப்பார்களா? கணிகையரின் விதிகளிலே வான் முட்ட எழுந்து நிற்கும் மாடமாளிகைகளை எல்லாம் தீக்கிரை கொடுத்துக் கூட்டிச்சுவர்களாக அல்லவா ஆக்கிவிடுவார்கள்?

வசந்தமாலையால் மனத்தினுள்ளே மறுகத்தான் முடிந் தது,

ஓருவாறு மாதவியை மனைக்குக் கொண்டுவெந்து சேர்த் தார்கள்; படுக்கையிலே கிடத்தினார்கள். வசந்தமாலை விசிறியை எடுத்து விசிறினாள்.

சற்றுப் பொழுதில் மாதவி கண்ணிழித்தாள்; மிரட்சியடன் சற்றும் முற்றும் நோக்கினாள். இறுதியில் அவளின் பார்வை வசந்தமாலையில் குத்திட்டு நின்றது. திட்டமிருந்து கதறிக் கொண்டு வசந்தமாலையை இறுகத் தழுவியவளாய் ஓவென்று குரலெடுத்து அழுதாள்; விம்மினாள்; பொருமினாள். அவளின் உடல் நடுங்கியது.

வசந்தமாலையின் கண்களிலும் நீர் பெருக்கெடுத்தது. அவள் சிறுவயதிலிருந்தே மாதவியின் அனுக்கத் தோழியாய் இருந்து வந்தவள்; மாதவியை உயிராக நேசித்தவள்; மாத விக்குக் கண்ணும் கவசமுமாய் விளங்கியவள்.

எத்தகைய துயரத்திலும் மாதவிக்கு ஆதரவும் அறி வரையும் வழங்கி வந்த வசந்தமாலைக்கு இன்று வாய் அடைத்துக்கொண்டது.

எதைச்சொல்லி ஆற்றுவது? எங்கே தொடங்குவது? மாதவியின் அந்தப் பரிதாப கோலத்தையும் அவலத்தையும் காணக் காணத் தலையே சுற்றியதல்லாமல் மூளையில் ஒன்றும் தோற்றவில்லை.

அவள் மௌனமாக மாதவியை அணைத்துபடி தோன்களில் மெல்லத் தட்டி ஆசவாசப்படுத்த முயன்றாள். அந்தச் செயல் மாதவிக்கு ஆறுதல் தருவதற்குப் பதில் வேதனையை மேலும் கூட்டுவதாகவே இருந்தது.

விநாடிகள் ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்தன பேச்சற்ற பெருமொன்றும் மாதவியின் பள்ளியறையில் மட்டுமன்றி

அந்த மணி முழுவதுமே நிறைந்து ஆக்கிரமித்திருந்தது. சித்திரை மாதத்தின் வெப்பக்காற்று, தன் இயக்கத்தை நிறுத்திவிட்டது போல மரங்கள்கூட ஆடாது அசையாது நின்று மெளனம் காத்தன.

அவவேளையில் பணிப்பெண் ஒருத்தி மணிமேகலையைத் தூக்கிக்கொண்டு அவ்வறையினுள்ளே நுழைந்தாள். குழந்தை நீண்ட நேரமாகத் தாயைக் காணுமல் தவித்து இப்போது கண்டதும் ‘அம்மா’ என்று கத்தித் தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து மாயச் சிரிப்பை உதிர்த்தபடி தாயிடம் தாவியது.

மாதவி குழந்தையை வாங்கி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். அந்த நேரத்தில் அந்தப் பேதப்பெண்ணின் முழு உலகமுமே மணிமேகலையாகக் கருகி அவளின் மடியில் அமர்ந்திருந்தது போல அவளுக்குத் தோற்றியது.

இந்தச் சூழ்நிலை மாற்றம் வசந்தமாலைக்குப் பேசத் துணிவை அளித்தது. ‘மாதவி இனி உன் வாழ்க்கை உன் மகள் மணிமேகலைக்காகவே என்று நினைத்துக்கொள். அவருக்காகவேனும் நீ உன் மாபெரும் இழப்பை மறந்து மனத்தை ஆற்றிக்கொள்.’ என்று அவள் சொல்லியபடி மணிமேகலையின் கண்ணத்தைச் செல்லமாகக் கிள்ளிச் சிரிக்க முயன்றார்.

மாதவியும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு மணிமேகலையின் குழிந்த கண்ணங்களிலே முத்தமாரி பொழிந்தபடி “நீ சொல்வது உண்மைதான் வசந்தமாலை! என்னை மறந்து, துறந்து சென்றவர் இனித் திரும்பப் போவதில்லை. அவரின் நினைவுச் சின்னமான என் கண்மணியை என் குலத் தினர் ஒருவருமே வளர்க்காத முறையிலே நான் வளர்த்து ஆளாக்குவேன்.” என்று குரல் தளதளக்கக் கூறினார்.

“ஆம்! மாதவி! உன்னிலும் சிறந்த நடன கலாராணி யாக உன்மகளை ஆக்கிவிடு. அவளின் மூலம் உன் நிறை

வேறுத கனவுகள் நிறைவேற்றட்டும். கோவலருக்கும் இந்தப் பூம்புகார் மக்களுக்கும் இதுவே நல்ல பாடம்' என்று வசந்தமாலை கூறிய பொழுது அவள் மாதவியின் கவனத்தைத் திருப்பி அவளின் கவலையை மறக்கச் செய்துவிட்டதாக மனப்பால் குடித்தாள்.

ஆனால் அடுத்து மாதவி சொன்ன வார்த்தைகள், வசந்த மாலையின் நம்பிக்கை எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை நிருபித்துவிட்டன.

"இல்லை! வசந்தமாலை! எந்த ஆடலும் பாடலும் எனது வாழ்வைக் கண்ணர்க் கடலாக ஆக்கினவோ அவை என் ஞேடேயே அழிந்துபோகட்டும். நான் பிறந்த குலத்தால் எனக்கு ஏற்பட்ட வசையும் என்ஞேடேயே முடியட்டும். என் மகள் உலகத்தின் துக்கம், துக்க காரணம், துக்கநிவாரணம், துக்க நிவாரண மார்க்கம் என்பவற்றைத் தேடிச் சென்ற போதிப் புனிதவின் நெறி நின்று துறவினி ஆவாள். மண்ணின் புழுதிக் கறைகள் அவளில் படிய நான் ஒரு சிறிதும் இடம் அளிக்கமாட்டேன். இது சத்தியம்'" என்று உறுதி யாகப் பகர்ந்தாள் மாதவி.

வசந்தமாலைக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரிய வில்லை.

ஆனால் இது சரியான முடிவுதானு? மாதவி வாழ்க்கையை அநுபவித்து அதன் ஏற்றத்தையும் இறக்கத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் கண்டு • மனம் வைரித்துப் போனது நியாயந்தான்.

ஆனால் ஒரு பாவமும் அறியாத, பிறந்து ஓராண்டு கூட நிறைவு பெறுத பச்சைக் குழந்தைக்கு இத்தகைய கடிய கொடிய தண்டனையை மாதவி இப்பொழுது முதலே அளிப்பது என்ன நியாயம்?

“இருக்கட்டும், இப்பொழுது இவள் இருக்கும் மனத்தில் யில் விவாதம் செய்வதற் பயனில்லை. இவளைத் தனிமையில் விட்டுச் செல்லுவோம். நானை கெளசிகர் மூலம் அறிவுரை கூறுவிப்போம். அவர் இவளின் வெராக்கியத்தைத் தளர வைப்பார் என்பது உறுதி” என்று வசந்தமாலை மனத்துள்ளினைத்தவண்ணம் அவ்விடத்தைவிட்டு அகண்றுள்.

மாதவி குழந்தையைத் தழுவியவன்னம் தன் அழுத்ததை அதற்கு அளிக்க, வயிறு நிறைந்து அந்த நிறைவிலேயே அது சிறிது நேரத்தில் துயிலில் ஆழந்தபோயிற்று.

மாதவி படுக்கையிலிருந்து எழுந்தாள். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் பெற்ற இரு பரிசில்களும் அவளுக்கு நினைவில் வந்தன.

அவற்றை அவள் மிகவும் அந்தரங்கமாக ஒரு பேழையில் இட்டு வைத்திருந்தாள். கோவலனுக்குத் தெரியாது மாதவி மறைத்து வைத்திருந்தவை இந்த இரண்டு பரிசுப் பொருள்கள்தாம்.

ஒன்று மினெசிலோக்கஸ் வழங்கிக் கோவலனால் தலைவேறு உடல் வேருக நொருக்கப்பட்ட ‘அதீனி’ சிலை.

மற்றது கோவலன் வழங்கிய மரகதப் பொற்சிலை, ஒன்று அவளின் கலாமேதைக்குக் காணிக்கையாக வழங்கப்பட்ட மதிப்புப் பரிசில்.

மற்றது செல்வத்திலிர் காரணமாக அவளுக்கு உபகரிக்கப்பட்ட ஆணவப் பரிசில்.

ஒன்று மலை. மற்றது மடு. ஆனால் இன்று மலையே மடு வாகவும் மடுவே மலையாகவும் மாறித் தோற்றின.

கோவலன்மீது தான் கொண்ட அன்பும் பாசமும் தன்னை இறுதியில் வென்றுவிட்டன என்ற உண்மையை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள்.

இந்தப் பிறவியிலே இனி என்றுமே காணமுடியாத ஒரு வனுக்காக அவளின் உள்ளமானது கணிந்து உருகியதற்குக் காரணத்தை அவளால் புரிந்துகொள்ளவே கூடவில்லை.

எழுந்தாள்; பரிசிலகள் வைத்திருந்த பேழையை எடுத்தாள்; அதனுள்ளிருந்த இரண்டு பரிசிலகளையும் வெளியில் எடுத்தாள்.

அடுத்த கணம் ‘அதீனி’ சிலையின் இருதுண்டுகளும் காலதரூடாக வெளியில் ஏறியப்பட்டு அவை அநாதைகளாய்ப் புழுதியை முத்தமிட்டன.

கோவலனின் மரகதப் பொற்சிலையைத் தன் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு அவள் அழுதபொழுது பரிசுத்தமான காதலுக்காகத் தெய்விகமான கலைப்பற்றைத் துறந்துவிட்ட தியாகத்தின் பெருமிதம் அவளின் நெஞ்சை நிறைத்தது.

அந்த நிறைவே அவளின் பிரிவு வேதஜையை மேலும் கூட்டுவதற்குப் போதியதாய் இருந்தது.

உணர்ச்சியின் உச்ச நிலையிலே மாதவி தன் கூந்தலி விருந்து தாழைமலர் இதமொன்றை எடுத்தாள்.

அதன்மீது செம்பஞ்சுக் குழம்பு தீற்றிய மெல் விரல் நகத்தால்.....

‘தன் கண்மணி அணையாற்குத்’. திருமுகம் வரைய லானாள்.

கண்கெட்டபின் சூரியவணக்கம்

வரீனின் கண் விழிக்கவில்லை. வைகறைப் பொழுதும் அணுகவில்லை. விண்மீன்கள் மறையவில்லை. வெண்மதி மட்டும் மறைந்துபோயிருந்தது.

கோவலனும் கண்ணகியும் தம்மைத் துரந்து வந்த ஊழு வினையை அறிந்து கொள்ளாது பூம்புகாரின் புறநகர் வாயிலில்க் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். வழியில் ஆதிசேடனில் அறிதுயில் கொண்ட மாயவன் கோயிலும், இந்திரன் அமைத்த ஏழு விகாரங்களும் எதிர்ப்பட்டன.

அவற்றை வணங்கி மேற்சென்ற பொழுது ‘மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோராகிய’ துறவிகள் அமர்ந்தினிதொழு கும் அருகத்தானம் தொன்றியது. அதனையும் வழிபட்டு வலங்கொண்டு அப்பாற் போயினர்.

பண்மலர்ச் சோலைகளைச் சூழ்ந்து விளங்கிய இலவந்தி கையின் மதிலைக் கடந்து காவிரிக் கழிமுகமும் பின்செல்ல அதற்கும் அப்பாற் செல்கையில் கண்ணகிக்குக் களைப்புன் டாகி அவன் நெட்டுயிர்த்தாள். எனினும் தன் கணவனுக்குத் தனது துயர் தெரியாது மறைத்தற்காய் அவன் புன்மறு வல் பூண்டபொழுது; கோவலனுக்கு அது பெரும் வேத னையை அளித்தது.

எனினும் அதைத் தன் உள்ளத்திலேயே அடக்கிய வண்ணம் கோவலன் கண்ணகியையும் அழைத்துக்கொண்டு மேலும் நடந்தான். வழியில் கவுந்தியடிகள் என்னும் தவமுதாட்டியார் எதிர்ப்பட்டார். அவரிடம் கோவலன் மதுரை முதூருக்கு வழிகேட்டான். அவர் இவர்களின் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து இவர்களில் மிகக் அருள் கூர்ந்து “தென்றமிழ் நன்னாடுகிய மதுரையிற் சென்று அங்குள்ள சான் ரேரிடம் அறவரைகளைச் செவிமடுக்க எண்ணியுள்ளதால் நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்” என்று கூறினார். கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் அவர் கூற்று மிகவும் மகிழ்வினை அளித்தது. “அடிகளே, தங்கள் வருகையால் கண்ணகிக்கும் நல்ல துணை கிடைத்தது” என்று கோவலன் உரைத்தான். மூவரும் மதுரையை நோக்கி வழிக்கொண்டனர்.

வழியிலே அழகார்ந்த பல இயற்கைக் காட்சிகள் கண்களுக்கு விருந்தனித்தன. அறவோர் பலரைத் தரிசித்து அறவுரைகளைக் கேட்கும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. இவற்றால் கோவலனும் கண்ணகியும் வழிநடை வருத்தத்தினை மறந்து கவுந்தியடிகளுடன் உரையாடிய வண்ணம் சென்றனர். காவிரி சூழ்நாட்டின் எல்லையினை இவ்வாறு கடந்து செல்கையில் வம்பப் பரத்தர் இருவர் எதிர்ப்பட்டு, “காமனும் இரதியும் போல வரும் இவர்கள் யார்?” என்று கவுந்தியடிகளை வினாவு, அவர் “என் மக்கள்” என்றார்.

அந்தக் காமுகர்களுக்கு அடிகளின் பதில் வேடிக்கையாயிருந்தது. “உடன்பிறந்தோர் கணவன் மனைவியாகக் கூடி வாழ்தலும் உண்டோ?” என்று அவர்கள் கேட்ட பொழுது, இத்தகைய இழிந்த வார்த்தைகளை முன் எக்காலத்தும் கேட்டறியாத கண்ணகி, தன் செவிகளைப் புதைத்துக் கொண்டு, கணவனின் முதுகுப்புறத்தில் ஒடுங்கியவண்ணம் நடுங்கி நின்றாள்.

‘குணமென்னும் குன்றேறி தின்ற’வரான கவுந்தியடிகளுக்கு அவர்களின் கொடிய வார்த்தைகள் சீற்றத்தைக்

கிளப்பிலிட்டன. “இவ்வாறு புலையுரை கூறிய நீங்கள் நரி களாய் அலையுங்கள்” என்று அவர் சாபமிட அந்தக்கணத் திலேயே அவர்கள் நரிகளாய் மாறி ஊனையிட்டனர்.

கண்ணகிக்கு அவர்கள் மீது இரக்கம் உண்டாயிற்று. “நெறியின் நீங்கியோர் நீர்அல கூறினும் அறியாமை என்று அறியல்வேண்டும்” என்று அவள் அடிகளுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்களை மன்னித்துச் சாபநீக்கத்திற்கான கால எல்லையைக் கூறுமாறு வேண்டினால். அடிகளும் “நீங்கள் ஓராண்டு நரி களாய் உழன்றபின் மீண்டும் மாணிட வடிவினை அடையுங்கள்” என்று உரைத்துச் சீற்றம் தவிர்ந்தார்.

கண்ணகியின் பெருந் தகைமையையும், மென்மையையும் கோவலன் அவளின் செயலாலும், வாக்காலும் உணர்ந்து, “எத்தகைய அரிய செல்வத்தை நான் புறக் கணித்து இருந்தேன்?” என்று நினைந்து கழிவிரக்கப்பட்டு வருந்தினான்.

கண்ணகியின் மாண்புகளை இது போலவே இன்னெலூரு சந்தர்ப்பத்திலும் கோவலன் உணர்ந்துகொண்டான். நாடு கடந்து காட்டுவழியில் அவர்கள் சென்றபொழுது வேட்டுவர் கொற்றவைக்குப் பலியனித்து வழிபாடு நிகழ்த் தியதைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கொற்றவையின் சந்நிதியிலே தெய்வமுற்றுடிய பூசாரினி, கண்ணகியை நோக்கி,

“இவளோ,
கொங்கச் செல்வி, சூடமலை யாட்டி
தென்றபிழப்பு பாவை செய்தவக் கொழுந்து
ஓருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திருமாமணி”

என்று தீர்க்கதறிசனம் கூறினால் அடக்கமும் அன்புமே உருவான கண்ணகிக்கு அந்த மூதாட்டியின் வார்த்தைகள் நாணத்தையும் கூச்சத்தையும் மிகுவித்தன. “இம்மூதாட்டி பேதுறவு மொழிந்தாள்” என்று கணவனுக்கு மட்டும் கேட்கக்

கூடியதாய் அவன் முதுகின்பின்னால் ஒடுங்கி நின்று அவன் கறியபொழுது கோவலனின் உடல் நடுங்கியது.

தெய்வமாக கற்பினளாம் தன் மனைவிக்குத் தான் இழைத்த திமைகளை நினைந்து அவன் நெஞ்சமானது அந்த வேளையிலே குருதிக்கண்ணீர் வடித்தது.

கண்ணகியின் தருதிக்கு முன்னால் தான் மிகவும் தாழ்த்து போய்விட்டதாய்க் கோவலன் உணர்ந்தான். “எதிர்காலத் தில் இவளோடுகூடி நான் கணவனுகவும் இவள் மனைவியாகவும் வாழ்வது நடவாத காரியம்” என்று ஏனே அவன் நினைத்து மிகவும் கவலையடைந்தான். முன் எக்காலத்திலும் இந்த அளவிற்குத் தாழ்வுணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டதில்லை.

‘இனி இவளைக் கணவிலும் நினைக்கப் போவதில்லை’ என்று உறுதி பூண்டு ஆணையிட்டுத் துறந்த மாதவிபற்றிய நினைப்பு அவனின் மன வெராக்கியத்தையும் உடைத்துக்கொண்டு அப்போது உண்டானது பற்றியும் அவன் ஆழ்ந்த கவலையடைந்தான்.

“நான் மாதவியைச் சலதி என்று தூற்றினேன். இப்பொழுது உண்மையிலே சலத்தைப் போல நினையில்லாது கணத்துக்குக் கணம் சலனப்படுவன் நான்தான். வேக்கேருபெண் மீது இச்சையிருப்பதாகப் பாவளை பண்ணிப் பாட எனக்கு உரிமையிருந்தால் அந்த உரிமை மாதவிக்கும் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

“அப்படியானால்.....? மாதவிமீது நான்கொண்ட சீற்றம் நியாயமற்றதா? அவளைத் துறந்து வந்தது சிந்தணையில் ஸாமஸ் நான் மேற்கொண்ட அவசர முடிவா?”

இந்த நினைவே கண்ணகிக்குத் தான் செய்யும் கொடுந் துரோகம் என்று கோவலன் உணர்ந்து, மீண்டும் மீண்டும் தன் மனத்தை அடக்கிப் பழைய வாழ்க்கையைக் கணவாக மறக்க எவ்வளவோ முயன்றும் அது அவனுல் கூடவில்லை; கூடவேயில்லை.

கண்ணகியின் பக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது மாதவி யையும் மாதவியின் பக்கத்தில் இருந்தபொழுது கண்ணகியையும் நினைத்துக் கொள்ளும் தனது குரங்கு மனத்தில் அவனுக்கே பெரும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

மாதவியைப் பரத்தை என்றும் பாவி என்றும் நன்றியில்லாதவளென்றும், தனது செல்வத்தையெல்லாம் சிரித்துச் சிரித்தே பறித்துக்கொண்ட கிராதகி என்றும் நினைத்து அந்த நினைவே உண்மை என்று நம்பி அந்த நம்பிக்கையின் அடித்தளத்திலே அமைதியான எதிர்காலத்தைக் கண்ணகி யோடு அமைத்துக்கொள்ளக் கோவலன் முயன்று முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருந்ததை அவன் பக்கத்தில் வந்த கண்ணகி அறியவேயில்லை.

அவன், தான் இழந்துவிட்ட பாக்கியமானது மதுரையிலே எங்கோ புதைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் அதனைத் தன் கணவரையே சென்று கிண்ணிக் கிளாறி எடுக்கப் போவதாகவும் நம்பிக் கணவு கண்டு வழிநடைத் துன்பங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு சிரித்தும், உரையாடியும், குதலை பேசியும், குளிர்கொல்லுரைத்தும் மகிழ்ந்தவளாய் நடந்துகொண்டிருந்தாள்!

கவுந்தியடிகளோ மதுரையில் தாம் தரிசிகப்போகும் சமண முனிவர்கள் பற்றிய கனவில் மிதந்தவன்னாம் இடைவிடாது அறிவுரைகளும் ஆறுதலும் சுற்றிக்கொண்டே வந்தார்!

இப்படியே பலநாள் நடந்து வேதநால் வகுத்த வழியினின்றும் வழுவி வாழும் மறையவர் சேரி ஒன்றை அடைந்தார்கள். அங்கே பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் கண்ணகியைக் கவுந்தியடிகளோடு இருத்திவிட்டு, நீரருந்தும் வேட்கை மிக்க கோவலன் அண்மையிலிருந்த குளம் ஒன்றை நாடி சென்றுன்.

அந்த வேளையில் அவன் முகம் காய்ந்து கருகிப் பொலி விழுந்து காட்சியளித்தது. கண்களில் துன்பம் கவிந்து கிடந்தது. நெஞ்சை உடைத்து நெடுமுச்சுக்கள் எழுந்துகொண்டிருந்தன. அந்தக் கோவலத்தில் அவனே கோவலன் என்று எவருமே அடையாளம் கண்டிருக்க முடியாது.

கோவலனுக்குத் தாகம் மிகுதியாக இருந்ததால் மிக அவசரமாகச் சென்று குளத்தைக் கண்டதும் அதனால் இறங்கி இரு கைகளாலும் தண்ணீரை அள்ளிக் குடிக்கலானான்.

“ ஏ! மாதவிக் கொடியே! வேணிலின் வெப்பம் தாங்காது நீ காய்ந்து கருகிக் கிடப்பது, கோவலனைப் பிரிந்த மாதவியின் கோவலத்தை எனக்கு நினைவுட்டுகிறது. ”

கோவலன் திடுக்குற்றுன். சற்றுத் தொலைவிலிருந்து வந்த இந்த வார்த்தைகள் அவனுக்கு வியப்பையும் திகைப் பையும் அளித்தன. வார்த்தைகளுக்குரிய குரல் முன்பு கேட்டது போலவும் நன்கு அறிமுகமானது போலவும் இருந்தது.

“ பூம்புகாருக்குப் பலகாகு தூரமான இவ்விடத்தில் என்னையும் மாதவியையும் தெரிந்துகொண்டு இப்படிப் பேச பவர் யாராயிருக்கலாம்? ”

திரும்பினான்.....அங்கு வாயெல்லாம் பல்லாய், அவிழுந்த குடும்பம் தளர்ந்த அரையாடையுமாய் நின்றவன்.....

கௌசிகமாணி!

அத்தனை கவலைகளுக்கிடையிலும் கோவலனின் உள்ளத்திலே மகிழ்ச்சியின் கதிர் மெல்லப் படார்ந்தது. அவன் ஓடிச் சென்று கௌசிகனைத் தழுவிக்கொண்டான்.

“கௌசிகரே! நீர் எங்கே இந்த இடத்தில்.....உம்மையார் அனுப்பி வைத்தார்கள்? ” என்று கேட்டவன்

மாதவியா?" என்று உதடுவரை வந்த சொல்லை மிகவும் முயன்று மறைத்துவிட்டான்.

அநுபவசாலியும் பிறரின் முகத்தினாடாக அகத்தை அளந்தறிய வல்லவனுமான கௌசிகன் சிரித்துக்கொண்டே "நீர் யாரைப்பற்றி நினைத்தபடி இருக்கிறோ, அவர்தாம் என்னை அனுப்பிவைத்தார்" என்றான்.

இனியும் மறைப்பதில் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்த கோவலன் வலுவந்தமாக முகத்தில் வெறுப்பை வருவித்துக் கொண்டு, "அவளைத்தான் என்றென்றைக்குமாய்த் துறந்து வந்துவிட்டேனே? மீண்டும் ஏன் அவள் என்னை வருத்த முயல வேண்டும்? அவளுக்காக இத்தனைநாள் என் மனை வியைத் துறந்திருந்தது போதாதா? இன்று என் பெற் ரேர், உறவினர், பிறந்த நாடு என்று எல்லாம் துறந்து வந்த பின்னும் அவளுக்கு நிறைவு ஏற்படவில்லையா?" என்று அடுக்கிக்கொண்டே சென்றான்.

கௌசிகன் அவனை இடையில் நிறுத்தி, "கோவலரே, உமக்கு உம்முடைய கவலையும் கஷ்டங்களுந்தாம் முக்கியம், மற்றவர்கள் உம்மால் அடைந்த, அடைகின்ற துன்பங்கள் பற்றி உமக்குச் சிந்தனையே இல்லை." என்று சற்று வெகுளி யுடன் கூறினான்.

கோவலனுக்கு உடன் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கௌசிகன் தொடர்ந்தான். "மாதவியின் வாழ்க்கையில் நீர் குறுக்கிடாமல் இருந்தால் இன்று அவள் எவ்வளவோ நிம்மதி யாக இருந்திருப்பாள். அவள் மட்டுமோ? உம் அரும்பெறல் மனைவியாராம் கண்ணகியாரும் மகிழ்ச்சியில்துளைத்திருப்பார். நள்ளிருள் நடுயாமத்தில் அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு முன்பின் அறியாத அந்நிய நாட்டிலே அலைகின்றீர். இது போதாதென்று யைது முதிர்ந்த காலத்தில் உமது பெற்றே ரும் கண்ணகியாரின் பெற்றேரும் உங்களைப் பிரிந்து கண்ணீர் வடிக்கவும் வைத்துவிட்டார். பூம்புகார் நகரமே

இராமனைப் பிரிந்த அயோத்திபோல் ஆகிவிட்டது. இவை யெல்லாம் ஏன்? இத்தனைக்கும் காரணம் மாதவிதான் என்று நீர் சொல்லீரானால், கோவலரே! இதைவிடக் கொடுமை வேறு எதுவுமே இருக்கமுடியாது' கடைசி வார்த்தைகளைச் சொன்னபொழுது கௌசிகளின் கண்களில் நீர் முடியது; குரல் தமுதமுத்தது.

கோவலனையும் அவனுடைய வேதனை தொற்றிக்கொண்டது. "கௌசிகரே, நீர் சொல்வது உண்மைதான். எனது சிரமிவுக்கெல்லாம் நானே காரணன் என்று இன்று உணர்கிறேன். ஆனால் காலம் கடந்துவிட்டது. மதுரை சென்று செல்வனுட்த் திரும்புவேன், கண்ணகியின் வாழ்வில் ஒளிவிளக்கு ஏற்றுவேன், என்ற நம்பிக்கையில் சென்றுகொண்டிருக்கும் என் மனத்தைக் குழப்பாதீர். இனி நான் பழைய வாழ்க்கைக்குத் திரும்பப் போவதில்லை. அது ஒரு பயங்கரக்கனவு?"

கௌசிகன் ஏனானமாகச் சிரித்தான். "உம்மை அந்த வாழ்விற்குத் திரும்புமாறு நான் சொல்லவில்லை. மாதவியிட மிருந்து இனக்கத் தூது வந்துள்ளேன், உம்மை மீட்டும் அவனுடன் சேர்த்துவைக்க முயல்வேன், என்று நீர் நினைக்கிறீர்போலும்! ஆனால் நான் வந்தது அதற்காக அல்ல" என்று அவன் சொன்னபொழுது கோவலனுக்கு வியப்பாயிருந்தது.

"அப்படியானால் நீர் வந்த காரணம்?"

"மாதவி நீர் பிரிந்தது கருதிக் கையறு நிலையுற்றுக் கலங்கியது உண்மைதான். உம்மையும் தன்னையும் பிரிந்த கலைவாழ்வினை உம்மீது கொண்ட பேரன்பினால் அவள் துறந்து விட்டதும் உண்மைதான்."

இதனைக் கோவலனால் நம்பமுடியவில்லை. "கௌசிகரே, நீர் 'மறைநூல் வழக்கத்துப் புரிநூல் மார்பர்' என்றாலும் உம்முடைய நேரமையிலும் உண்மையிலும் எனக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் மாதவி

தனது ஆடலையும் பாடலையும் என்மீது கொண்ட அன்பிற் காய்த் துறந்துவிட்டாள். என்று நீர் சொல்வதை.....” கோவலன் இழுத்தான்.

“நீர் இதை நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். மாதவி இனி என்றைக்கும் ஆட்டரங்கு ஏற்மாட்டாள்; யாழைக் கையால் திண்டவும் மாட்டாள்; தன் தெய்விக இசை அமுதைப் பொழியவும் மாட்டாள். இவைமட்டும் அல்ல. உமது மகள் மணிமேகலையைக்கூட அவள் கலைகளிலே ஈடுபடுத்தப்போவதில்லை. பேரழகியான மாதவிக்கும் ஆண்மகனுன் உமக்கும் மகளாய்ப் பிறந்து மழலைப் பேசி அழகொளி வீசி வளரும் அந்தப் பச்சிளம் குழவி, தலையை முண்டிதம் செய்துகொண்டு, மஞ்சள் ஆடையை உடலிலே தரித்து “புத்தனே சரணம், சங்கமே சரணம், தருமமே சரணம்” என்று தெருவிலே பிச்சை ஏற்றுத் திரியப்போகிறது. இதுவும் உமக்குத் திருப்தி தானே? ” இறுதி வார்த்தைகளைக் கூறியபொழுது கௌசி கன் அழுதேவிட்டான்.

கோவலனுக்கு உலகமே சுற்றியது. தனது அன்புக்குப் போட்டியாக வந்தது, என்று மணிமேகலையில் பாசத்திற்குப் பதில் ஏரிச்சலே கொண்டிருந்தவுன் கோவலன். எனினும் மாதவியின் இந்த முடிவு எத்தனைய வேதனையிலிருந்து பிறந் திருக்கவேண்டும் என்பதை அவனுல் உணர முடிந்தது. இவ்வளவு வேதனையும் இவ்வாரூன தியாகங்களும் தனக் காகத்தானே என்று நினைத்தபொழுது மாதவியின்மீது அவன் கொண்டிருந்த சீற்றமெல்லாம் அவனிலிருந்து வடிந்துபோக அவன் அவளை நினைந்து உருகினான்.

“உம் .....இவையெல்லாம் நான் பேசி ஏன் உமது நேரத்தை வீணைக்கவேண்டும்? இதோ, மாதவி தந்த மடல்”, என்று கூறியவன்னம் கௌசிகன், மாதவி கொடுத்த தாழைமடல் திருமுகத்தைக் கோவலனிடம் அளித்தான்.

அதைப் பெறுகையில் கடைசியாக மாதவியோடு அவன் இருந்தபோது அவன் பூசியிருந்த நறுநெய் வாசம் அதில்

கமகுமத்தது. அதனாடாகப் பழைய சிந்தனைகளொல்லாம் மனத்தில் திரை விரிக்க அந்தத் திருமுகத்தைப் பாராமலே கலங்கினான்.

“உம..... படியும்” கெளசிகன் ஊக்கினான். கோவலன் வாசிக்கலானான். “பொய்ம்மையே அறியாத பெரியீர், உமக்கு அடியாளின் வணக்கங்கள். உம் பெற்றேருக்கு நீர் செய்தற்குரிய பணிகளைத் துறந்ததற்கும் குலப்பிறப்பாட்டி யான மனையாளுடன் இரவுக்கிரவே நாடு துறந்ததற்கும் நான் செய்தபிழை எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வில்லை. உமது இச்செயல் பெருங் கவலையைத் தருகிறது.”

திருமுகத்தை வாசித்து முடித்தபொழுது கோவலனின் விழிகளிலிருந்து இரு துளி கண்ணீர் முத்துப்போல அந்தந் தாழை மடவில் விழுந்து தெறித்தது.

“கெளசிகரோ, மாதவி திதிலன் என்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். இனி அவள்பற்றி எந்தவித ஐயமோ, கவலையோ கொள்ளமாட்டேன் என்பதை அவ ஞாக்கு எடுத்துரையும். இனி இந்தப் பிறவியில் அவளைச் சந்திக்கும் பேறு எனக்குக் கிட்டாது என்று என் உள் மனம் சொல்கிறது. அவனுக்கு என் இறுதி வாழ்த்தினை உரைத் திடும்.”

“மாதவி எழுதிய இந்த மடவின் புனிதத்தைப்போற்று வதற்கு அறிகுறியாக இதனை உம்மிடமே திருப்பி அளிக் கிறேன். இதனை என் தந்தையிடம் சேர்த்துவிடும். அவருக்கும் என் வணக்கத்தைக் கீறும்.”

இவ்வாறு கூறிவிட்டுக் கோவலன் மீண்டும் ஒருமுறை கெளசிகளை அன்போடு தழுவினான். அவன் திரும்பிச் சென்றபொழுது அவன் நெஞ்சுசப் பாரம் முழுவதும் இறங்கிய தற்கு அறிகுறியாக அவனது நடையிலே ஒரு கம்பீரமும் குதாகலமும் குடிகொண்டன.

கோவலன், கவுந்தியடிகளும் கண்ணகியும் இருந்த இடத்திற்குத் திரும்பியபொழுது, பாணர்கள் சிலர் அவர் களுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து யாழ் வாசித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

கோவலன் தனது மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடு முகமாக அவர்களிடையே சென்று அவர்களில் ஒருவனின் கையகத்தி லிருந்த யாழைத் தான் பெற்று அதனை மீட்டியவண்ணம் கொற்றவை மீது பாடற்பானி ஓன்றினை இசைக்கத் தொடங் கினான்.

கிழக்கும் மேற்கும்

அன்புசால் நண்பன் மினைவோக்கசிற்கு,

என் வாழ்த்துக்கள் உனக்கு உரியவாருக. நீ அனுப்பி வைத்த திருமுகம் புளொட்டினஸ் ஊடாகச் சென்ற வாரம் கிடைத்தது. ஓலிம்பிக்கில் நடைபெற்ற மெய்வல்லுநர் போட்டிகளில் உன் மக்கள் இருவரும் பல சாதனைகள் நிகழ்த்தி ஓலிவ் முடி கூட்டிப் பாராட்டப்பட்டதாய் எழுதி யுள்ளாய். ‘புலிக்குப் பிறந்தவை பூணகள் ஆகமாட்டா’ என்பதை உன் மைந்தர்கள் நிருபித்துவிட்டனர். அவர் களுக்கு என் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவி. இன்னும் இரு திங்கள்களில் நான் கிரேக்கம் திரும்பும் பொழுது அவர்களை மகிழ்விக்கும் சில பரிசில்கள் கொண்டுவேன்.

நிற்க, பூம்புகார்ப் புதினங்கள் பற்றி அறியும் ஆவலையும் நீ குறிப்பிட்டிருந்தாய். சிறப்பாக மாதவி, கோவலன், கெளிகன் நலங்களை அறியப் பெரிதும் விழைவதாக எழுதி யிருக்கிறேய். பத்தாண்டுகள் சென்றும் இன்னும் இவர்களை நீ நினைவில் வைத்திருப்பதற்கு நடனப் பேரரசியான மாதவியின் கலையாற்றலே காரணம் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால்..... உனக்கு இவர்கள் பற்றிய செய்திகள் பேரதிர்ச்சியையும் பெருங்கவலையையும் அளிக்கும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை.

சில நாள்களுக்கு முன்டு கோவலன் மாதவியைத் துறந்தான் என்று நான் சொன்னால் நீ பெரும் வியப்பே அடைவாய். ‘மாதவியை யன்றி வேறு உவகமே இல்லாது அவளின் நிழலாய்த் திரிந்த கோவலாலு அவளைத் துறந்தான்?’ என்று நீ கேட்டால் அது நியாயமான கேள்வியே. இடைவிடாத ஜயம், பொருமை, தன்னலம், செருக்கு என்பவற்றுலேயே ஈருவான ஒருவன், தனது பாசத் தளையை அறுத்துக்கொண்டது ஓன்றும் பெரிய காரியம் அன்று.

ஆனால் இதனேடு கதை முடிந்துவிடவில்லை. கோவலன் இந்திரவிழாவின் இறுதிநாளன்று காவிரிக் கழிமுகத்திலே மாதவியுடன் முரண்பட்டு ஆவேசமாக அங்கிருந்தே தன் இல்லம் திரும்பினான். இச்செய்தியைக் கௌசிகன் வாயிலாய் நான் அறிந்தபொழுது கௌசிகனின் மன நிலையிலேயே நானும் இருந்தேன். “கோவலாலு மாதவியைப் பிரிந்து ஒரு கணமும் வாழல் இயலாது. எனவே அவன் போன வேகத் திலேயே மாதவி மனைக்குத் திரும்பிவிடுவான்” என்பதே எங்கள் எதிர்பார்ப்பாய் இருந்தது.

ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லை. கோவலன் அன்று நடுயாமத்தில் அவன் மனைவி கண்ணகியையும் அழைத்துக் கொண்டு மதுரை நோக்கிப் பயணமானான். பூம்புகாரி லேயே மாபெரும் செல்வச் சீமானைய் இருந்தவன், தன் செல்வம், மானம், மதிப்பு என்ற யாவற்றையும் இழந்த நிலையில் பெற்றேர். உற்றேர், உறவினர் முகங்களில் எவ்வாறு விழிப்பான்? இந்த நாணை உணர்வே கோவலனை அவன் பிறந்த நாட்டிலிருந்து பிடர் பிடித்து உந்திப் பாண்டிநாடு செல்ல வைத்தது போலும்.

அவனும் கண்ணகியும் புகார்நகரை நீங்கியதே எங்கனும் பேச்சாய் இருந்தது. மாதவியைப்பற்றிப் பலவாறு இழித்தும் பழித்தும் ஊற்றியுமே எல்லாரும் பேசியவண்ணம் இருந்தனர். அவன் மனைக்குத் தீவைத்து அவளையும் அவளைச் சேர்ந்தோரையும் உயிருடன் யமனுலகு செல்லவைக்க முயற்சி நடந்ததாகவும் கௌசிகன் வாயிலாகக் கேள்வியுற்ற

பொழுது, மாதவி மீது எனக்கு இரக்க உணர்ச்சிதான் உண்டாயிற்று. தமிழகத்தின் பல சிறப்புக்களை மனதாரப் போற்றி வந்த எனக்கு, இந்நாட்டவரின் சாதிப் பாருபாட்டு இறுக்க மும் 'கண்டூன்று சொல்லும்' கொடுமையும் ஒரளவு வெறுப்பைத்தான் உண்டாக்குகின்றன.

கோவலன் பாண்டிநாட்டுத் தலைநகரான மதுரைக்குச் சென்றபின்னரும் அவன் கனவு பலிக்கவில்லை. மீண்டும் செல்வம் சேர்த்துத் தன் குலமானம் காத்து நாடு திரும்புவ தாய் அவன் குருரைத்துச் சென்றது நிறைவேறவில்லை. கெளந்தியடிகள் என்ற சமனாத் துறவியின் உதவியோடு, அங்கு மாதரி என்ற இடைப்பெண்ணின் பாதுகாப்பிலே கண்ணகியை இருத்தி, அவள் காற்சிலம்பில் ஒன்றை விற்றுத் தன் வணிகத்திற்கு மூலதனம் பெற மதுரை நகரிலுள்ள பொற்கொல்லர் விதிக்குச் சென்றார்கள்.

பாண்டிய மன்னின் அரமனைக்கான அணிகலன்களைச் செய்தளிக்கும் பொற்கொல்லனை எதிர்ப்பட்டு அவனிடமே அதற்கு விலைமதிக்குமாறு கோவலன் வேண்டினான். முன் னரே அரசனின் பட்டத்துத் தேவியது பாதச்சிலம்பைக் கவர்ந்துவிட்ட பொற்கொல்லன் இவ்வாய்ப்பினைப் பயன் படுத்தக் கருதிக் கோவலனைத் தன் மனையிலேயே இருத்திவிட்டு அரமனை சென்றார்கள். அங்கு, அரசனான நெடுஞ்செழியனைத் தரிசித்து “கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன் என் சில்லைச் சிறுகுடில் அகத்து இருந்தான்” என்று அவன் சொன்னதை அப்போதிருந்த மனதிலையிலே நெடுஞ்செழியன் நம்பிவிட்டான். தன் பட்டத்துத் தேவியின் ஊடலைத் தீர்த்து அவளின் முகத்தில் மலர்ச்சி காண்பது ஒன்றே குறிக்கோளனக்கொண்டிருந்த கோமான் கொடுங்கோலனுகி,

‘தாழ்பூங் கோதை தன்காற் சிலம்பு
கன்றிய கள்வன் கைய தாகில்
கொன்று அச் சிலம்பு கொணர்க்’
என்றிட்டான். அவ்வாறே அவன் ஏவலை மேற்கொண்ட

கொலையாளர் சென்று கோவலனைக் கொள்ளனர்; சிலம்பை யும் கொணர்ந்தனர்.

வாழ்விலே இன்பங்களையே நாடி எந்நானும் போக போக்கியங்களிலே துளைந்தாடிய கோவலன், அந்நியநாட்டிலே அநாதையாய், கள்வன் என்ற அவப்பெயருடன் தன் உயிரினை இழந்தான். எமது கிரேக்க நாடகத்தின் சோகச் சுவைக்குப் பொருத்தமான பாத்திரமாகக் கோவலன் தோற்றுகின்றன. இல்லையா? உண்மையில் இந்தச்செய்தி என் செவிக்கு எட்டியபோது அவனுக்காக என் உள்ளாம் கண்ணீர் விட்டது. மாதவியை நினைத்தபொழுது என் துண்பம் இருமடங்காயிற்று. மினெசிலோக்கஸ், நீ என்னை நினைத்து ஏன் நகை புரிவது என் மனக்கணகளுக்குப் புல னுகின்றது. “எவ்வே ஓர் அந்நியனுக்காக உணர்ச்சி வசப் பட்டு அழுகிறானே இந்தப் பித்தன்” என்று உன் வாய் முனை முனைப்பது என் மனக் காதுகளுக்குக் கேட்கின்றது. ஆனால் என் உணர்ச்சியை என்னால் அடக்கக் கூடவில்லையே! என்ன செய்வேன்?

தமிழ் நாட்டின் பெண்மைக்கு அணிகலமாய் விளங்கிய வள் கண்ணகி என்பதை நீ இங்கிருந்தபோதே அறிந்திருந்தாய். கோவலனை இந்நாட்டினர் எந்த அளவிற்குக் குறைத்துப் பேசினரோ அந்த அளவிற்குக் கண்ணகியைப் போற்றி ஏத்தி வந்ததையும் இங்கிருந்த காலத்தில் கெளசிகன் உனக்கு எடுத்து விளக்கியது, உன் நினைவில் இருக்கலாம்.

இன்று கண்ணகி முடிமன்னர் மூவரும் போற்றி வணங்கும் தெய்வமாய் ஆகிவிட்டாள். கோவலன் கொலையுண்டதறிந்து ‘மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும் கையில் தனிச் சிலம்பும் கண்ணீருமாகக்’ காவலன் அவைக்களம் சென்று தன் கணவனின் குற்றமற்ற தன்மையை நிருபித்த தோடு அவள் நின்றுவிடவில்லை. உண்மையறிந்த காவலன் தன் வளையாத செங்கோல் வளைந்தது கண்டு அக்கணமே கண்ணகியின் அடியில் விழுந்து உயிர் விட்டதும், இராசமா

தேவி 'கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்' எனப் பொக்கென்று தன் உயிர் போக்கியதும் கண்ணகியின் சீற்றத் தைத் தணித்திடவில்லை.

அவள் தன் கற்பெனும் தீகொண்டு 'பார்ப்பார், அற வோர், பசு, பத்தினிப்பெண்டிர், முத்தோர், குழவி' தவிர்ந்த மதுரையிலுள்ள பாவிகள் அனைவரையும் பசுமீகரமாக்கினான். மதுரை பினாக்காடாய், பாழ்வெளியாய்ப் பரந்துகிடக்கவைத் திட்டாள்!

மினெசிலோக்கஸ்,

'உணர்ச்சி மிகுதியால் கவிஞர் போன்று அடுக்குமொழி களைத் தொடுத்துப் பொய் பல புனைந்துரைக்கிறேன் நான் என்று நீ முகம் சுழிக்கலாம். மதுரையும் மக்களும் பூமியதிர்ச்சி யாலோ, புயலாலோ, குருவளியாலோ, கடல்கோளாலோ அழிந்ததும், கண்ணகி சீற்றமும் ஒன்றுக் கொன்று 'காக தாலி'யமாய் நிகழ்ந்ததை நான் பெரிதுபடுத்துகிறேன் என்று உன் பகுத்தறிவு வாதிக்கவும் கூடும். உன்னினைப்பு உண்மை யும் ஆகலாம். ஆனால் இன்று தமிழ்நாடெங்கும் கண்ணகியின் அற்புதச் செயலே பேச்சாகிவிட்டதை நான் எப்படி மறைப்பது?

தன் கணவனேடு மதுரை நகரின் கிழக்கு வாயிலால் உட்புகுந்த கண்ணகி, மேற்கு வாயிலால் வெளியேறி நெடுந் தொலைவு நடந்து சேரநாட்டின் மலையகத்தே சென்று அங்கிருந்த திருச்செங்குன்றிலே வேங்கைமர நிழலிலே ஊன்சுறக்கம் இன்றிப் பதினான்கு நாள் காத்திருந்தாள். பதினான்காம் நாளிலே கோவலன் வின்னூலுகிலிருந்து விமானத்தில் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றான். இவியட்ட, ஒடிசி ஆகிய கிரேக்க இதிகாசங்களிலும் இல்லாத கற்பணை என்கிறுயா? உன் பகுத்தறிவில் இடிவிழி!

இவ்வாறு விண்ணகத்திற்குக் கண்ணகி சென்ற காட்சி யினை வெடுவர் சிலர் கண்டு சேரநாட்டு மன்னானை செங்குட்டுவனுக்குக் கூறினார். அவள் அவையிலே இருந்த சாத்தாரர்

என்ற புலவர் பெருமான், கண்ணகி கதையை அவனுக்கு விரித்துரைத்திட்டார். அதிசயமும் அற்புதமும் அடைந்த மன்னன் தன் நாட்டகத்து வந்து தெய்வமாகிய நங்கைக்குக் கோயில் சமைத்துக் கும்பிட என்னினான்.

இதற்கென வடநாட்டிலே கல் எடுத்துப் புனிதகங்கையில் நீராட்டி அந்தக் கல்கொண்டு கோயில் கட்ட அவன் விழைந் தான். இதற்கெனத் தூதுவரை வடநாட்டு மன்னரான கனகவிசயரிடம் அனுப்பினான். அவர்களோ சென்ற தூதுவரை அவமதித்து அனுப்பினர். இதனால் கோபவெறி கொண்ட செங்குட்டுவன் படைகொண்டு வடநாடு சென்று கனகவிசயரின் தலைகளிலே கல்லேற்றிச் சமக்கவைத்து அவை கொண்டு கோயில் சமைத்தான்.

இந்தக் கோயிற் கால்கோள் விழாவிற்குச் சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் முடியுடை மன்னரும் மற்றும் தமிழகத்துக் குறுநில மன்னரும் இலங்கை வேந்தனும் உட்படப் பல நாட்டவர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். நானும் பார்வையாளனும் சென்றிருந்தேன். பூம்புகாரில் என்னேடு இந்திர விழாவைக் கண்டு நயந்தவன் நீ. அதனிலும் நூறு மடங்கு சிறந்ததொரு விழாவினை உன் கற்பனையிலே உன்னால் காணமுடியுமானால், அந்தக் காட்சிகளை யெல்லாம் பத்தினிக்கெடுத்த பெருவிழாவிற் கண்டேன் என்று சொல்வேன். இதனை நீ நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். கிரேக்க ராகிய நாம் கடவுளரிலும் மனிதப் பண்புகளையே காண முறபடுகின்றோம். இவர்களோ மனிதரையே கடவுளர் ஆக்கி வழிபடுகின்றனர்.

கடிமணம், காதல், கலைத்திறம், அற்புதநிகழ்வுகள், போர், கோயிலமைப்பு, பெருவிழா என்ற பல அமிசங்களும் அமைந்த, கோவலன், கண்ணகி, மாதவி என்போரின் வாழ்க்கை பெரியதொரு காப்பியத்திற்குக் கருவாய் அமைந்துள்ளது என்கிறுயா? ஆம்! நீ கருதுவது முற்றிலும் பொருத்தமே.

கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்த செங்குட்டுவனின் தம்பி யாரும் தமையலுக்காக அரசுரிமையையே துறந்திட்ட. தியாகியும் பெரும்புலவரும் தலைசிறந்த கலைஞருமான இளங் கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம் என்ற பெயரில் கண்ணகி கோவலன் கணதயினைக் காவியமாக ஆக்கத் தொடங்கி யுள்ளார். கெளசிகன், “இந்நால் நிறைவூறும் பொழுது, இது தமிழகத்தின் தலைசிறந்த காவியமாகவும் கலைக் கரு ஹுலமாகவும் விளங்கும்” என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றன. இவன் ஆற்றலும் மதிப்பீட்டுத் திறனும் நீ அறிந்தது தானே? இவன் கூற்றுப் பொய்க்காது என்பதே எனது நம்பிக்கை.

இவ்வளவையும் வாசிக்கும் வேளையில் நீ எதிர் பார்த்த சிலவற்றிற்கு விளக்கம் இதுவரை கிடைக்க வில்லையே என்று நீ நினைக்கவும் கூடும். உனது பெருமதிப்பிற் குரிய மாதவி பற்றிய விபரங்கள், கோவலன், கண்ணகி ஆகியோரின் பெற்றேரது முடிவுகள் பற்றி நான் இதுவரை விளக்காதது குறைதான். மன்னித்துக்கொள்.

கலாதேவியே உருவெடுத்தாற் போன்ற கட்டமுகும் அவ்வழகை மேலும் ஒளிவிடவைக்கும் ஆடை, அணி, அலங் காரங்களும் கணத்துக்குக் கணம் உணர்வுகளையும் பாவங் கணையும் மாறிமாறி வெளிப் படுத்தும் கலைவித்தகமும் ழண்ட மாதவியைத்தான் நீ அன்று கண்டாய்.

தலைமயிரை முண்டிதம் செய்து, மஞ்சள் ஆடை அணிந்து மருந்துக்கும் ஓர் ஆபரணமின்றி உலகையே உவர்த்துவிட்ட துறவி ஒருத்தியை உன்னால் கற்பனை செய்ய முடியுமானால்.....

அவனே இன்றைய மாதவி! அல்ல, மாதவி அடிகள்! மன்னானுப் பூலகிடைத் தோன்றி மகத்தான சுகபோகங்களில் மிதந்து துன்பத்தின் வாடையே வீசப்பெறுத இளைஞன் ஒருவன், உலகின் துன்ப துயரங்களைப் போக்கிட ஓரிரவில்

அனைத்தையும் துறந்தானே? வானகமே சூரையாகவும் மண்ணகமே வாழிடமாகவும் கொண்டு எதுவும் வேண்டாத விறலொன்றே துணையாகக் கானகத்திலும் கடும் பாலையிலும் அலைந்தானே? போதிமரத்தின் கீழ் ஞானம் பெற்ற மாதவ னய்ப் பொலிவுற்று அன்பு, அஹிம்சை என்ற தாரக மந்திரங்களை உபதேசித்து அகிலத்தையே தன் அடிச்சுவட்டில் நடக்க வைத்தானே? அந்தப் புத்தனின்வழி நடந்திடும் பிக்குணியாகி, தன் அருமை மகள் மணிமேகலையையும் தன் பாதையில் அழைத்தவன்னம் மாதவி இன்று துறவி ஆகிவிட்டாள். அவளின் பெருமனை ஆதுலர் இல்லமாகி விட்டது.

மாதவி கடந்த காலத்தைக் கனவாக மறந்துவிட்டாள். கண்ணெண் அவள் போற்றிய கலைகளிலிருந்து விலகி விலகி நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டாள். பேச்சற்ற பெரு மெளனமே இன்று அவளின் ஒரே அணிகலம். விருப்பு, வெறுப்பு, கோபம், தாபம் என்ற உணர்வுகளெல்லாம் அவளின் உள்ளத்திலே நிரந்தரமாகச் சமாதி கொண்டுவிட்டன. சாந்தம் என்ற ஒன்றைத்தவிர மாதவியின் எழில்முகத்திலே வேறு எந்தப் பாவத்திற்குமே இடம் இல்லை.

மாதவி மட்டுமா? கெளிகின், மாதவியின் தோழி வசந்தமாலை ஆகியோரும் துறவிகளாகவே மாறிவிட்டனர். கெளிகினின் விகடக்கோலம் மறைந்து காண்பவர் யாவரும் மதித்துப் போற்றிடும் தெய்விக் கம்பீரமே குடி கொண்டுள்ளது என்றால் நீ ஆச்சரியம் அடைவாய். கோவலன், கண்ணகி ஆகியோரின் பெற்றேர்கள் சமனத் துறவிகளாகி அச்சமயத்தவரின் பள்ளிகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவர்களின் திரண்ட செல்வமும், பெருமனைகளும், கப்பல்களும், வணிகசாலைகளும் ‘காணார், கேளார், கால் முடப்பட்டோ’ரின் நலன்களுக்காகக் கைம்மாறிவிட்டன.

இவ்விருசாராரும் பற்றுறுதியோடு கடைப்பிடிக்கும் சமயங்கள் நிலையாமையை உபதேசித்து வையத்து இன்பங்

களைத் துறந்திட வற்புறுத்துவன். எனினும் இச்சமயத் துறவிகள் யாவரும் முழுமையான துறவு மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் என்றும் கூறல் இயலாது.

ஆட்சிபீடங்களை ஆட்டங்காண வைப்பதும், அதிகாரங்களைத் தீயவழிகளிற் பயன் செய்வதும், மதத்தின் பெயரால், மொழியின் பெயரால் மக்களைப் பிரித்து வைத்து இடைவிடாத போராட்டங்களால் தமது நலங்களை வளர்ப்பதுமே இவர்களிற் சிலரின் பொழுதுபோக்காய் உள்ளன என்பதை யும் நான் அறிவேன். பிளாட்டோ “தத்துவ ஞானிகளே ஆட்சியாளர் ஆதல்வேண்டும்” என்றார். இவர்களோ “மத குருக்களே மக்கள் தலைவர்” என்பார். ஆனால், வாழ்க்கையில் எல்லாவித சக்போகங்களையும் ஒரு கணத்தில் நீங்கி, மனம், மொழி, மெய்களால் பற்றுக்கள் யாவற்றையும் துறந்தவர் கணும் மாதவிபோல, கெளிகள் போல, வசந்தமாலை போல, கோவலனதும் கண்ணகியதும் பெற்றேர் போல இல்லா மலும் இல்லை. மேற்கு நாட்டினராகிய எம்மால் விளங்க முடியாததும், பின்பற்ற இயலாததும் இந்த ஒரு பண்பாடே. ஆம், கிழக்குக் கிழக்குத்தான், மேற்கு மேற்குத்தான்.

அன்புடன்
ழறிப்பிடிஸ்

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

கவிதை

வீரத்தாய்
 நுதிகேதன்
 நல்லூர் நாள்மனி மாலை
 அப்பரிசு அன்புள்ளம்
 கவிதைக் கதம்பற
 நாவலர் நாவலரான கதை
 (பாநாட்டகம், இணையாசிரியர் 'சேந்தன்')
 நெடும்பா - 3

கட்டுரை

பாரதி பஷ்டிய பாரசக்தி
 பெந்தமிழ் வளர்ந்த பதின்மர்
 படிப்பது எப்படி?
 சமுத்துக் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்க்கி
 தமிழ்ப் போன்பர் வித்துவான் க. வெந்தனூர்
 விபுலாநந்த அடிகளின் பத்தி அழுதம்
 நல்லெநகர் தந்த நாவலர்
 சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன்

சீறுக்கதைத் தொகுதி

கடல்

நாவல்

செல்லும் வழி இருட்டு
 சிதா
 ஞானக் கவிஞர்
 பத்திக் சந்த (மொழிபெயர்ப்பு)

நாடகம்

சிலம்பு பிறந்தது
சிங்ககிரிக் காவலன்
தேய்வப் பாலை

தொகுப்புரை - வீளக்கம்

அறநெறிப்பா மஞ்சளி
பாரதியின் சக்திப் பாடன்கள்
நடாஜ தத்துவம் - வீடுஸாநந்த அடிகள்
நந்தபுராணம் - காசியன் உபதேசப் படலம்

உரை

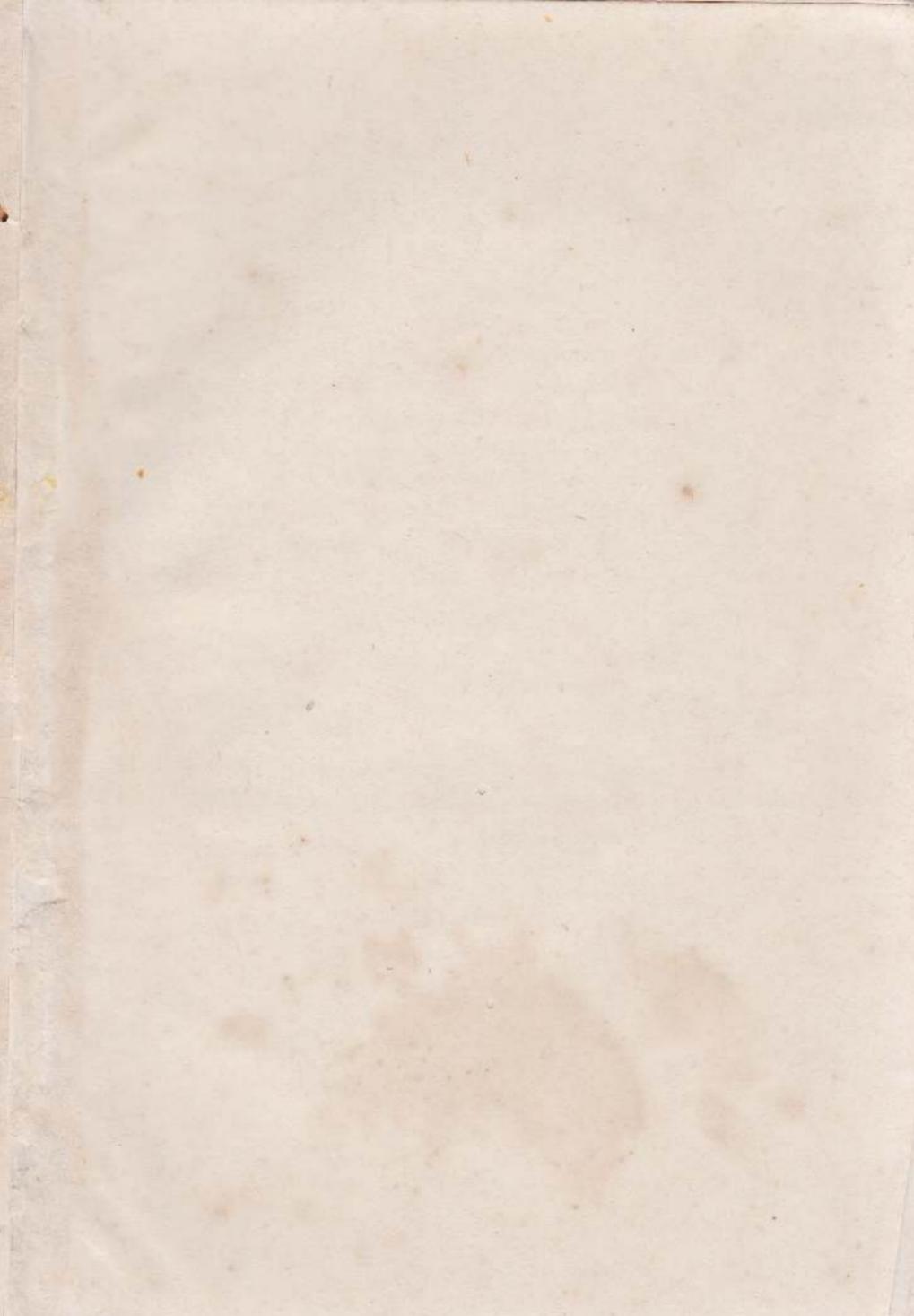
திருக்குறள் — பொழிப்புரை

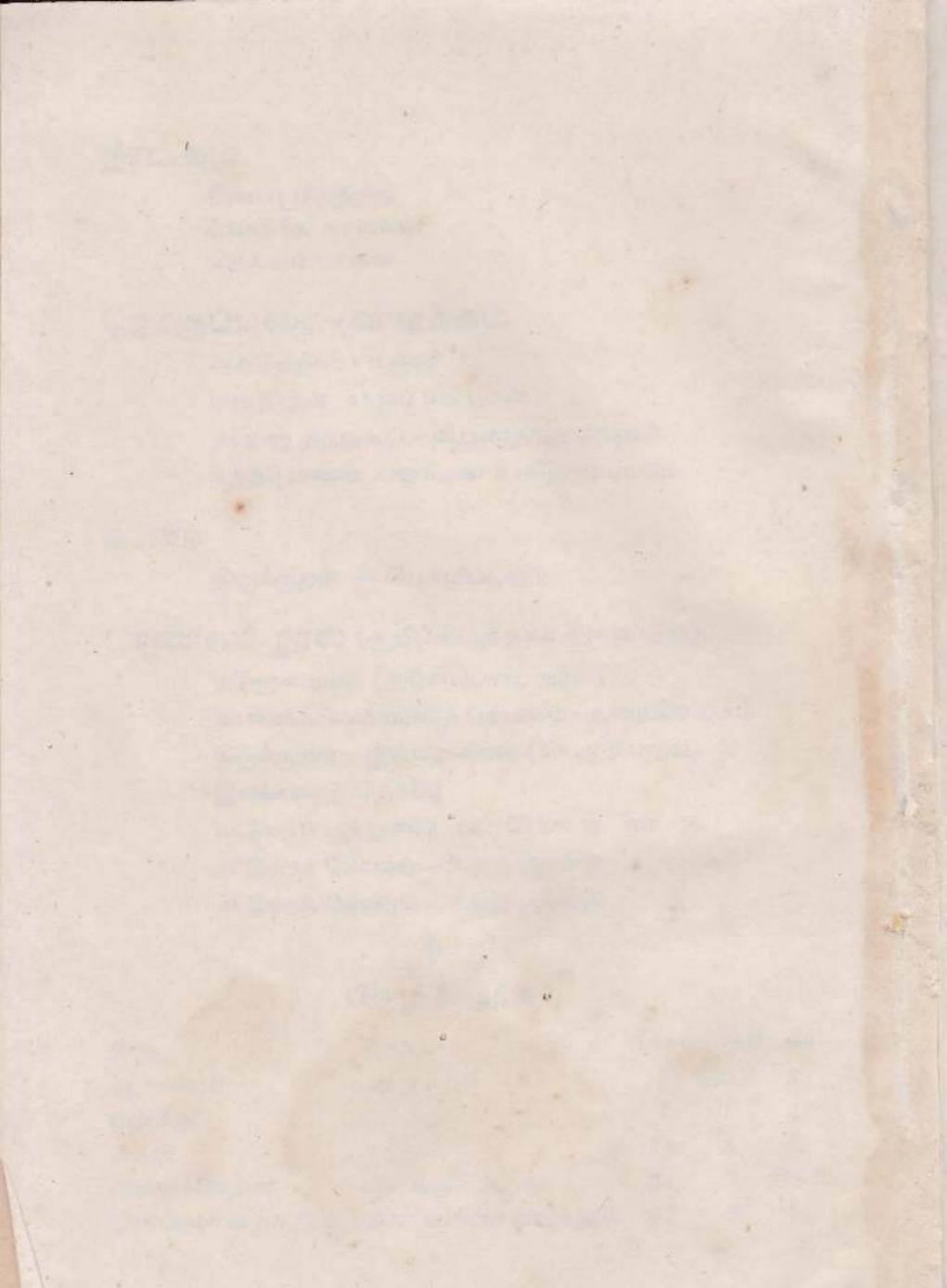
மாணவர் நூல் (குறிப்பிடத்தக்க சிலமட்டும்)
மனோன்மணி (துணிப்பாட நூல்)
காரைக்காலம்மையர் புராணம் - உரைவிளக்கம்
திருக்குறள் - இல்லறவியல் (10 அதிகாரம்) , ,
இலக்கணத் தெளிவு
கட்டுரைப் பூந்துளை (க. பொ. த. சா. த.)
கட்டுரைக் கோவை - 9 ஆம் ஆண்டு
கட்டுரைக் கோவை - 8 ஆம் ஆண்டு

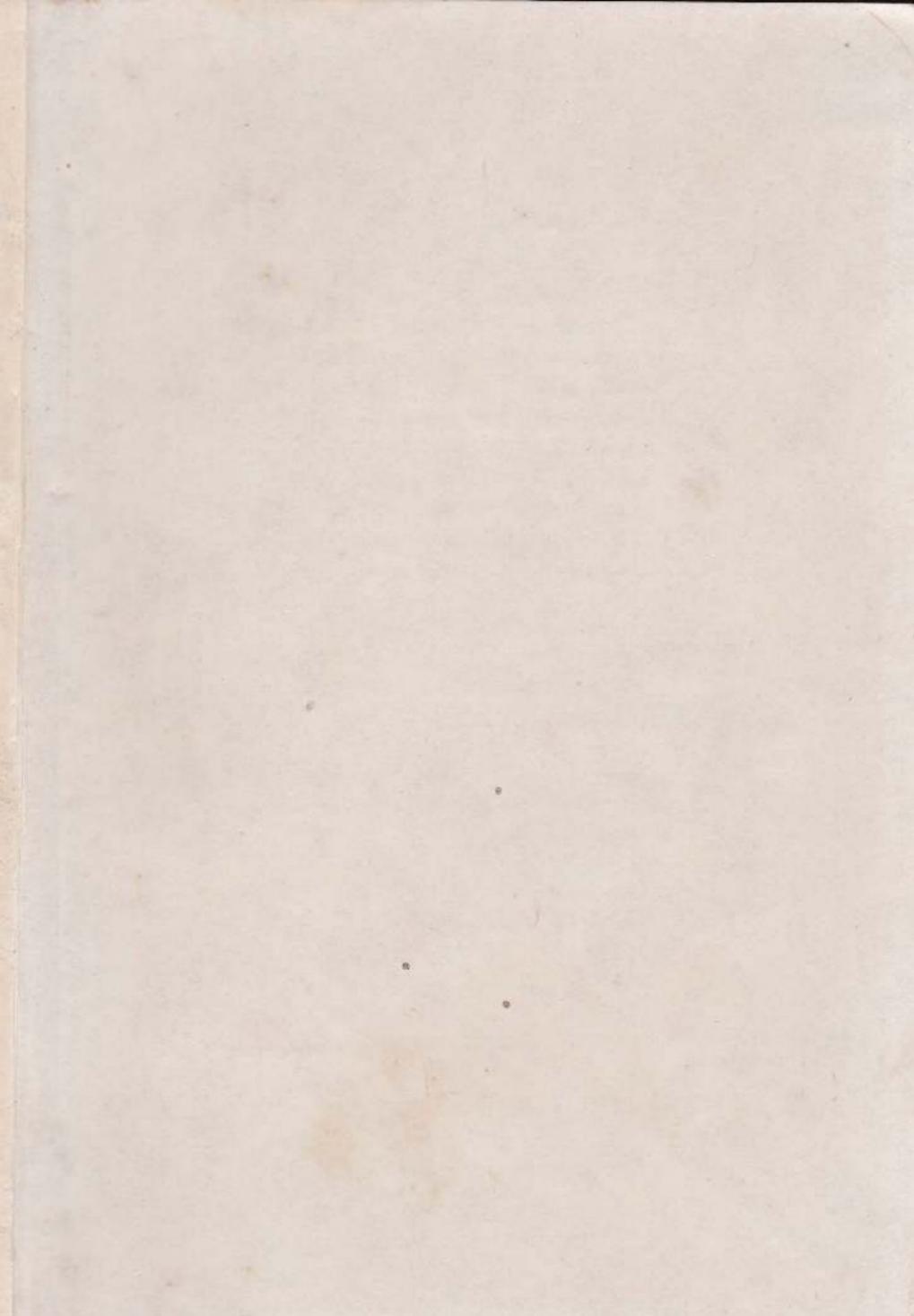

விழை திருத்தம்

விழை	திருத்தம்	பக்கம்	பந்தி	வரி
அழகாபுரி	அளகாபுரி	4	இறநி	3
ஓழித்து	ஓளித்து	7	1	2
மதவி	மாதவி	16	2	6
விஷங்கின்றன	விளங்குகின்றன	24	7	இறுதி
நியாயமானதாலும்	நியாயமானதானாலும்	62	3	5

‘சலதி’பற்றி

‘சொக்கனின் ‘சலதி’ முற்றிலும் வித்தியாசமானதோரு படைப்பாகும். சிலப்பதிகாரங்கூறும் கோவலன் கண்ணகி கதைக்கும் தெருக்கூத்துக்களில் வரும் கண்ணகி கதைக்கும் வித்தியாசங்கள் பல உள்ளமையை நாம் அறி வோம் சொக்கன் கூறும் கதையும் சிற சில இடங்களில் வேறுபடுகிறது. ஆனால் இந்த வேறுபாடுகள் நுட்பமானவை; கலைநயம் பொருந்தியவை.

‘சலதி’யின் தமிழ் நடைபற்றி ஒரு குறிப்பு; ..... மிடுக்கான செழுஞ் சொற் பயன்பாடு வாசிப்போருக்கு ஒருவித எழுச்சியைத் தஞ்சிறது. மெய்,’

‘..... ‘சலதி’தமிழன்னையின் செல்வச் செருக்குக்கு மேமலும் ஒரு பங்களிப்பாகும்’

‘சலதியின் வருகையை இலக்கிய நெஞ்சங்கள் பரிந்து மகிழ்ந்து வரவேற்கும்.’

‘முன்னுரை’யில்
கவிஞர் இ. முருகையன்.